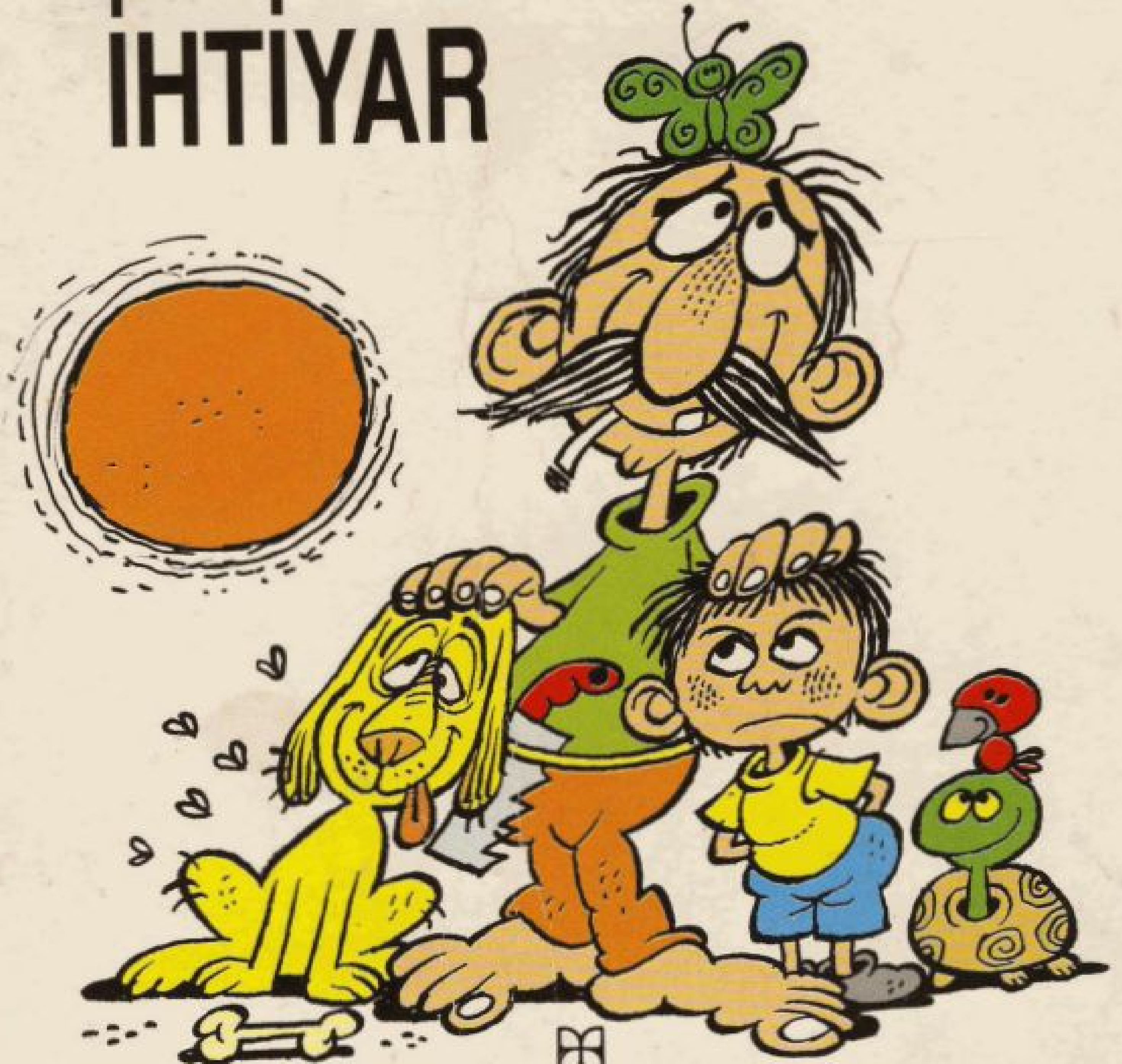
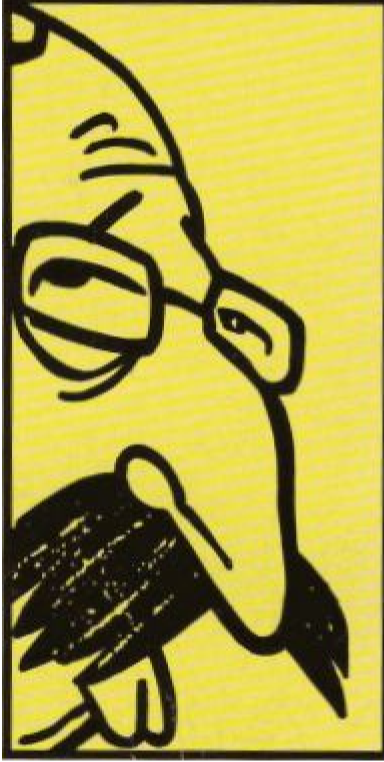
OĞUZ ARAL

HUYSUZ İHTİYAR

OĞUZ ARAL

• 15 yaşından bu yana on binlerce karikatür…

• Hayk Muammer, Köstebek Hüsnü, Utanmaz Adam, Avanak Avni ve daha bir çok çizgi roman kişisi…

• Gölge, Gırgır, Şenlikli Gün, Şenola Genç, Dıgıl, Avni gibi çıkardığı gazete ve dergiler…

• Hababam Sınıfı Sınıfta Kaldı, Bir Garip Orhan Veli, Van Gogh, Kuvvayi Milliye Destanı, Keşanlı Ali Destan gibi yönettiği oyunlar ve yazıp oynadığı mimler…

• Devlet Konservatuarlarında öğretmenlik…

• Koca Yusuf, Direkler Arası, Bu Şehr-i İstanbul gibi çizgi filmler…

• Avrupa Üniversitelerinde mizah ‘ üstüne konferanslar ve Avrupa Sergileri…

• **Şimdi de çiçeği burnunda bir yazıcı..**

MERİTOKRASİ İÇİN EPUB’A ÇEVİREN Rincewind

OĞUZ ARAL

HUYSUZ İHTİYAR

anonim

İÇİNDEKİLER

bu benim ilk kitabım…

45 yıldır gazete ve dergi sayfalarında uçuşup yok olan binlerce ve binlerce karikatürümün ve de yazımın arkasından şalap şaşkın baka kaldım. Hatta çıkardığım dergi ve gazetelerin kolleksiyonlarına bile sahip değilim. Orijinallerim, kimi ayrıldığım gazetede, kimi dergide, kimi hırsızda, kimi poliste ve kapanın elinde kaldı… Yitti gitti…

Kitap çıkaran meslektaşlarıma hep imrendim. Hatta, yetişmesinde katkım olan genç arkadaşlarımın kitapları peşpeşe yayınlandıkça utandım bile…

Ama bu bizim ailenin özelliği… Babam, avukat olmasına rağmen ben ancak okul yaşına gelince çocuklarının nüfus cüzdanlarını çıkarabilmişti. Oğlumun başına da aynı şey geldi. Ama zaten annesiyle evlenirken de nüfus cüzdanım yoktu. On beşinci kez kaybetmiştim. Uydurup kaydırıp bir nüfus cüzdanı sureti yapmıştım kendime nikah için!..

Bilen bilir, tam çeyrek asır Türkiye'de ve Avrupa'da ehliyetsiz araba sürmüştüm. Bu dağınıklığım ve ihmalciliğimle, ilk kitabımı 45 yıl sonra bile olsa yayınlayabilmenin başarısı yine de koltuklarımı kabartıyor. Bir kıdımcık da olsa insanin yazdıklarını çizdiklerini kaybolmayacak biçimde bir arada görebilmesi keyifli olsa gerek.

Bu kitaptaki yazıların ve çizilerin başmüsebbibi Hürriyet Gazetesi'nin Yayın Yönetmeni Ertuğrul Özkök'tür. Ben, paşa paşa eleğimi duvara asıp çiçeklerimi sulamaya başladıktan sonra tekrar kürkçü dükkanına niye döndüğümü hâlâ anlamış değilim. Ya ketenpereye getirildim, ya da normal bir insan gibi yaşamayı beceremeyecek kadar yazı-çizi budalasıyım… Yani, ayran budalası gibi!..

Yazılar, Hürriyet Pazar'da yayınlanan 'Huysuz İhtiyar' yavelerinden seçmecedir. Hürriyet'e çizdiğim bine yakın güncel karikatürün içinden de konusu eskimeyecek olanları kitaba koydum. Aslında, Türkiye'de suratlar eskir sorunlar daim kalır. Bu nedenle de karikatür eskimiyor maalesef!..

Tam 62 yaşında birinci kitabı becerdim… Bakalım İkincisi kısmet olacak mı?.

Eşim Tolga'ya

Oğuz Aral

Silivri ve Levent - 1998

Hayallerimin Katili!

OĞUZ dı Kid, atı Silver'i Roki Mavntıns'ın sarp geçitlerinde sürerken "Yiğitler silkinip ata binende" koçaklamasını söylüyordu. Üstelik, diğer enayi kovboylar gibi gitar değil, bağlama çalıyordu. Çünkü gitar, eşşek kadar bir sazdı ve at üstünde taşıması zordu. Bağlama ise heybeye rahatça sığıyordu.

"Haydi Silver, biraz dişini Sık. Killırs Tavn'a varmamıza az kaldı. Kasabaya varınca sana bir kova viski ısmarlayacağım."

Silver, geri zekalı bir attı. Hâlâ Türkçe öğrenememişti. Sadece viski sözcüğünü anlayıp keyifle kişnedi. Ama çok güzel şaha kalkardı. Bu yüzden sırtındaki kovboy çok fiyakalı görünürdü. Aslında Lon Rencır'ın yani Maskeli Süvari'nin atıydı. Maskeli Süvari, Oğuz dı Kid'le bilek güreşi yapmak enayiliğinde bulunmuş ve Silver'i kaybetmişti.

Oğuz dı Kid, kasabasının ucunda göründüğü anda sokaklar derhal boşaldı. Herkes, evine koşturup kapıları kilitledi ve perdelerini indirdi. Oğuz dı Kid, atından inip boş sokakta ağır fakat ürkütücü adımlarla salona doğru yürüdü. Salonun karşısına gelince durdu. Bacaklarını gerip ellerini tabancalarının hizasına sarkıttı ve içeriye seslendi.

"Heey Bili dı Kid!.. Seni Teksas Rencırlar'ı adına tutukluyorum. Ellerini kaldır ve dışarı çık!"

(Bili dı Kid, Amerika'nın en zalim katili ve soyguncusuydu. Tam 22 can almıştı ve artık sonu gelmişti. Tarihler Pet Gerit adlı bir şerif tarafından vurulduğunu yazarlar. Ama gerçek, anlattığımız gibidir.)

Salonun içinde, Bili'nin baş tetikçisi Zühtü dı Hors, yani Beygir Zühtü:

"Bırak şu herifi deleyim. Kimse benden hızlı silah çekemez!" dedi. Bili dı Kid, bütün kötü adamların filmlerde yaptığı gibi hıyarca güldü.

“Hahhaa haayt! Biz beş kişiyiz egoist herif. Önce vuran parayı alır. Geç kalanlar biner dolar ütülür.”

Oğuz dı Kid, tek eliyle sardığı sigarasını ağzına götürürken, karşısına dikilen Bili dı Kid ve üç adamına, “Hepinizi tutukluyorum. Konuşmama hakkına sahipsiniz. Avukatınız yoksa, devlet size avukat tutacaktır” dedi. Bili dı Kid, yine bir “Hahhaa hayt!” koyverip 44 kalibrelik Remington tabancasını hızla çekti. Adamları da alışkın ellerle silahlarına asıldılar. Oğuz, dört el ateş etti. Sonra, 45’lik Kolt’unu parmağında çevirip kılıfına yerleştirdi ve tırnağıyla çıtlatıp alevlendirdiği bir kibritle de ağzındaki sigarayı yaktı. Yerde dört ceset vardı. Kendi de bir miktar yaralanmıştı. Ama üç, dört kurşunun lafını etmeye değmezdi.

“Beşinci herif nerede acaba?..”

Zühtü dı Hors:

“Buradayım!” diye gürledi.

“Ben Vahşi Batı‘nın en hızlısıyım. Tam 45 leşim var. Teke tek karşılaşıp seni kevgire çevireceğim Oğuz!” dedi ve silahını şimşek gibi çekti. Çekti, ama ateş edemedi. Çünkü, tetik yuvasındaki parmağına yediği bir kurşunla tabancasını düşürmüştü. Oğuz dı Kid, “Senin gibi bir sütçü beygirini tepelemek için kurşun harcamaya değmez. Yumruklarım sana yeter!” dedi ve ünlü ürkütücü boksör adımlarıyla avına sokuldu. Zühtü dı Hors Oğuz dı Kid’i yere yatırıp, çok fena dövdü.

paris’te bir türk korsanı!

Oğuz Reis, çektirmesiyle bir Paris gecesinin karanlığında Sen Nehri üzerinde kayar gibi ilerliyordu. Versay Sarayı‘nda, ateşli bir aşk gecesi için kendisini bekleyen Madam dö Pompadur’u düşününce beyaz porselen dişleri ay ışığında pırıldadı.

Oğuz Reis, Barbaros Hayrettin Paşa’nın en gözükara kaptanlarındandı. Küçük çektirmesiyle, Venedik kalyonlarının korkulu rüyasıydı. Preveze Savaşı‘nda 4 kalyon ve 8 kadırgayı batırmış, Andrea Dorya’yı da 20 mil kovalamıştı. Çektirisini jet skiler bile tutamazdı. Ama dümendeki Beygir

Zühtü hıyarının yüzünden küffarın baş kaptanını elinden kaçırmıştı. Beygir Zühtü‘ye döndü.

“Tekneyi alesta tut… Ben döner dönmez fora yelken uçmalıyız!” dedi ve Versay Sarayı‘nın önünde karaya atladı. Karanlıklar içinden çıkan Dartanyan:

“Hoşgeldin abi!” diye hemen boynuna sarıldı. Üç silahşörlerin dördü de kendisine “abi” derlerdi.

“Atos, Portos ve Aramis neredeler?”

“Onlar, saraya rahat giresin diye bahçedeki nöbetçilerle meşgul oluyorlar abi.”

“Pekiyi, artık siz gidebilirsiniz. İşin bundan sonraki kısmını tek başıma halletmem gerek!” Dartanyan,

“Emrin olur abi!” diye ayrıldı. Oğuz Reis, sarayın bahçesine gölge gibi süzüldü. Madam dö Pompadur, balkon penceresini her zamanki gibi açık bırakmıştı. Reis, bir kedi çevikliğiyle sarmaşıklara tırmanıp balkona atladı.

“Ohh, mon amur Kapitan!.. Gelmeseydin hasretimden ölürdüm!”

“Biz Türkler, söz verdik mi geliriz!”

“Beni bu saray hayatından çekip kurtar. Senin geminde sonsuza dek yaşayalım!”

“Biz denizde kelle koltukta yaşarız. Gemiye karı olmak icap etmez madam!”

“Al beni silvuple Kapitan!”

Alışverişin pazarlık kısmında oda kapısında bir ciyaklama duyuldu. Fransa Kralı 14. Lui’nin Pompadur’a gece ziyareti yapacağı tutmuştu.

“İhanet!.. Hem de bir Türk korsanıyla!.. Nöbetçiler yetişin!..”

Oğuz Reis, yanındaki çifte su verilmiş palasına uzandı. Sol eline de kıvrık Horasan hançerini aldı. Fırlayıp odadan çıkarken Kral'ın haşmetli göbeğine bir dirsek attı. Ciyaklama derhal kesildi. Reis, üstüne saldıran saray askerlerine girişti. Havada ıslık çalan palanın her dönüşünde bir sıra küffar, burunsuz veya kulaksız olarak yere devriliyordu. Oğuz Reis, yerdeki heriflerin alınlarına palasının sivri ucuyla **"O"** harfi çiziyordu. (Reis'in bu buluşu; asırlar sonra Zoro tarafından taklit edilecekti. Yalnız Zoro, "Z" harfi yapıyordu. "Z" yapmak "O" çizmekten tabii daha kolaydı. Ama işin en kolayına kaçan Fantom, yani Kızıl Maske'ydi. O, yüzüğüne bir kurukafa klişesi yaptırmış, onun bunun suratına bir matbaacı gibi iz çıkartıyordu.)

Oğuz Reis, vuruşa vuruşa teknesini bağladığı Sen Nehri kıyısına kadar geldi.

"Heey Beygir Zühtüüü… Palamarı çöz, yelkenler fora!.." diye haykırdı. Ama Zühtü'den yanıt gelmedi. Çünkü herif, çoktan çekip gitmişti. Artık kaçırdığı çektirmenin kaptanı o olacaktı.

Oğuz Reis, peşindeki yüzlerce küffar askerine baktı. Palasını dişlerinin arasına sıkıştırıp Sen Nehri'nin buz gibi sularına atladı. Ama ne yazık ki yüzme bilmiyordu.

şampiyonluk golü!..

Santfor Oğuz, tek başına Alman savunmasının içine daldı. Yüz bin seyirci ayağa fırlamıştı. Dünya Futbol Şampiyonası finalinin son dakikasıydı. Eğer, bu atak golle sonuçlanırsa Türkiye Dünya Şampiyonu olacaktı. Ama maç, uzatmaya giderse Almanlar mutlaka kazanırdı. Çünkü 11 Türk delikanlısı canavar gibi Alman takımıyla tam 90 dakika dişe diş oynamış ve tükenmişti.

Oğuz, üstüne gelen Braytner'i çalımladı. Ardından Foks'a bir bacakarası yaptı. Son adam İmparator Bekenbaver, kolay çalım yemezdi. Yapılacak tek şey ondan hızlı olmaktı. Bekenbaver'in soluna kaçar gibi yaptı. Adam, sola hamle edince topu sağından atıp fişek gibi bir deparla Bekenbaver'den sıyrıldı. Kaleci Mayer, kalesinden çıkıp üstüne koşarken Oğuz topu

şandelledi. Top, düdük sesiyle birlikte Mayer'in üstünden Alman kalesine girdi.

Fakat, Mısırlı hakem top havadayken maçı bitirdiğini söyleyip golü saymadı. Hakemin adı Zühtü el Beygir'di.

kasparov'un hamlesi!

Kasparov, iyice bunalmıştı. Bu ihtiyar Türk satranç oyuncusu, onu iyice sıkıştırmıştı. Dünya Şampiyonu, kurtuluş hamlesini bir türlü bulamıyordu. Ensesinden akan terler gömleğinin yakasından içeri sızıyor, kuyruk sokumuna kadar iniyordu. Umudunu yitirdiği için karşılaşmayı terk etmeye karar verdi. Fakat, gözleri bir an ön sıradaki bir seyirciye takıldı. Kafasında bir şimşek çaktı. Hep, vezirini fil açmazından kurtarmayı düşündüğü için A4 karesindeki atını unutmuştu. Atı, hemen feda edip vezirin önünü açtı ve 6 hamle sonra da oyunu kazandı.

Oğuz, Kasparov'u centilmence kutlayıp adamın demin baktığı tarafa döndü. Kasparov'un **AT HAMLESİNİ** bulmasına neden olan seyirci koltuğundaki herifi gördü. Adam, herkesin tanıdığı ünlü bir Fransız satrançççıydı ve adı **Zühtü lö Şöval**'di. (**Şöval**, Fransızca **at** demektir ve de Kasparov, maalesef Fransızca biliyordu.)

adalet istiyorum!..

Duruşma salonunda ayağa kalkıp öfkeyle haykırdım. “Sayın yargıcım… Ben bu adamdan şikayetçiyim. Tam altmış yıldır, bütün hayallerimi mahvediyor!.. İzinsiz içine giriyor ve hayalimin en heyecanlı yerinin içine ediyor. Herifin korkusundan artık hayal kuramaz oldum. Bu, hayal tecavüzünün önlenmesini ve suçlunun cezalandırılmasını yüksek mahkemenizden talep ediyorum!”

42. Ağır Ceza Mahkemesi yargıcı kararını açıkladı. “Şikayetçi olan İsmail oğlu Oğuz’un, yasak olduğunu bile bile teammüden HAYAL KURMAKTA ISRAR ETTİĞİ için ceza kanununun ilgili maddesi gereğince, 10 yıl 12 ay 365 gün ağır hapsine karar verilmiştir!..

Yargıç Beygir Zühtü, bana doğru ayıp bir el işareti yaptı ve duruşma salonunu terk etti.

Her Yerde Bir Komik Vardır!

O gazeteye girdiğimin daha ilk günü mahvolduğumu anlamıştım. Bolkeyif biri, top gibi odamıza girdi. (Altan Erbulak'la aynı odayı paylaşıyorduk.) Selamsız, sabahsız:

"Adamın biri doktora gitmiş, sol bacağım ağrıyor diye şikayet etmiş. Doktor da yaşlılıktandır demiş!" diye bir fıkraya başladı. Hemen sözünü kesip;

"Adam, ama doktor bey sağ bacağımda aynı yaşta, ama o niye ağrımıyor demiş… Değil mi?" dedim. Biraz bozulduysa da hiç renk vermedi. Hemen başka bir fıkraya geçti.

"Adamın biri yolda bir fok balığı gezdiriyormuş. Onları gören bir polis, onu hemen hayvanat bahçesine götür demiş. Ertesi gün polis, aynı adamı yine fok balığıyla görünce kızmış. Bunu hâlâ hayvanat bahçesine götürmedin mi demiş."

Fıkrayı tamamlamasına fırsat vermeden atıldım.

"Adam da, götürmez olur muyum polis bey!.. Hayvanat bahçesine bayıldı. Bugün de sinemaya götüreceğim demiş!"

Fıkrayı, ilk kez duyuyormuş gibi bir kahkaha atıp oturdu.

"Köylünün biri evine telefon alır almaz hemen telefon idaresini aramış. Telefon idaresi cevap verince köylü demiş ki…"

"Şu telefon kordonunu sizin oradan biraz çeker misiniz?.. Bizim taraftaki kordonu çok uzun bırakmışlar!" diye fıkrayı tamamladım.

“Kadının biri, cam silerken 4. kattan başaşağı bir çöp bidonunun içine düşmüş… Bacakları filan apaçık bidonun dışında kalmış…”

Taktik değiştirip, şimdi de belden aşağı fıkralara geçmişti… Hem de çok güvendiği **“Laz taklidi”** yapacaktı. Devam etti:

“O sırada, oradan geçmekte olan bir laz…”

“Ulaa, bu İstanbul milletu çok müsrif olayı… Ha, bu karıyı niye çöpe atmışlar?.. Daha çook ..ikilurmuş daa!..” diye fıkrayı yıldırım gibi tamamladım. Üstelik Laz taklidiyle…

Yeni girdiğim gazetenin komiği bir sigara yaktı… Sonra, derin bir nefes çekip bütün deliklerinden koyverdi.

“Biz burada Altan’lan hep neşemizi buluruz… Şimdi, sen de gelince amma gırgır bir ekip olucaaz haa!.. Milleti donuna işeticeez!..” deyip cebinden kırmızı kaplı bir defter çıkardı. Sayfalarını uzun uzun karıştırdı ve tekrar başladı:

“Köylünün biri İstanbul’a gidiyormuş. Arkadaşları, İstanbullu karılar çok yolludur. Hangi kapıyı çalsan bir karı bulursun demişler…”

“Evet, köylü de kapıya kocasıyla çıkan ve ne istiyorsun diye soran kadına, heeç bi öpek de gidek dedik” demiş.

“Adamın biri eczaneye gidip bir aspirinle bir prezervatif istemiş…”

“Hani adam, başımda isttirici bir ağrı var eczacı bey demiş… O fıkrayı mı anlatıyordun?..”

Gazetenin komiği, şenşakrak ifadesini bozmuyordu. Ama sayfaları sert sert çevirmesinden sinirlendiğini anlayıp keyifleniyordum.

“Peki… Madem ki bütün fıkraları biliyorsun, bil bakalım bu sözleri kimler söylemiş?..”

“Hangi sözleri?”

“Okuyorum dinle…” Komik, bir zafer narası atma beklentisiyle heyecan içinde okumaya başladı:

“Açık bırak pencereyi… Örtme perdeyi bu gece.”

“Sivrisinek!”

“Geçirdik!.. Geçirdik!..”

“Gümrük memurları!”

“Yapılar sizden, kapılar benden.”

“Tavlacı Tahir!”

“Damlaya damlaya göl olur.”

“Nezle!”

“Düşmez kalkmaz bir Allah.”

“Voltaj!”

“Beni de oynatırsanız, size topumu veririm.”

“Toplu iğne!”

“Afedersiniz, ayağınıza bastım galiba.”

“Kingkong!”

“Hastir bee!.. Ben de seni bir adam sanmıştım!” deyip kapıyı çarptı ve gitti. O ana kadar söze karışmamış olan Altan Erbulak: “Sen kötü bir adamsın!” dedi.

“Kedinin bacağım ilk geceden ayıracaksın demiş atalarımız!” (Hani yeni evliler için anlatılan klasik bir anektod var ya…)

allah adamı komikten korusun!

Herkesin sinir olduğu bir şey vardır. Kimi damlayan musluk şıpşıpına illet olur. Kimi tabağa sürtünen çatal sesine çıldırır. Ben de komiklik yapmaya çalışanlara hasta olurum. Hani, çevresini hababam güldürmeyi kendine görev edinen tipler vardır.

“Telefon çaldı…” deseler,

“Hayır telefon masumdur… Asıl hırsız olan kapı zilidir, hahhahhaay!” gibisinden her söze bir espriyle cevap vermek için yırtınırlar. Dünyadaki en müstehcen iş, gerçek komik olmadığı halde komiklik yapmaya çalışmaktır. Televizyonlarda gülünçlük olsun niyetiyle çekilen parodi ve diziler var ya… O dizilerde “Madem ki bu bir komedi dizisi… Ben de komiklik yapayım bari!..” diyerek ağzını, burnunu yamuklaştırıp gözlerini börtleten oyunculara (!) baktıkça içimden Boğaz Köprüsü‘nden atlamak geliyor. Bunlar, ertesi günü yapacakları komiklikler için bir de ders çalışırlar… Fıkraları not ederler, ayna karşısında taklit antrenmanları bile yapan vardır. Belki kendilerini kısa boylu, belki çirkin buluyorlardır. Belki, kadın tavlamak istiyorlardır… Belki de yeterince sevilmediklerini sanıyorlardır. Sebebi ne olursa olsun, biri komiklik yapınca, benim kulaklarım yanmaya ve burnum kaşınmaya başlıyor… Belki de alerjik bir durum…

Komiklik bir karakter yapısıdır. Örneğin Müjdat Gezen, sivilcesinin üç güne varmadan kansere nasıl dönüşüp onu öldüreceğini dehşet içinde anlatırken benim gülmekten gözümden yaş gelir… Levent Kırca’yı televizyonda Müslüm Gürses olarak görünce, güle güle ailecek yere düşmüştük. Yasemin Yalçın’ın ilk oyununu ben sahneye koymuştum. Gülmekten bir sürü provayı tatil ettiğimi hatırlıyorum. Bir gün, Altan’ı çalışma odamızın bitişiğindeki damda yakaladım… Benim baktığımın farkında bile değildi. **“Blübülüü!”** diye garip sesler çıkararak damdaki bir kediyi güldürmeye uğraşıyordu…

dümbüllü‘nün sevabı

Direklerarası çizgi filminin canlı çekimlerinde rahmetli İsmail Dümbüllü‘yü oynatmıştım. Bir gün film setinde yaşamının en acıklı

olayının ne olduğunu sormuştum. O da hiç kıpırtısız yüz ifadesi ve daraz daraz sesiyle anlatmıştı:

“Yıllar önce büyük bir kış olmuştu. Oturduğumuz Etyemez semtinde fırınlar kapalıydı. Benim hanım belalıdır. Beni ekmek almaya Beyazıt’a gönderdi. Ekmekleri alıp tam dönerken, Beyazıt Camii’nden çıkan bir cenaze gördüm. Şu tabutu üç adım taşıyayım da sevaba gireyim dedim. Bismillah deyip omuzuma alır almaz, tabut kolunu bana bırakan adam bir koşu koparıp kaçtı. Kaldı mı tabut sırtımda. Cemaat olarak sadece dört kişiyiz. Rahmetli bir de ağırmış ki sorma!.. Üstelik dört kişinin en kısası da benim. Bütün yük bana bindi. Kolumda ekmek dolu koca bir torba, o ayaz ve tipide başladık Beyazıt’tan Edirnekapı Mezarlığı‘na yürümeye. Mezarlığa varmadan öleceğim de ikimizi beraber gömecekler. Can havliyle etrafta bir ademoğlu aranıyorum. Bir görebilsem,

“İmdat yetişin, burada adam ölüyor!” diye bağıracağım. Başladım önde yürüyen hoca efendiye yalvarmaya… Hocalar, cenaze taşırsa duaları kim okuyacakmış?.. Ben okurum deyip Kulhüvallahi’den başlayıp Elham’la bitiriyorum. Ama hocaya dua beğendiremiyorum.

Sonunda ayaklarımız karlara bata çıka dondu. Adım atamaz olduk. Bir tabut, dört adam yolun ortasında dikildik kaldık…. Hoca:

“Haydin Müslümanlar… Haydin aslanlar… Ha gayret mezarlığa az bir yol kaldı!” diye katır ittirir gibi bizi arkadan itiyor ama nafile…

“Ben gideyim de adam bulayım” numarasıyla o da çekti gitti sonunda. Bizler de tabutu yere bırakıp evlerimize döndük.”

Komiklik bir kişilik, bir huydur. Elde olmadan yapılır demiştim. Bir gün, muzırlığı ile ünlü bir mizahçı, bir insan azmanına pis bir şaka yaptı. Herif de onu fena dövdü. Mizahçıyı azmanın elinden zor aldık. Adam, tam dönüp giderken (çok afedersiniz) bizimki azmana parmak attı. Herif, dönüp bizimkini bir daha dövdü.

“Yahu sen manyak mısın?.. Hazır canını kurtarmışken, herife niye parmak attın?”

“Yumruk atacak halim mi kaldı be!..”

Bekir Sana “Hav Hav” Diyorum!

Bekir, senden nefret ediyorum… Hişşt! Duydun mu Bekir Coşkun, senden nefret ediyorum dedim… Senin yüzünden, yaşamım cehenneme döndü!.. Bahçem mahvoldu… Popom çıplak kaldı… Sokağa çıkamaz oldum!.. Yakında evi barkı satıp bir başka diyara göçersem bil ki senin yüzündendir… Tüm bunlar senin o köpekçil yazıların yüzünden başıma geldi…

Geçtiğimiz kış, İstanbul’un rezilliğini daha fazla çekemeyeceğime karar verip, Silivri dışındaki yazlık evime göçtüm. Niyetim, kalan yaşamımı artık oksijen koklayabileceğim ve denize nazır bir sessizlik içinde sürdürmekti. Ama, yazlık eve varır varmaz, açlıktan karınları sırtlarına yapışmış bir ana ve iki yavru, üç dişi köpekle karşılaştım. Sokak itinin biri, benim bahçemdeki merdiven altında yavrulamıştı. Şunların karınlarını doyurayım da öyle kovalayayım dedim. Yiyecek verip eve girdim. Taşınma hengamesi içinde, o günkü gazetelerini okuyamamıştım. Senin yazını okurken, aldı beni bir müteessir! Yine o insanın merhametini parmaklayan, gözü yaşlı köpekçil yazılarından biriydi. İçim bir anda köpek sevgisiyle doldu. Eşimin benim için hazırladığı yemekleri de itlere verdim… Artık, kıştan beri beraber yaşıyoruz.

Derken yavrulardan birini, odunla ya da arabayla vurup öldürdüler. Eşimle yemeden içmeden kesildik… Gözlerimiz dolu dolu dolaşır olduk. Hani göz göze gelsek, bu yaştan sonra zırlamaya başlayacağız. Bizim sokak itlerine tüm kış gazeteden yemek artığı taşıdım. Etle tanışır tanışmaz ekmek, pilav ve sebze yemeklerini yememeye başladılar. Haydii!.. Et, tavuk kemiği, hatta köpek maması almaya başladım… Yaz geldi. Ama köpek yine zamparalığa durmuş olmalı ki, altı yeni yavru daha doğurdu. Evet tam altı tane!.. Sonra da gidip, kendini belediyecilere zehirletti. Kaldı mı başıma 6 yavru ve bir abla köpek!..

Yavrular bir kaç aylık olunca, önce dış kapının önündeki paspası yediler. Şimdi, bizim sokak kapısı yerden 15 santim yukardan başlıyor. Kemirgen

hayvanlar diyerek, fare ve tavşanın kim günahını almış?.. Derken bizim tatil köyünün halkı, terliksiz, pabuçsuz ve havlusuz kaldı. îtler hepsini çalıp bizim bahçeye getirdiler. Terliği, pabucu kaybolan Bit pazarı gibi bizim bahçede soluğu alıyor. Yırtıp kemirdikleri terlikleri, tazmin ettiğim de oluyor. Bahçe dersen gömüp de bir türlü bulamadıkları kemikler yüzünden köstebek yuvasına döndü…

Bazı komşulara, misafirlik dümeniyle gidip, sohbet arası “Bekir Coşkun’u sever misiniz?” diye soruyorum. Severiz diyenlere, “Demek köpekleri de seviyorsunuz…” diyorum. “Aaa! Vallahi bayılırız… Köpek insana en yakın hayvandır… Sadıktır…” gibisinden uzun bir söylev dinliyorum. “Bende yedi tane var. Hem de çok şirinler… Bir kısmı da mavi gözlü vallahi!.. Görseniz bayılacaksınız… Bir daha ayrılmak içinizden gelmeyecek…” diyerek kurnazca bir giriş yapıyorum… “Aaa! Hemen gelip severiz…” diyorlar. Gerçekten gelip seviyorlar ve yine hepsini başıma bırakarak, çekip gidiyorlar.

Bütün gece köpek havlaması ve çemkirmesinden uyku neydi unuttum. Kıçımda paçası paralanmamış pantolon kalmadı. Beş milyon saydığım yeni pabuçlarımın da sağ teki kayıp. Evden çıkabilmek ise Köroğlu yüreği ister. Denize gitmekten çoktan geçtim. Kapıyı açar açmaz hiç üstünüze iğne gibi sivri dişli, höstten ve çüşten anlamayan 7 yavru köpek atladı mı?.. Gazeteye gidebilmek için, cam kenarına dizdiğim kemikleri pencereden fırlatıyorum. Sokak kapısı önünde sipere yatmış itler, kemik peşine koşunca yıldırım gibi fırlayıp arabaya atıyorum kendimi. Aldatıldıklarını anlayınca, arabanın peşinden bir koşu koparıyorlar… Ama, bir kaç kilometre sonra şişiyor enayiler. Ben de onlara arabadan, ayıpçı el kol işaretleri yapıyorum!..

A benim şaşkın Urfalı Bekir’im… Sevecek hayvan mı bulamadın?.. Timsah sev… Gergedan sev… Hatta hamam böceği sev… Bu itleri ne diye başıma musallat ettin? İnşallah, benim gibi karnına karnına 20 kuduz iğnesi yersin!.. **Hav hav be Hav hav!..**

Huysuz İhtiyar'ın İntikamı!..

Geçen gün Bekir Coşkun, Ankara'dan aradı.

"- Ben hayatımda bir yazı için, bu kadar telefon ve faks almadım Oğuz abi… Üstelik yazıyı da ben değil, sen yazmışsın ve benden bahsetmişsin…" dedi.

Bekir'in, yürek paralayan köpekçil yazılarına nasıl tav olup, 6 yavru ve bir abla yani, toplam 7 köpek sahibi olduğumu anlatan geçen haftaki yazımdan söz ediyordu.

"- A benim sarışın Urfalım… Gazetelerde her bir nanenin köşe yazarı var… Politikayı, futbolu, ekonomiyi, dış politikayı bırak sağlık köşesi, aşevi köşesi, bar köşesi, otomobil köşesi, kompüter köşesi, feminist köşesi, laklaka köşesi, kim kimi şeytti köşesinin bile yazarları var… Basın olmuş 44 köşe!.. Ama, hiçbir gazetede "İT KÖŞESİ" yazarı yok. işte biz bu vahim boşluğu doldurduk. Bekir'ciğim… Bu rağbet onadır…" dedim.

Köpeklerin hiç birine ad koymadım… Hayatımı altmışından sonra cehenneme çeviren bu alçaklara, toptan Bekir'in itleri diyorum. Bekir'in 6 yavru iti, geçen gün ilk kez yağmurla tanıştılar. Korkudan öyle bir ciyaklama kopardılar ki; her yağmur damlası, tüfek kurşunu olmuş da itleri delik deşik ediyor sanırsınız. Üstlerine yağmur suyu değdikçe hem bir avaza bağırışıyorlar, hem de zıplayıp disko danslarına benzer figürler yapıyorlardı. Sonunda, nasıl akıl ettilerse, verandanın altına sığındılar. Ama, bırakır mıyım? Bir sopa kaptığım gibi belki boğulurlar diye tekrar yağmurun altına kovaladım.

Sabaha kadar ciyaklayıp, havladıkları için birkaç aydır uykuya hasrettim. Çünkü gündüz sıcağında bütün gün zıbarıp, uyuyorlar… Gece olunca da kabadayılıkları tutuyordu. Bunların ürümesini duyan başka sokak itleri de koroya katılıyorlar, sabaha dek bir cayırtıdır gidiyordu…

Artık, bütün gece mışıl mışıl uyuyorum. Çünkü, itlerin havlamalarını kasete çektim. Gündüz tıkındıktan sonra, tam mayışıp uyuyacakları sırada, teypi burunlarına sokup sonuna kadar açıyorum. Bekir'in itleri de teypteki havlamaları duyunca, başlıyorlar havhava!.. İtler mecalsiz kalıp, sesleri kısılana kadar bu işlem, tüm gün sürüyor. Gece cik diyecek halleri kalmadığı için, sabaha da zıbarıp uyuyorlar. Yalnız, yan komşum Artin Bey, bu ara evini yok bahasına satılığa çıkardı. **(İlgilenenler için tel 558 67 26)**

Geçen pazar Fener yenildiği için, mahallenin veletlerinin çatapatları ellerinde kaldı. Ucuza kapatıp aldım.

Tencere dolusu eti bahçe duvarının dibine koyuyorum. Bekir'in itleri, tencere daha yere değmeden üstüne atlıyorlar… Ben de duvara çıkıp ipe bağladığım çatapatı, sallandırıp tepelerinde patlatıyorum. İtlerin, korkudan yürekleri yarılıyor. Viyak viyak kaçışıp, ortancaların altına saklanıyorlar. Ama löp löp etlerin çekiciliğine dayanamayıp, tencereye tekrar yumuluyorlar. Hemen tepelerinde yeni bir çatapat patlatıyorum. Rahat yiyemedikleri etlere hem yalanıp, hem ağlayıp uzaktan öyle bir bakışları var ki… Seyri ömre bedel!.. Aylardır yediğiniz milyonlarımı ben adamın gırtlağına işte böyle dizerim… Duvarın üstünde bir keyif sigarası tüttürüyorum. Gerçi komşular, duvar tepesinde gezinen bir ihtiyara biraz tuhafçana bakıyorlar ama aldırmıyorum.

Bekir'in itleri, ben evden çıkarken paçalarımı çekiştirip paralamaktan da vazgeçtiler. Çünkü, paçalarıma kızımın Amerika'dan getirdiği, çeyen kırmızı biberinden sürüyorum artık… Gerçi paçalarım kırmızı leke içinde… Ama, itlerin de hapşırmaktan canları çıktı…

Geçen hafta yana yakıla **“Beni şu Bekir’in itleri’nden kurtarın!”** diye yazılar yazdım. Ne devlet, ne hükümet, ne de millet ilgilendi. Şimdi aklınız varsa **Bekir’in itleri’ni benden kurtarın**. Ne kadar it sever bir millet olduğunuzu gösterin… Yoksa onlara daha neler neler yapacağım!..

GOOL!
ŞAMPiYON!
ŞAAP!
ŞAAP!
ŞAAP!
MUCCUK!

GÜP! GÜP! GÜP!
TOP SESLERİNE BAK ABİ! MİSAFİR BİR CUMHURBAŞKANI GELİYOR GALİBA...
GÜP! GÜP! GÜP!
YOK YAHU... PAZAR GÜNÜNÜ BEKLEYEN BİR FENERBAHÇE'Lİ GELİYOR!..
OĞUZ ARAL

Ezilen Cinsel Sınıf!.

Türkiye'deki eşcinseller, kendilerini **EZİLEN BİR CİNSEL SINIF** olarak gördükleri için, birlikten kuvvet doğar deyip örgütlenmişler. Artık, kendilerine ait dernekleri, kulüpleri, barları, dergileri, hatta radyolarda saatleri bile varmış. Grup ve dernekleri; Venüs'ün Kızları ve Lambada, Yüzde Yüz G-L adlıymış. (Bu G-L, Gay ve Lezbiyenin G ve L'si… Yani eski adıyla gulam, Türkçesi oğlan ve i…ne ve de sevici, ablacı…) Dergileri; Kaos-GL ve Radikal… İstanbul'daki barları, Culub 14, Prive, Barbahçe, 5. Kat, Han Cafe, 2019, Roxy, Kaktüs Cafe, Cafe Pia, Bambi, Aksaray'da Değirmen… Hatta, İstanbul'a gelen Birleşmiş Milletler Eşcinsel Hakları Komisyonu üyesi Nicky Mc Intyre,

"Vay bee! Bu kadar eşcinsel barını hiçbir ülkede görmedim!" demiş. Bizimkiler, uluslararası eşcinsel örgütlerle de iletişim kurmuşlar. Örneğin, Türkiye'ye gelecek yabancı bir eşcinsel, hangi otele ineceğini, hangi bara gideceğini, kimlerle buluşacağını, daha bavulunu hazırlamadan, İnternet yoluyla biliyormuş.

Ben bu konunun bir hayli cahili olduğumdan bu bilgileri size, Aktüel dergisinden edinip, aktarıyorum.

Sakın ha, eşcinselleri kötülüyorum sanmayın. Çevresine zarar vermedikçe, her türlü fikre ve yaşam biçimine saygım vardır. Hatta, barışçı kişilikleri ve sanata olan yatkınlıklarıyla, eşcinselleri hep sevimli bulmuşumdur. (Kadın taklidi yapıp, fuhuşla para kazananların dışında…)

Benim kafama takılan, şu **EZİLEN CİNSEL SINIF** tanımlaması… Bana göre, Türkiye'de ezilen bir tek cinsel sınıf vardır. Asıl derneğe, merneğe ihtiyacı olan onlardır. Hatta parti kursalar, ezici bir çoğunlukla hıp diye iktidara gelirler. Çünkü kadınlı, erkekli sayıları 10 milyonlarla ölçülür.

Bu cinsel sınıf, **ABAZANLARDIR!..** Abazanların haklarını koruyacak ne bir örgüt, ne de bir kanun vardır…

Zavallı azıcık yeşillense, kızın yine abazan olan abisinden dayak yer. Dayakla kurtulamayıp bıçaklanan abazanların sayısı yüz binleri bulur… Abazan bir kızcağız, komşu delikanlıya biraz göz süzüp kesik atsa, adı şıp diye orospuya çıkar. Hele bir tenhada, el ele tutuşmak gibi bir gaflete kapılırlarsa polis ya da takkeli abazan namus bekçileri adamı ne yaparlar, haberiniz var mı?

Üstelik **“abazan pazarı”** en garantili ve bereketli pazardır. Dergileri, gazeteleri, filmleri, televizyonları ve 900’lü numaralarıyla binlerce ticarethane, abazancıkların sırtından, Türkiye bütçesine denk para kazanırlar. Türkiye üstüne sefere çıkan, 7 düvel küffarın Nataşa’sı da cabası!

Umarsız abazan milleti, örgütsüz olduğu için bireysel çarelere başvurur. Geçenlerde gazetede okudum; bir eşek sahibinin çükünü harttadanak ısırıvermiş. Az kala hadım ede!.. (Yazının burasında, bir ara sataşması var; Hişşt… Serdar Verigut, bak çük dedim… Yazılarında penis sözcüğünü yazabildin diye boşuna babalanmaktasın… Penis, vajen, anüs diye Frenkçe sözcüklerin arkasına saklanıp herkes kahraman olur. Çünkü gavurcasını söyleyince, kibarca söylemiş oluyorsun. Zaten okurun yarısı da anlamıyor. Asıl benim gibi yazabilmek petka ister.

Petka sözcüğü hiç olmazsa, Urumelice’dir.)

Eveeet, nerede kalmıştık?.. Biçare abazanın tek kurtuluş yolu, hayırlı bir kısmet bulup evlenmesidir. Ama, bu tür evliliklerin çoğu, abazanlıktan gözü karardığı için birbirini tanıyamamış çiftler arasında olduğundan, sonu hüsranlı bir ayrılıktır.

Geçenlerde, bizim gazetenin barında hafif eğri durarak bu parlak fikirlerimi arkadaşlara anlatıyordum. “Yeni Başbakan’ınızı şimdiden

alkışlayabilirsiniz arkadaşlar. Çünkü bir abazan partisi kuracağım ve ilk seçimde iktidara geleceğim…" diye höt höt ötmekteydim. Hürriyet gazete ve dergilerinin Magazin Müdürü Orhan Olcay,

"Partine bir tek üye bulamazsın abi!" dedi.

"Niye be Orhan'cığım?.. Ülkenin yarısı doğuştan, öbür yarısı da sonradan olma abazan!.. Hepsi koşar gelir… Kurtar bizi babaaa diye iniler!"

Yılların magazin gazetecisi ve çokun kurrası Orhan, "Gelmez… Kimseler gelmez… Kendisinin abazan olduğunu, kim kabul eder ki? Sen dünya görmüş adamsın… Türkiye kadar, zamparalık hikayesi anlatılan bir ülkeye rastladın mı abi?" dedi.

Vallaa, Orhan haklı… Hem de çok haklı!.. Ben, sağcılar ve solculardan sonra, ülkemin abazanlarından da umudu kestim artık. Orhan'a dönüp, dedim ki:

"Bak sana son maceramı anlatayım… Geçenlerde, daha otuzuna değmemiş, bir yavru düşürdüm… Yavruyu soydum… Okşamaya başladım… Saçlarını, omuzlarını okşadım… Okşadım… Okşadım… Okşadım… Okşadım… Yahu Orhan, biz başka bir şey daha yapıyorduk… Neydi o yahu?"

MIÇARIM BÖÖLE FANTAZİLİ SEVİŞMENİ İÇİNE LAN MAAMUT!..İN DE KAPIYI AÇ BAARİ!..

Denver Meydan Muharebesi

Ben ırk, din, milliyet farkı gözetmeyen biriyimdir. Gözetenleri de sevmem. Sınırların kalkacağı, ulusların tek bir Dünya Devleti bayrağı altında birleşeceği bir yaşam düşlerim hep.

Ama neden ve nasıl oluyor bilemiyorum, yurt dışına çıktığımın 3. günü azılı bir milliyetçi kesiliyorum. Gittiğim ülkenin halkından **“Bu gavur milleti!”** diye söz etmeye başlıyorum. Neredeyse parmaklarımla kurt işareti yapıp öyle dolaşacağım sokaklarda… Bu nedenle kızımın Denver’deki düğünü epey kanlı geçmişti… Hatırladıkça hâlâ yüzüm kızarıyor.

Denver’e varışımızın ikinci günü, benim dünür **Ted Raykır**‘ın zengin bir arkadaşı onurumuza bir akşam yemeği veriyormuş. Biz de giyinip, kuşanıp gittik. Eşim **Tolga**,

“Artık mecbursun!” deyip bana zorla birkaç takım elbise diktirmişti. Yani façamız yerindeydi.

Gittiğimiz ev, saray yavrusu demeyeyim ama saray civcivi gibi bir konaktı. Raykır’ların ve bizim dışımızda bir hayli de konuk gelmişti. Hayatlarında ilk kez bir Türk ailesi görebilmenin merakıyla duyan Amerikalı koşmuştu. Kibar gülücükler içinde hep beraber oturuştuk. Millet, gözünü dikmiş merakla bize bakıyor… Acaba Türkler nasıl oturur, konuşabilir mi, adam fesini ne zaman giyecek, palasını ceketinin içine mi

saklamış, kadın peçesini takıp göbek dansı yapacak mı gibisinden bakınıp duruyorlar. Eşim, yılların tiyatro oyuncusu ve ben de bir sürü oyun sahnelemiş bir rejisör olduğumdan ev sahiplerinin ve konukların yaydıkları bu elektrik dalgalarını şıp diye alıyoruz. Başka bir şey daha algılıyoruz ve öğreniyoruz. Yalnız, kız tarafı damat tarafından nefret etmiyormuş. Onlar da ellerinde büyüttükleri bu aslan gibi delikanlıyı zırt diye kapan kız ailesinden nefret ediyorlarmış. Benim keyifle sırıtmaya başladığımı gören Tolga, eğilip usulca

“Oğuz lütfen yapma!.. Damadını düşünmüyorsan kızını düşün… O, bu insanların arasında yaşayacak artık!” dedi, insanın; 30 yıl sonra bütün mimiklerinin karısı tarafından hemen anlaşılması berbat bir şey!.. Suratındaki ifadeyi anlayınca niyetini ve yapacağını da anlıyor. Karısı tarafından bu kadar anlaşılır bir adam olmak da insanın ağrına gidiyor. Sürpriz yapma hakkını kaybetmiş biri nasıl yaşar?.. (Bir gün plastik ameliyatla yüzümü gözümü değiştireceğim!..) En saf ve şaşkın bakışımı fırlatıp

“Edepsizlik edeceğimi de nereden çıkardın canım?.. Sen yaşlandıkça fesat kalpli oluyorsun… Ben bu insanları çok sevdim…” diye söylenirken ev sahibi hanım, elinde bir tabak ve bir kadehle geldi.

“Somon füme sever misiniz?..” diye sordu. Ama bu soruşta “Ömrünüzde hiç somon füme gördünüz mü?.. Türkler somon yemesini bilir mi?..” ek soruları da gizliydi. Şimdi, bizim Migros’larda da satılan isli somon balığı dünyada lüks ve sosyetik bir meze… Bir çatal aldım.

“Aaa!.. Müthiş güzel… İnkredibıl vallahi!.. Balık çiftliğinde üretilmesine rağmen, açık deniz somonu gibi lezzetli… Şarap da Kaliforniya şarabı ama aynen Fransız Şablis gibi… Alış veriş yaptığınız marketin adresini alacağım giderken…” dedim. Tolga umutsuzlukla içini çekti. Tabii, bunları bildiğimden söylemiyordum. Her zengin Amerikalı gibi milliyetçidirler ve Fransız şarabı yerine Kaliforniya şarabı içiyorlardır tahmini yürütüyordum. Ayrıca Kolorado gibi dağların arasında ömür geçiren bir hanımın balık bilgisi ne ola ki?..

Voltır,

“Türkiye’de her yer çöl mü?” sorusuyla karısının imdadına yetişti.

“Kamel sigarası içiyorsunuz, değil mi?”

“Evet ama artık bıraktım. Nereden anladınız?”

“Kamel paketinin üstünde, çöldeki bir piramidin önünde bir deve resmi vardır. Altında da “Türk tütününden yapılmıştır” yazar. Siz Amerikalıların ilginç bilgi edinme yöntemleriniz var!” Tolga bu kez iniltiye benzer bir ses çıkardı.

O gece için kiralandığını tahmin ettiğim uşak, yemeğin hazır olduğunu bildirerek, Voltır’ı elimden kurtardı. Herkesin ağzı bir anda dolduğu için yemek olaysız başladı. Sonra Amerikan adeti gereği erkekler arasında **“tu meyk mani”** muhabbeti oldu. Ama konu, kaçınılmaz bir kader gibi yine Türkiye’ye geldi dayandı. Tabii ben de kulağımın dibinde **Hasan Mutlucan**‘ın sesinden **“Yine de şahlanıyor aman, kolbaşının yandım da kır atı!..”** gibisinden serhat türküleri duymaya başladım. Otomotiv işletmecisi olduğunu öğrendiğim bir yupi, (genç dahi işadamı) Türkiye’deki Japon ve Amerikan arabalarının piyasa durumunu sordu.

“Türkiye’de en fazla Mersedes satılır. Benim bile arabalarımdan biri Mersedes’tir.” diye cevap verdim. Tabii benim Mersedes’in 20 yıllık olduğunu, kimse almadığı için evin önünde mefluç bir şekilde yattığını bu yüzden bir Reno 11 almak zorunda kaldığını söylemedim. Mersedes lafı üzerine birkaç kişinin çatalı, ağızlarına götürürlerken havada kaldı. Çünkü Mersedes, üzerine bindirilen lüks vergileri yüzünden Amerika’da ancak çok kare milyonerlerin alabildiği bir araba. Hatta, hava basmak isteyen bazı Holivud artistleri, satın alamadıkları için Mersedesleri bir yıllığına kiralıyorlar.

“Öyle değil mi Fil?” diye sordum damada. Damat Fil, 5 kıtada çalışmış bir maden mühendisi. Türkiye’deki akıl erdiremediği konuların başında da Mersedes bolluğu geliyor.

“Evet, her kenar mahalle sokağında kaldırıma park etmiş en az 5 Mersedes görebilirsiniz!” dedi.

Ev sahibi **Meri**, kültür meraklısı bir hanımdı. Hatta, Amerikanca **“smokd salmın”** yerine **“somon füme”** kıymalı makarnaya spagetti ala Bolonez gibisinden bazı yemeklerin adını Fransızca söylediği için hanım konukları arasında özel bir yeri vardı. Tahminime göre genç kızlığında bir kaç okul temsiline çıktığı için de konuyu tiyatroya getirdi. Ama kocası dahil bütün masa efradı da Meri’den bir anda nefret etti… Çünkü, ben **Yucin O Neyl** ile **Artur Millır**‘ın tiyatro anlayışlarının kıyaslamasına başlamıştım. Sonra da Rus Vahtangof ile Alman Breht’in Brodvey müzikalleri üstündeki etkisine geçtim. En çok da Vilyam Saroyan’ın Türkiyeli olmasına şaştılar. Sonra da meraklı bir bankacıya Amerikan banka sisteminin nasıl batacağını izah ettim.

“Türkiye, Brezilya ve Meksika bir gün ittifak yapıp biz bu borçları ödeyemeyeceğiz diyecekler. Zaten ödeyemiyorlar. Faizlerini ödemeleri ve siz de müşterilerinize kâr gösterebilmeniz için yeni kredi açmaktasınız. O zaman, bütün halk bankalara koşacak. Siz, kepenkleri kapatacaksınız. Onlar da kredi kartı borçlarını ödemeyecek. 100 milyondan fazla Amerikalı‘yı takip etmek ve icraya vermek en az beş yıl alacak. Bu arada ne banka ne de ekonomi kalır ayakta… Ayrıca ekonomi politikanızı salaklar idare ediyor. Arap petrolünden yılda 50 dolar kazanıyorsunuz. Ama 10 binlerce kilometre ötedeki petrolü korumak için 150 dolar askeri harcama yapıyorsunuz. Şirketler kazanıyor, devlet batıyor.” diye kendimin de şaştığı bir nutuk çektim. Herkesin yediği boğazına dizildi. Allah’tan Tolga, masanın öbür ucuna oturtulmuştu ve homurdanmalarını duyamıyordum. Bütün bunları İngilizce olarak nasıl anlattığımı sormayın. İki şişe şarabın üstüne yarım şişe de konyak içinde İspanyolca bile konuşuyor insan.

O ana kadar söze pek karışmayan sıska ve yaşlı bir konuk saklayamadığı bir öfkeyle,

“Amerika ile niye bu kadar ilgilendiniz?.. Bunca bilgiyi nasıl öğrendiniz?..” diye bir Mak Karti edası ve Con Veyn sesiyle sordu. Durum birden komünistik ve tehlikeli bir hal almıştı. “Siz öğrettiniz!”

“Biz nasıl öğrettik?”

“Kovboy filmlerinizle öğrettiniz!”

Birden moruğun yüzünü öğle yemeği faresini köşede kıstırmış bir yılan sırıtışı kapladı. Farkında olmadan adamın allame-i cihan olduğu bir ringe girmiştim. İşte şimdi beni bitirmişti. Sahtekar bir tezgahtarın sevecen sesiyle

“Kovboy filmi sever misiniz?” diye sordu. Korkunç sınav başlamıştı.

“Eh, çocukluğumuzda seyrederdik.”

“Çarls Starıt’ı tanır mısınız?..”

“Hani şu ablak suratlı hep siyahlar giyinen kovboy mu?.. Bir ara Lon Rencır’ı (Maskeli süvari) da oynamıştı. Atının adı Gümüş‘tü değil mi?..”

“Şarkıcı kovboylar da vardı, değil mi?..”

“Evet Cin Otri, Teks Rittır, Roy Racırs filan… Racırs’ın beyaz ve çok akıllı bir atı vardı. Adı Trigır’dı (tetik). Arkadaşını da (yani hafiyenin delisini) Gebi Heyz diye sakallı şirin biri oynardı. Ünlü Haynuun filmindeki (Kahraman Şerif) şarkıyı da Teks Rittır’a söyletmişlerdi. Kovboy spesiyalisti yaşıma bakıp daha eskiye kaçmaya çalıştı.

“Bak Cons…” demesine kalmadan

“Tom Miks, Ken Maynard, Tim Mek Koy, Con Mek Bravn…” diye saymaya başladım. Herif, kadehindeki şarabı dikip masadan kalktı. O gece, bir daha ortalıkta görünmedi. Halbuki daha singıl ekşin ve dabıl ekşin 45’lik kovboy kolt tabancalarının özelliklerini anlatacaktım adamcağıza… Allah’ın Con Veyn’i bizim kuşağın tümden kovboy olarak büyüdüğünü nereden bilsin?..

Yemek sonrası, salona geçilip piyano çalındı. Tam, **“Ah be bağlamamı niye getirmedim!..”** diye hayıflanırken piyanonun elle çalınan bildiğimiz piyano olmayıp, bisiklet gibi pedal çevirerek ayakla çalınan laterna gibi otomatik piyano olduğunu farkettim. Piyanoya sokulan delikli kağıtların içinde **“Dip in dı hard of Teksas”** şarkısı benim bildiğim İngilizce tek

şarkı olduğu için ufak bir konser verdim. Amerikalılar bir ara dans etmek gafletinde de bulundular. Tolga tiyatrocudur ama konservatuvar eğitimini bale bölümünde yapmıştır.

Bir Türk ailesi olarak tango, çaça, bi bap, fokstrot, sving, rumba, rakın rol gibi dansları didaktik olarak sunduktan sonra ev sahibesi Meri'ye

"Vu le vu danse avek mua madam?" diye Fransızca sordum. Aradan 8 yıl geçmesine rağmen Meri'nin beni hâlâ unutabildiğini sanmıyorum.

Otele dönünce Tolga,

"Damat Amerikalı değil de Çinli olsaydı ne yapacaktın?" diye sordu.

"Mao var!

"Ya Hintli olsaydı?"

"Gandi sağolsun!"

"Maldiv adalarından?"

"Kızı vermezdim be!"

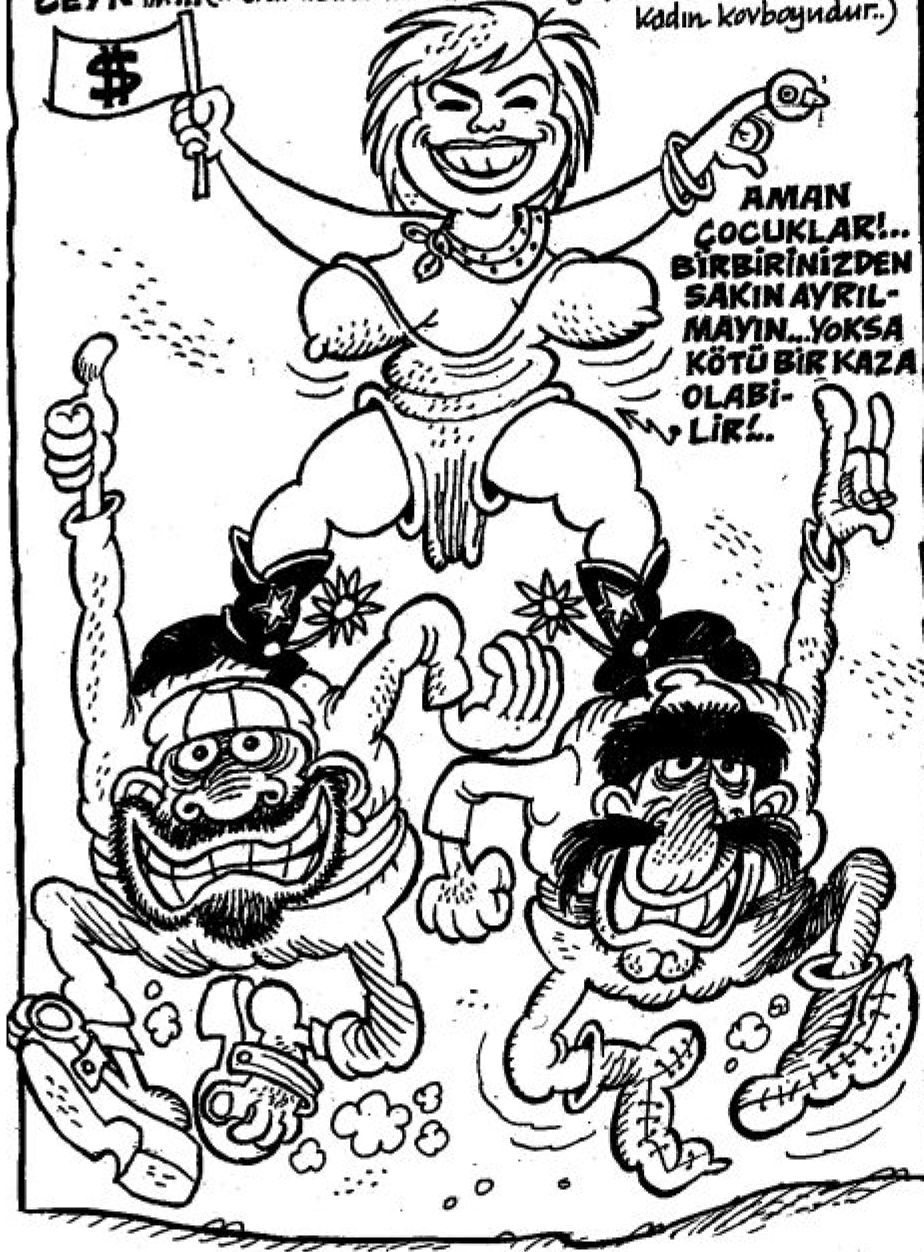
Düğünde zengin Voltır'la karşılaştık.

"Türkiye, Rusya'nın güneyinde İran'la Yunanistan ortasında Karadeniz'le Akdeniz'in arasında ve başkenti de Ankara!.." dedi heyecanla. Dersini iyi çalışmıştı.

"Aferin Voltır… Amerikalı bile olsa, insandan umut kesilmez!"

Bir Kurt Adam öyküsü
ADAY OLMUŞSUNUZ HASİP BEY..
VATANA HİZMET İÇİN EFENDİM...
ACABA SEÇİLECEK MİSİNİZ HASİP BEY?
KISMET EFENDİM.. NASİP EFENDİM..
HASİP BEY MÜJDE! MİLLETVEKİLİ SEÇİLDİNİZ!
HİYAARRGHH!

ATATÜRK ÖLÜNCE, TÜRKİYE'NİN ONURLU BAĞIMSIZ VE TARAFSIZ DIŞ POLİTİKASI DA ÖLDÜ!.. ATA'DAN SONRA GELEN BÜTÜN POLİTİKACILAR, KORKAK VE KURNAZ OLDUKLARI İÇİN HEP BİR KOLTUK DEĞNEĞİNE YAPIŞTILAR... REZİL OLMAK BAHASINA İKTİDAR OLMANIN SEFASINI KENDİLERİ SÜRÜP, SORUMLULUĞU BİR BAŞKASINA TAŞITMAYA ÇALIŞTILAR...
ŞİMDİKİ BU VAVEYLANIN NEDENİ, BİZİ SIRTINA ALACAK BİR ENAYİ BULAMADIKLARI İÇİNDİR!..
1939
1945
1997
BELKİ DE KENDİ AYAKLARININ ÜSTÜNDE DURMAYI DENER ARTIK!..

ÇİLLER'İN İKİDE BİR PATLATTIĞI "BİR ELİMDE KUR'AN, BİR ELİMDE BAYRAK!.." SLOGANININ TERCÜMESİ ŞÖYLEDİR: BEN, BİR AYAĞI TARİKATLARDA, BİR AYAĞI TÜRKEŞ'İN MİRASINDA AT KOŞTURAN BİR KALAMİTİ CEYN'İM!.. (Meraklısına not: Kalamiti Ceyn, ünlü bir Amerikan kadın kovboyudur..)
$
AMAN ÇOCUKLAR!.. BİRBİRİNİZDEN SAKIN AYRILMAYIN...YOKSA KÖTÜ BİR KAZA OLABİLİR!..

ATALARIMIZIN ŞEHİT KANI...
AZİİZ CENNET VATANIN
ÇAKIL TAŞI...
GÖZ BAYRAKTAA...
KULAK EZANDAA..
ALLAH, PEYGAMBER, EVLİYAA...
DEVLET ADINA KURŞUN ATAN KAHRAMAAAN...
GALİBA, YUNANİSTANLA SAVAŞ ÇIKTI BABAA!
TELAŞLANMA OĞLUM... TEPEDEKİ BİRİLERİ, YİNE HIRSIZLIK YAPARKEN YAKALANDI ANLAŞILAN!..
Fukaranın düşkünü...Böyle izin yapar kış günü! Yine de şükür kavuşturana -OĞUZ.

Belediyeye Şikâyet Edeceğim!..

Koca pabuçlu ve burnunun altında benden çok kılları olan adam, yaşlı başlı biri… Ama, konuşmasını hâlâ öğrenememiş. Bizi çağırırken;

“Geh!.. Geh!.. Muçu… Muçu!..” diye acaip sesler çıkarıyor. Sonra da iki parmağını ağzına sokup, düdük gibi ötüyor. Bu seslerin ne anlama geldiğini aramızda günlerce tartıştık… Sonra da boşverdik. Önemli olan o sırada ne dediği değil, bize verdiği tavuk kemikli paparaydı. Yani,

“Gelin çocuklar, yemeğiniz hazır!” demekten bile aciz biri…

Bazen yemek saatimizi geciktiriyor. Bazen de yemek çok sıcak oluyor, dilimiz yanıyor… Artık işini iyice savsaklamaya başladı… Kendisine acımasak şikâyet edeceğiz vallahi… Geçenlerde, bu konuyu kendisiyle ciddi olarak konuşmaya kalktım. O ise yine; “Havlama lan Bekir’in iti!” diye anlamsız bir laf etti. Kocaman adam olmuş. Herkesin adını “Bekir’in iti” sanıyor. Oysa, benim adım Santana del Parado dö Kastilya’dır. Çünkü biz asil bir aileden geliyoruz. Dedelerim Napolyon Bonapart’ın av arkadaşlarıymışlar. Hatta büyük ninelerimden birinin, Arslan Yürekli Riçırd’ın kıçını bile ısırdığı rivayet edilir.

Yine de bu ihtiyara çok acıyoruz. Geçenlerde soyunmuş, güneşleniyordu. Belki inanmayacaksınız, ama sadece iki memesi vardı. Bunların yavruları açlıktan nasıl ölmüyorlar, anlamıyorum vallahi… Üstelik, zavallının bütün tüyleri dökülmüş… Göğsünde üç, beş kıl kalmış, gerisi cascavlak… Bu kış, donmamak için mecburen paspasın üstüne yatacak ve aramıza girip ısınmaya çalışacak… Üstelik, güneşin altına yayılmasına rağmen, tatlı tatlı kaşınmasını bile bilmiyor. Belki de bir piresi bile yoktur fakirin.

Aynca koca pabuçlu ihtiyar, son derece zevksiz biri… Mutfağında mis gibi etler ve kemikler dururken, domates ve salatalık yiyor… Yetmiyormuş gibi üstüne bir de limon sıkıyor… Böğğk!..

Tabii, onları yiyince karnı ağrıyor olmalı ki bardakta süte benzer bir ilaç içiyor… İlaç olduğu içince yüzünü ekşitmesinden belli… O ilaçtan dört, beş bardak içince ahlayıp, oflamaya başlıyor… Denize doğru kendi kendine konuşuyor… Geçen akşam, 3 bardak ilaçtan sonra, **“Bir demet yasemeen…”** diye uzun uzun höykürdü. Tabii, et dururken yer misin haşır huşur hıyarları?.. İşte böyle karnın ağrır!..

Kardeşlerimle kendisine çok acıdık. Ulumasına biz de koro olarak katıldık. Fakat, müzik zevkinden nasibini almamış olan bizim ihtiyar, kafamıza terliklerini attı. Kız kardeşlerimden Dolores de Armanyak von Nürnberg, atılan terliklerden birini ağzına alıp ikram olsun diye ihtiyara götürdü. O da terliği alıp kız kardeşimin kafasına vurdu. Ben de hazır ayaklarını çıplak yakalamışken, ihtiyarın topuğunu ısırdım. Bunun üzerine bizim ihtiyar, eve koşup elektrikli testeresini aldı. Allah’tan elektrik kordonu kısa kaldı da canımızı kurtardık.

Ertesi gün, **“Hadi, büyüklük bizde kalsın da barışalım”** dedik. Ben, en iri kemiğimi gömdüğüm yerden çıkardım. Kız kardeşlerimden biri, plajdaki koca memeli kadının, mavi terliğinin tekini getirdi. Diğerleri ise, havlu, şapka, pabuç, bisiklet şampreli gibi değerli birtakım eşya getirdiler. Hepsini, armağan olarak ihtiyarın kapısına bıraktık. O ise,

“Hırsız itler!” diye bağırarak bizi süpürge sopasıyla kovaladı. Demek ki iki ayağı üstünde gezinen bu mahluklar iyilikten anlamıyor. Bana kalsa, bu herifi Silivri Belediyesi’ne şikâyet edip zehirleteceğim. Ama, yufka yürekli kızkardeşlerim engel oluyorlar.

Merhametten havhav doğar…

KAZULET İDİ... AMELİYATLA FAZİLET OLDU!..
OĞUZ ARAL

Nevil’in Kafası Fena Karıştı!

İngilizler’den hep biz gelin alacak değiliz ya… Gelin verdiğimiz de olur… Benim de Nevil Bacon adında, cin gibi bir İngiliz damat hısmım var. Yıllardır gide gele Türkiye’yi benden iyi öğrendi… Sezen Aksu’nun ve rakının tiryakisi oldu. Tabii Türkçe’yi de söktü… Ama, hâlâ Türkiye’de kafasının basmadığı konular kalmış ki; geçen akşamki rakı muhabbetinde aramızda şöyle bir konuşma geçti:

- Sizin erkeklerde, niye bu kadar ihtiyar kadın merakı var?

- Ne konuda?

- Seks konusunda… Genç kızlar dururken, herkesin anasıyla seks yapmak istiyorsunuz. Sokakta duyuyorum… Herkes birbirine ananla seks yapayım diyor. Ayrıca, Türkiye’de açık havada toplu seks yapmak yasak değil mi?

- Tabii yasak… Hatta bizde yolda giderken elele tutuşmak bile yürek ister.

- Ama, geçen günkü maçta, bir tribün karşı tribüne toplu seks teklif etti. Karşı tribün teklifi kabul etseydi, sahaya inip toplu seks yapacaklardı probabli… Tabii, insan insana anlıyorum. Ama, eşyalarla anlamıyorum…

- Ne eşyası? Kim eşyayla seks yapıyormuş?

- Mesela sen…

- Sen ne diyorsun yahu!

- Demir kapıyı çarpınca, kapıya seks yapacağım söylemedin mi?

- Ben onu canım yandığı için, kızgınlıkla söyledim.

- Haa anladım! Siz kızınca seks yapıyor… Yani ceza olsun diye…

- Oh yahu!.. Nihayet anlayabildin… Bir İngiliz’e dert anlatmak meğer ne zormuş!..

- Eyvahh!.. Şimdi ne olacak?

- Ne, ne olacak?

- Ben ne olacağım? Bu yaştan sonra olmaz! Nevır! Nevır!

- Dur canım, telaşlanma. Sana ne olmuş ki?

- Geçen akşam, yanlış yere park ettim diye, polis ceza yazdıydı.

- E, parasını ödemedin mi?

- Ödedim. Ama öbür cezayı daha yapmadılar.

- Korkma canım… Parayı verince öbür cezayı yapmazlar. Ayrıca, sen yabancısın. Şaapılmak sadece bizler içindir.

- Ohh! Az kaldı, my hart stops… Peki… Bir sorum daha var.

- Sor bakalım…

- Kızınca seks yapıyorsanız, sevince ne yapıyorsunuz?

- Haydaaa! Sevince sevişiyoruz tabii..

- Sevişmek ne demek?

- Seks yapmak demek.

- Peki, siz seviyor mu, kızıyor mu sevgiliniz nasıl anlıyor?

- Ee!… içtiğim rakı boğazımda kaldı… Allah’ını seversen, bırak şu ahiret sorularını da, keyifle iki yudum içelim. Haydi şerefe…

- Çiirs!..

Nevil, zalim zalim gülerek kadehini kaldırdı. Ama, biraz hızlı kaldırmış olmalı ki, rakı kravatına döküldü ve “Hay seks yaptığımın rakısı!” dedi. Ben de zalim zalim güldüm ve “Çok fena yakar Nevil!” dedim.

Ruhumdaki Marangoz!..

45 yıldır yazarlık, çizerlik ve gazetecilikle kendimi boşuna harcamışım. Meğerse ben, anadan doğma marangozmuşum da haberim yokmuş. Abdülhamit'in de marangozluğu, padişahlığından iyi değil miydi zaten.

Her şey bizim gazetenin yakınına Mösyö Brikolaj diye bir marketin açılmasıyla başladı Kendin pişir kendin ye gibi kendin yap, kendin çat dükkanlarından biri. Marangozluk araç ve gereçleri üstüne yok yok… Tahtadan çiviye, elektrikli matkaptan cila makinesine kadar evcimen bir ihtiyarı baştan çıkaracak her şey mevcut… Kendime bir çekiç alayım da artık çivileri duvara pabucumun topuğuyla çakmayayım diye markete girdim. Girmemle birlikte de içimdeki o dahi marangozu keşfettim. Ve derhal, yazlıkta bir ayakkabı dolabı olmadığı aklıma geliverdi. Bu güne kadar mobilyalara enayi gibi milyonlarca lira ödemişim. Artık her şeyimi üç otuz paraya kendi ellerimle yapabilirdim. Aybaşı da olduğundan bir marangozhaneyi donatacak kadar alet, edavat ve tahtayı bir kamyonete yükleyip yazlıktaki eve getirdim.

Tüm akraba ve dostlara telefon edip bir ayakkabı dolabı yapmak üzere olduğumu bildirdim. Dolabın açılışına herkesleri davet ettim. O gece heyecandan uyku tutmadı.

Sabah tahtaları verandaya taşırken ilk işim balkon kapısının camını kırmak oldu. Sonra, normal olarak çekici üç kez sol elimin başparmağına, iki kez de dizime vurdum. Derken bir ucunu çakmaya çalıştığım tahtalardan biri fırladı. Havada bir takla attıktan sonra duvarı aşıp, bitişik bahçeye düştü.

Ardından, köpek feryatları yükseldi. Demek ki Bekir'in itleri, çekiç pat patlarından korkup bitişikteki bahçeye sığınmışlar. Ama, kaderden kaçılmaz!..

Mutfağa giderken, dolabından da peşimden geldiğini gördüm.

“Ah canım!.. Dolabım bana şimdiden alıştı… Peşimi bırakmıyor!…” derken, gömleğimin eteğini iki tahta arasına çaktığımı fark ettim.

Bir iki tahta parçası dayanıksız çıkıp kırıldığı için Silivri’den İkitelli’deki markete gidip gelmek zorunda kaldım. **(120 km.)** Arabam otomatik vitesli olduğundan, tek elle ve tek ayakla kullanılabiliyor. Böylece sarılı olan elim ve bacağım sorun olmadı.

Akşam üstü dolabı bitirdim. Herhalde tahtalarda ve vidalarda bir hata vardı. Çünkü dolabın bir yanı diğer yanından bir karış uzun olmuştu. Dik duramıyor, devriliyordu. Böyle ufak tefek aksilikler benim içimdeki marangozluk ateşini söndüremezdi. Dolabı söküp yeniden çatmaya başladım.

Ertesi öğleyin ayakkabı dolabını bitirdim. Ayakkabı dolabından ziyade, bir gardrop endamında olduğundan, yerine taşırken belimi incittim sanıyorum. Ayrıca bu dolabı doldurmak için epey yeni pabuç almam gerekecekti. Ama, Bekir’in itlerinin çaldığı pabuçlar da işimi görürdü. Dolabımı göstermek için komşularım **Hilmi Beyi, Güney pide saloncu Zeki Beyi, Artin Beyi ve eşi Nıvart Hanımı** çağırdım. Nıvart hanım, “Artık işleri bitmiştir…” diyerek iki gün önce getirdiği tentürdiyot şişesini, pamuk ve yara bantlarından arta kalanları geri götürdü. Bitişik komşum Artin Bey ise marangozluğa devam edip etmeyeceğimi sordu. Ben “Tabii edecek… İsterseniz size de bir ayakkabı dolabı yapayım…” deyince evinin satış fiyatından 500 milyon daha indirim yapacağını söyleyerek gitti. Evini, Bekir’in itleri yüzünden geçen hafta satılığa çıkarmıştı…

Artık sıra pabuçları dizmeye gelmişti. Ama, dolaba koyduğum her pabuç geri düşüyordu. Rafları başaşağı değil, baş yukarı çakmışım. Zaten marangozluk yaparken rakı içmek pek iyi sonuç vermiyor.

Ama, böyle ıvır, zıvır terslikler bendeki marangozluk azmini yok edemezdi. Yeni tahta almak için arabama atlayıp markete gittim. Orada hazır bir ayakkabı dolabı bulup 4 milyona satın aldım. Gerçi benimki kadar ustaca yapılmamıştı. Ama, iş görürdü…

Sizler de içinizdeki marangozluk ruhunu uyandırın, dünyanın en zevkli işi… Çekiçle, çivilerin kafalarına kafalarına vurun… İçinizde heves edip de

alete ihtiyacı olan çıkarsa, beni arasın. Tüm marangozluk araç ve gereçlerini yarı fiyatına satıyorum!..

Aklınız Varsa, İhtiyarlamayın!

Kendiyle dalga geçebilecek kadar cesaretli olan, yaşlı bir dostum şöyle anlatmıştı:

“Vergi dairesine bir işim düşmüştü. Beni genç bir hanım memurun masasına gönderdiler. Kız, bakmaya kıyılamayacak kadar güzeldi… Ben, masanın yanında ayakta duruyordum. Memur hanım, bir büyük defter açtı. Hesapları beraberce kontrol etmeye başladık. Birden, defterin üstüne şap diye koca bir damla su damladı. Ben, otomatik olarak kafamı kaldırıp tavana baktım. Tavanda su filan yoktu… Su sızacak delik, çatlak da yoktu. Eee!.. Pekiyi, bu su nereden gelmişti?.. Birden her yanımı ateş bastı… Anlamıştım… Damlayan su benim burnumdan gelmişti ve ben hiçbir şey hissetmemiştim… Ömrümde bu kadar utandığımı hatırlamıyorum. İhtiyarlık rezillik!.. İnsan burnunu bile hissedemiyor… Aklın varsa ihtiyarlama!..”

Zaten benim öyle ihtiyarlık kompleksim filan hiç olmadı. Hâlâ limonu sıksam suyunu çıkarırım. Siz bu kitabın **HUYSUZ İHTİYAR** adına aldırmayın. O yakıştırma benim değil, Avrupa Parlamentosu’na gelin verdiğim manevi kızım Emine Sancak Piyer’in bana taktığı lakaptır. (Piyer diye de soyadı mı olurmuş? PöhL Bu, gâvurlara gelin verme işine de çok bozuluyorum ya neyse…)

ihtiyarlar için tuzaklar!

Geçenlerde dişçim:

“Artık, inadı bırakmak zorundasınız Oğuz Bey. Size bir protez yapmamız gerekiyor” dedi.

“Nee!.. Ben yüzük ve kol saati bile takamam. Gömleğimin yakası enseme değince sinirlenirim… O tenekeyi ağzıma nasıl sokarım?..” diye gürledim. Aslında gürlemek istedim de ağzımdan:

“Pfotef… Ben yümüfüf müfkof!..” gibisinden Avni’ce sesler çıkardım. Çünkü son yıllarda beni terk etmeye başlayan saçlarıma ve dişlerime yeni iki diş daha eklenmişti. Zalim dişçi, son olarak önden iki dişimi daha benden çalmıştı… Dişlerimin arasında oluşan boşluklardan hava kaçırıyor ve konuşurken pofuf, lofuf gibisinden Türkçe’de olmayan sesler çıkarıyordum.

“Ben, bunları dama atayım, yenisi çıkar!” filan dedimse de dişçim bilimsel bir ukalalıkla:

“Beslenme bozukluğu başlayacak” dedi.

“Zaten bir şey çiğnediğim yok. Son yıllarda alkolle besleniyorum.”

“Ama güzel bir kıza gülümsemeniz gerekince, ne yapacaksınız?”

Bu doktor bir haindi… Bir zalimdi… Belki de gizli bir Rus casusuydu.

Bir hafta sonra, yarım ay şeklindeki bir tenekeye iliştirmiş üç dört kazma dişi burnuma dayayıp: “Nasıl buldunuz?” diye sordu. Protez, kıçlarına sopayla vurduğum zaman Bekir’in itlerinin bana **hırlayışlarını** anımsatıyordu. Ben de yeni protezime **“Hırrf”** diye hırladım.

Tenekeyi ağzıma sokar sokmaz, midemin ne hale geldiğini ve neler olduğunu anlatmayacağım. Yalnız **“Beygir kompleksim”** uzun sürdü. Evde, durup dururken eşinip kişniyordum… Hatta ruhumun derinliklerinden şaha kalkma arzuları yükseliyordu. Çünkü, o teneke ağzımdayken kendimi **ağzına gem vurulmuş beygir** gibi hissediyordum.

Bu arada, dinci kodamanların bunca yalanı hiç korkmadan nasıl söyleyebildiklerini de anladım. Çünkü, çoğunun dişleri tam takım protezdi. Yalan kendi ağızlarından değil, başka bir ağızdan çıktığı için günah sayılmıyordu.

elim protez kazaları

İlk protez kazasını pencereden denizi seyrederken geçirdim. Günde içtiğim üç paket sigaranın yardımıyla öksürürken, protez fırlayıp gitti ve

camı kırdı. Allah'ın ayazında, bir camcı bulup camı taktırana kadar dondum. Böylece, protezin nezle yaptığını da öğrenmiş oldum.

Daha ilk günlerde protezimle geçinemeyeceğimiz belli oldu. Alçak, ağzının orasını burasını yeni bir pabuç gibi vuruyor, bazen fırlayıp gidiyor, öteberiyi kırıyordu. Ben de onu evde takmamaya karar verdim. Ancak, dışarı çıkınca ya da eve biri gelince, "adamlık ağzımı giyinirim" dedim.

Yalnız, çıkarınca nereye koyacaktım? Yıllardan beri protez mahkûmu olan bir arkadaşım, takmadığım zamanlar onu su dolu bir bardağa koymamı salık verdi. Ama bir bardağın içinde sırıtarak bana bakan dişleri görürsem ben, ömür boyu herhangi bir bardaktan bir daha su içemem. Su o kadar önemli değil, içki de içemem. Bu yaştan sonra şişeden içecek değilim ya!.. Sonunda protezimi, dergi ve kitapların arasına koymaya başladım. Ama hangi dergiydi, hangi kitaptı ara ki bulasın. Evde binlerce dergi ve kitap var. Zaten, çocukluğumdan beri dalgın ve unutkan biriyim!

"Şeytan aldı götürdüüü… Satamadan getirdii… Lan alçak, neredeysen ses ver!" diye evde bütün gün dört döndüğüm oluyordu.

Bazen evin kapısı çalınıyor… Pencereden bakıyorum, bir konuk gelmiş… "Bif dakkaf!" diye ünüleyip yıldırım gibi başlıyorum protezimi aranmaya… Oradan oraya deliler gibi koşuşturup namerdin saklandığı yeri bulmaya çalışıyorum. Tabii, kapıdaki bir süre sonra sıkılıp gidiyor ve muhtemelen eve kadın filan attığımı düşünüyor.

ben beni ısırdım!

Kitap, dergi gibi entelektüel metodlar sökmeyince, protezimi yanımda taşımaya karar verdim. Artık, deli danalar gibi oradan oraya saldırarak kendime bayramlık bir ağız aramaktan vazgeçmiştim. Dişli tenekeyi, mendilime sarıp cebime sokuşturuyordum. Gerektiği anda, hızlı silah çeken bir kovboy fiyakasıyla çekip yerine yerleştiriyordum. Vee, yeni dişlerimle en dayanılmaz olduğuna inandığım gülücüklerimle gülümsüyordum.

Geçen akşam evde yalnızdım. Keyifle limonlu votkamı hazırladım. Steyvırt Grencır'la Mel Ferır'ın oynadığı ve benim için bütün zamanların en güzel filmi olan Skaramuş'u izlemek üzere televizyonun karşısındaki

koltuğuma çöktüm. Ama çökmemle "Yandım Allah!" diye havaya zıplamam bir oldu. Birisi, fena halde kıçımı ısırmıştı. Birisi değil, ben kendi kıçımı ısırmıştım. Mendilden sıyrılan protez, cebim delik olduğu için pantolonun ağ kısmına yuvarlanmış, üstüne oturunca da alçak dişli teneke beni dişlemişti. Böylece, kendi kıçını ısırabilen ilk insan olarak insanlık tarihine geçmiş bulunuyorum.

İhtiyarlayınca Cumhurbaşkanı, Başbakan filan olunuyor diye aldanmayın… Beş paralık aklınız varsa, sakın ihtiyarlamayın!

Marangozlukta Nam Saldım!..

Birkaç ailenin dışında tüm yazlıkçılar gittiler. Giderken çok şükür, çocuklarını da götürdüler. Artık, babalarının arabalarıyla yarış eden 14 yaşındaki keskin şoförler yok. Duran bir arabanın içine on kişi doluşup sigara ve bira içerken arabanın teybini sonuna kadar cıslaklatarak, ilk **oto-diskoyu** icat eden gençler de yok. Onların yerine, bizim tatil köyüne inşaat işçileri geldi. Her nasılsa boş kalmış eğri büğrü bayırlara, eğri büğrü beton apartmanlar dikmeye başladılar. Sabahın sekizinde başlayıp, akşamın sekizine kadar patırdıyorlar. Ben de onların yatma saatini kollayıp, ruhumun en derin köşelerinden kopup gelen marangozluk aşkımla, sabaha kadar çekiç sallıyorum. Hatta hızımı alamayıp, sivrisinekleri de çekiçle öldürdüğüm oluyor. Bizim köyün ekosu çok güzel. Çekici bir tıklatıyorum. Tepelerden bir sürü takatak geliyor.

Marangozluk namım iyice yürümüş olmalı ki; artık komşu evlerden **acil marangozluk yardımına** çağrılıyorum. Elimde takım çantaları, peşimde Bekir'in itleri gidişimizi bir görseniz, küffar üstüne sefere çıktık sanırsınız. Bir mehteranımız eksik!..

Komşuların duvarlarını elektrikli matkabımla delip, dübel yerleştiriyorum. Sonra da otomatik tornavidamla dübele soktuğum vidalara resim asıyoruz. Asılacak resimler bitse bile, duvarlara fazladan üç - dört delik daha açıp vida takıyorum. Ev sahipleri zahmet etmemem için yalvarıyorlar. Ama insan ihtiyatlı olmalı. İlerde yeni resimler alabilirler ve beni bulamayabilirler. Komşuluk böyle yardımlarla belli olur.

Yaşlı bir Alman ailesi var köyde. Yazlan burada yaşıyorlar. Bizim ünlü mobilya mağazalarının birinden bir yemek masası ile dört sandalye almışlar. Çok modern bir dizayna sahip olan sandalyelere oturunca, masa insanın çene hizasına geliyor. Baltalı İlah Zagor'dan sonra Çekiçli İlah olarak nam salan ben, "Ahyaak!" diye bir nara patlatıp Alman'cıkların

yardımına koştum. Sandalyelerin bacaklarına parça ekleyerek yükseltmeyi teklif ettim. Ama Bay Şvarz, masanın bacaklarını kısaltmanın daha kolay olacağını söyledi. Tabii adam akıllı… İnsanı boşuna Alman yapmazlar!..

Hayatınızda bir eşyanın dört bacağını birden kısaltmayı hiç denediniz mi?.. Ben de testereyle ilk kez denedim. Bacaklardan biri, mutlaka ötekilerden daha kısa kalıyor. Diğerlerini onun hizasına getirmek için tekrar kesince, bu kez bir başka bacak ötekilere göre yine daha kısa oluyor.

Şimdi Şvarz ailesinin masa şeklinde bir yer **yer sofraları** var. Yemek yiyebilmek için yer minderine oturuyorlar. Böylece onlara atalarımızın sofra kültürünü de tanıtmış oldum.

Geçen akşam, üstüme üç kez devrilen yeni yaptığım kütüphaneyi tekrar sağlamlaştırmaya çalışırken inşaat işçilerinden biri geldi. Takım çantamı ve özellikle kerpetenimi alıp gelmemi söyledi. Kaldıkları barakaya gidip “Neresi çakılacak?” diye sordum. Çavuş:

“Yok aabey!.. Bir yer çakılmayacak, Mıstaa’nın dişi çekilecek… Sen bu işlerden anlarsın… Çivi çıkarmak gibi bir şey herhal… Üstelik senin otomatik bir de kerpetenin varmış… Kurtar şu garibi acıdan… Biz de artıkın uyuyak!..” dedi. Yahu, bende bu kerpeten varken, bunlar adamı doğuma da çağırırlar… Bu inşaat işçileri zaten bir tuhaf millet…

Dün, biri daktilomu görmüş… Benden bir dilekçe yazmamı rica etti. O söyledi, ben düzeltip yazdım:

Sayın Sürmene Mahkemesi Yargıçlığı Yüksek katına.

Benim, Dumbul Cemal’i kasten vurduğum, tamamen asılsızdır. Dumbul Cemal, kahvede bana küfür edip bıçak çekti. Ben de kendimi korumak için bıçağımla bacağına nişan aldım, ama karnına geldi. Ben onu vurmasam, o beni vuracaktı.

Ayrıca, benim Kocabaşlar’ın Muharrem’i de kasten vurduğum asılsızdır. Muharrem, kahvede bana küfür edip bıçak çekti. Ben de

kendimi korumak için, bıçağımla bacağına nişan aldım, ama, karnına geldi. Ben onu vurmasam, o beni vuracaktı. Yüksek Mahkemenizden beraatımı isterim.

Zeki oğlu Sabri Sarı.

Merakımı yenemeyip sordum:

“Yahu, iki kişiyi vurmuşsun… Seni nasıl serbest bıraktılar?” “Ben, kimseyi vurmadım ki aabey… Memlekete gidince vurucam pezevenkleri!.. Tedbirim yanımda olsun diye, dilekçeyi peşin yazdırdım…”

Bu yazıyı burada kesiyorum. Bekir’in itleri anlaşılan fena acıkmışlar. Kapıyı çalıp duruyorlar. Şimdi, uyku ilacı karıştırdığım akşam yemeklerini vereceğim… Sonra da dördüncü kez çöken kitaplığı yeniden çakacağım.

Okurlara Cevaplar…

Sedat Özdemir -Bursa-

Marangozluğun inceliklerini benden öğrenmek istemeniz, gerçekten çok akıllıca bir davranış… Size öğreteceğim ayrıntıları, meslekten bir marangozun bilebileceğini sanmıyorum.

Örneğin; elbise dolabı yapmaya niyet ettiğiniz zaman, yanınıza mutlaka bir miktar yiyecek, bir seyyar lamba, bir polis romanı ve bir de cep telefonu almalısınız. Çünkü dolabı bitirince, kapısını takmak için dolabın içine girmeniz gerekiyor… Bu, son moda ve modern olduğu iddia edilen menteşeleri nasıl olsa yanlış çakacağınız için kapı dışarı doğru değil, dolabın içine doğru açılıyor… Ama dolabın içinde kendi bedeniniz olduğundan, aslında içeri doğru da açılamıyor. Yani, ne içeri ne dışarı hiçbir tarafa açılamıyor. Böylece, dolabın içinde mahsur kalıyorsunuz. Sokaktan belki biri geçer de sesinizi duyup sizi kurtarır diye bir süre bekliyorsunuz. Akşama doğru acıkıp, yanınızdaki azığı yiyorsunuz. Sonra da lambanızı yakıp canınız sıkılmasın diye romanınızı okuyorsunuz. Geceyarısına doğru gelip geçenden umudunuzu kesince cep telefonunuzla, Silivri İtfaiyesi'nin 727 18 13 numarasını arıyorsunuz. Onlar da gelip, baltayla dolabın kapısını kırıyor ve sizi kurtarıyorlar.

Bedirban Ender -Bakırköy-

Çok haklısınız!.. Marangozluk gerçekten çok tehlikeli bir meslek… Ama, sandığınız gibi çekici parmağınıza ya da dizinize vurmanız, fırlayan tahtaların cam çerçeve indirmeleri o kadar önemli değil… Gerçek bir marangozu çok daha ciddi tehlikeler bekler…

Örneğin; bizim sokakta yenilerde bir ev satıldı. Yeni sahiplerinin, mutlaka bir sürü marangozluk ihtiyaçları vardı. Ama, ev sahiplerini yakalayıp bir türlü soramıyorum ki… Evlerine ne zaman gitsem, kapı duvar. Masalarının bacaklarını kısaltarak, kendilerine orijinal bir yer sofrası

yaptığım Alman Şvarz ailesinin dolduruşuna gelerek, benden saklandıklarından şüphelenmeye başladım. Evlerine, benden gizlice girip çıktıkları sırada yakalayabilmek için, geçen gece evin bahçe duvarına çıkıp gizlendim. Tam eve döndükleri sırada, önlerine atlayıp marangozluk ihtiyaçları olup olmadığını soracaktım. Ama dengemi kaybedince, bitişik evin bahçesine düştüm. Oramın, buramın yaralanıp berelenmesine pek aldırmadım. Çünkü bahçelerine düştüğüm genç aile, röntgenci var diye beni epeyce kovaladı. Evin erkeğini plajda gördüğüm için biliyorum. Vücudu fazla adaleli olduğundan yetişip beni tutamadı. Allah'tan gece olduğu için de tanıyamadı… Ama rastlaştıkça, hâlâ şüpheli şüpheli bakıyor. Marangozluğa gönül vermiş birini, işte böyle bir sürü tehlike bekler…

Bekir Coşkun -Ankara-

Üzülme!.. Senin itler, hâlâ hayattalar ve zar zor kazandığım paracıkları hâlâ tıkınmakla meşguller Bekir'ciğim…

Dediğin gibi, insana çok yakınlar. Hatta aynı insan gibiler… Çünkü, beş tanesi birlik olup içlerinde en zayıf olanı dövüyorlar ve ağzından yemeğini alıyorlar. Ben de o marazlı ite, mor bir hırka örmeye başladım. Çünkü, o sıskalıkla bu kışı çıkaramaz…

Son günlerde hepsine bir kabadayılık arız oldu. Gelip geçene havladıkları yetmiyormuş gibi, artık uçaklara da havlayıp pilotları korkutuyorlar. Bu gidişle tepeme bir uçak düşürecekler… Sonra ben de onları dayaktan geberteceğim!..

NE YANİ, BU İTALYAN TUVALET TAKIMINA İKİ MİLYAR VERDİKTEN SONRA, Bİ DE İÇİNE Mİ ŞAAPICAKTIK!..

Bir Tüketim Sapığı!

Eşimle en kıyıcı kavgalarımız, üstüme başıma bir şey alamayışımdan kaynaklanır. Benim, 8-10 yıllık partallar içinde dolaşmaktaki ısrarım **Tolga**'yı çileden çıkarır. Oysa, zor uyum sağlayabilen biri olduğum için ben, o 8 yıllık giysiye yeni yeni alışmış ve içinde ancak rahat eder olmuşumdur.

Kavga dövüş zorla bir şey satın alınca da bu kez onu atamam. Aslında ben hiçbir şeyi atamam. Parmak ucu boyuna inmiş silgiler, bozulup ucu çatallanmış ve asla çizmeyen çini mürekkebi uçları, içi kurumuş ispirtolu kalemler, bozuk elektrik düğmeleri, kadranı olmayan saatler, teki kaybolmuş eski çoraplar, çakarken bükülmüş çiviler, içine artık asla giremeyeceğim bir sürü gömlek ve elbise, bozuk çakmaklar, unutulup tedavülden kalkmış pırtık kağıt paralar, yapıştırılmak üzere saklanmış kırık vazo parçaları, adamın hababam eline batan paslanmış olta iğneleri, sapı kırılmış ekmek bıçağı ya da karşı komşusu kopup kaybolmuş tek makas parçası, biçimin güzel bulduğum muhtelif boy şişeler, evdeki hiçbir kapı kilidine uymayan bir sürü anahtar, kurumuş boya tüpleri ve daha böyle yüzlerce ıvır zıvır benim adeta hazinelerim gibidir.

Evde kımıldayacak yer kalmayınca eşim, bunlardan bir kısmını benden gizlice eksiltir, yani atar. İşte o zaman da kıyamet kopar.

"Bu evde, bana ait eşyalara ve dolayısıyla bana saygı gösterilmiyor!.." avazları arasında evi terketmelere kalkarım. En az bir hafta kimselerle konuşmam ve fırsat buldukça da onların miskin kedilerini tekmelerim. Gerçi, eşyalarımdan bazılarının yokluğunu ancak 10 yıl sonra farkettiğim olmuştur. Ama sonuç değişmez. 10 yıl sonra da olsa aynı patırtı yine çıkar.

Benim kuşağımın çoğu bir paketi açarken ipini koparıp atmaz. Onu, parmağına dolayıp küçük bir yumak haline getirir ve bir gün gerekir diye

bir daha asla bulamayacağı bir yere saklar. Bu duygu bize, yokluk içinde geçirdiğimiz 2. Dünya Savaşı yıllarının mirasıdır. Rahmet olsun anneanneciğim, Balkan Savaşı ve 1. Dünya Savaşı'nı kocası hep cephede olan bir ev kadını olarak yaşadığı için benim kesekâğıtlannı bile atmama kızardı. Atılacak yırtık pırtık ne kadar bez veya kumaş varsa onları makasla parmak inceliğinde doğrar yumak yapardı. Onlardan arada bir kilim dokuturdu. Ama yine de yüklüğün kapısını açınca üstünüze paçavra topları düşerdi. Bazen de çamaşırların arasından bir mevsim öncesine ait çürük portakal ve elmalar çıkardı.

Ama insanoğlunun yaşlandıkça ne denli değişebileceğine akıl sır ermiyor. Çok sevdiğim bir arkadaşım vardı. Az konuşan, yazın bile lacivert ve koyu gri takım elbiseden başkasını giymeyen, çok ciddi, hatta tutucu biriydi. Aynı zamanda çok da çapkındı. Robert Mitçum'un bıyıklı haline benzerdi. Ellisini geçince, arkadaşımda ufak tefek değişiklikler olmaya başladı. Önce, allı güllü gömlekler ve kırmızı ekose pantolonlar giyindi. 25 yıllık pos bıyığını bir gün kesiverdi. Derken, taşlı yüzükler, bilek zincirleri ve kolyeler takınmaya başladı. Saçlarını uzatıp sarıya boyadı ve şekerimli, canımın içili, ayollu ve de bol cilveli bir konuşma tarzı edindi. Sesi bile inceldi… Sonunda tırnaklarına oje sürüp hafif makyaj yapar oldu. Karısı da onu boşayınca birtakım acayip heriflerle elele dolaşmaya başladı.

Çok şükür bendeki değişim arkadaşımınkinin cinsinden olmadı. Ama çok daha tehlikelisi oldu… Kitap ve içkinin dışında hiçbir özel masrafı olmayan, borçtan ödü patlayan ve kötü günler için her zaman bir kenarda birikmiş üç beş kuruşu olan bendenizin şu anda milyarlarca lira borcu var.

Her şey marangozluk araç ve gereçleri satan **Mösyö Brikolaj** mağazasına gidip de ruhumun derinliklerinde gizlenmiş olan o usta marangozu keşfetmemle başladı. Önce çekiç, kerpeten, testere ve çivi ile başlayan bu masum alışveriş, birkaç hafta içinde elektrikli tornavida takımları, elektrikli matkap takımları, elektrikli testereler, elektrikli rende ve dekupaj takımlarıyla sürdü. Artık, marangozluk aleti satın almadan duramıyordum. Hatta bir sabah

“Ben rahatsızlandım, bugün karikatür çizemeyeceğim!..” diye okulu kırar gibi gazeteyi kırıp alet ve tahta satın almaya koştum. Evde, misafir yatak odası tıkabasa dolduğu için kalan marangoz malzemelerimi salona koyuyordum. Son aldığım 3 metre boyundaki marangoz tezgahını salona sokmaya çalışırken Tolga’ya yakalandım. Eşim, sanki üstüne kuma getirmişim gibi bir marangoz tezgahı ile aynı salonda yaşayamayacağını ve tezgah salona girerse kendisinin evi derhal terkedeceğini komşuların da duyabileceği bir sesle söyledi.

Tabii, yine haksızlığa uğramıştım. Oysa, bağrıma taş basıp ben onun kedilerine yıllardır katlanıyordum. Çaresiz tezgahı geri götürdüm. Ama paranın iadesi mümkün değilmiş. Yerine daha ufak tefek ve göze az batacak şeyler aldım.

İşte o gün, satın alma mesleğinin bir inceliğini keşfettim: Bir parayla iki kez alışveriş mümkündü. Satın aldığımız malı ertesi gün geri götürüp onun yerine aldığınız yeni mallarla tekrar bir satın alma keyfi yaşayabiliyordunuz. Böylece hem bir sürü şey satın alabilmiş, hem de az para harcamış oluyordunuz. Salon dolunca mutfakta biraz boş yer olduğu için marangoz aletlerinden mutfak araç ve gereçlerine yatay geçiş yaptım. (Zaten serde aşçılık da var!..) Mutfağı yeni tabak, bardak, çatal, kaşık, bıçak, tencere, tepsi ve dolaplar tıka basa doldurduğum için fritöz, baharat takımları mutfak zemininde, yani yerde kaldı. Ben de önce mutfağın sonra da hol, merdiven ve üst kat koridorunun bütün duvarlarına raflar yapıp kap ve kaçağımı yerleştirdim. (Eh, serde marangozluk da var!..)

Ben, bir pehlivan torunuyum ve en az 20-25 güreş oyunu bilirim. Ama kadınların ne kadar iyi güreşçi olduklarını alışveriş sırasında öğrendim. Satın alma keyfim, artık keyiflikten çıkıp tiryakilik, hatta bağımlılık haline dönüşmüştü.. Gecenin bir körü, uykumun en derin yerinde birden yatağımdan fırlayıp ve acele giyinip sokağa çıkmaya başladım. İstanbul’u turlayıp ne kadar açık dükkan bulabilirsem bir şeyler satın alıyordum. Eve, 20-30 sıcak ekmek ve kilolarca damardan tuzlama işkembeyle döndüğüm oluyordu. Mahallenin itleri ve kedileri bana artık evliyaymışım gibi bakar oldular. Arabamı satıp üstü kapalı küçük bir kamyonet aldım. Çünkü arabamın bagajı küçüktü ve satın aldıklarımı bir kerede taşıyamıyordum.

Bu satın alma krizleri nedeniyle ekonomik durumum bozulunca mağazalardaki **ucuzluk günlerini** kollamaya başladım. İşte kadınların bana çift dalıp, çapraz veya paça kasnak girip, kazkanadına alıp, elense çekip ve ters sarmayla çevirerek kılçık, yani bravle ile beni yerden yere vurmaları bu ucuzluk günlerinde oldu. Hatta içlerinde güreşi bırakıp mallara benden önce yaklaşabilmek için karate yapanlar bile çıkıyordu. Ucuzluk günlerinin alıcıları çoğunlukla kadınlardı ve aşağı yukarı aynı kişilerdi. Giderek birbirimize alıştık ve bir aile gibi olduk. Geceleri birbirimize telefon edip ucuzluk yapılacak mağazaların önünde randevu vermeye başladık. Hatta, bu satın alıcı hanımların bir kısmı beni kabul günlerine bile davet ettiler. Konken oynayıp, piyasaya yeni çıkan malların dedikodusunu yaptık.

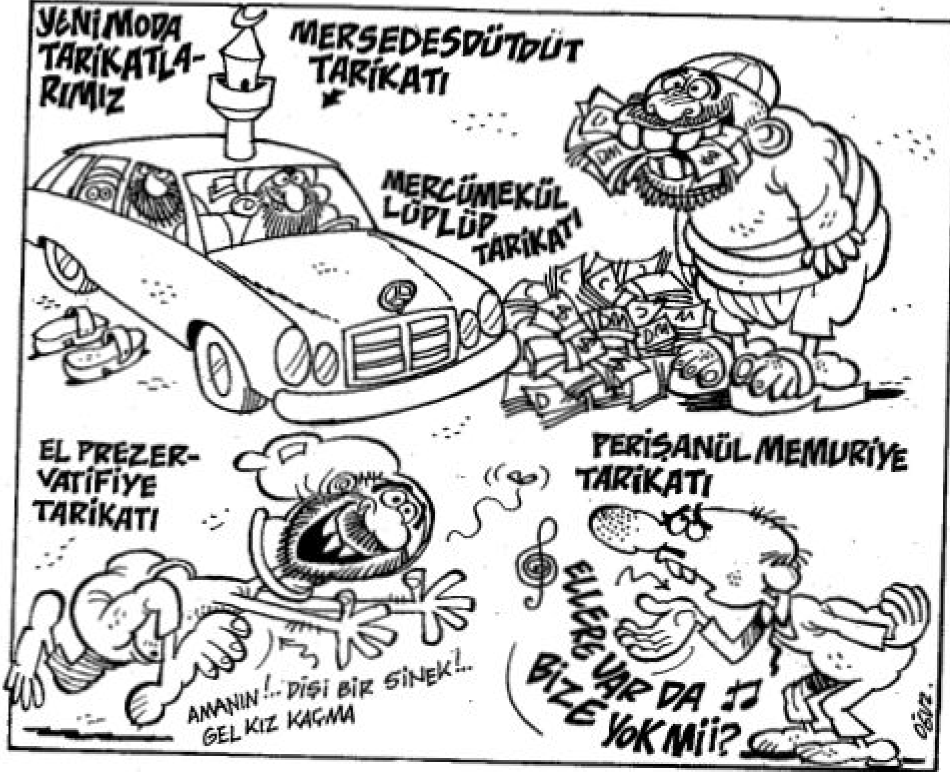
Bu satın alma krizinin bazı zorlukları da oluyor. Zevkten ağzınız çarpılmış, gözleriniz kaymış ve cinsel bir ilişkide alınacak sesli ve sık nefesleri alırken aracınıza bir sürü öteberi dolduruyorsunuz. Ama eve gelince, aldıklarınızın ne işe yaradığını bulmak için saatlerce kafa patlatıyorsunuz. 3 aydır üstü mavi döküm, altında düğmeler ve bazı çarklar olan ve de üstünde meyd in Tayvan yazılı elektrikli bir makinenin neyin makinesi olduğunu ve ne işe yaradığını bir dedektif edasıyla düşünüp durmaktayım. Hangi mağazadan aldığımı bulabilsem gidip soracağım ama bir türlü anımsayamıyorum. Komşularla işin içinden çıkamayınca bazı makina mühendisi arkadaşlara sorduk. Kimi taş cilalama, kimi saç kurutma, kimi ayran karıştırma makinesi olabilir dedi. Makinenin gövdesinde oytuk bir yer var. Ben, oraya su koyup şimdilik onu çiçek vazosu olarak kullanıyorum.

Geçenlerde bir ithalat mağazasının vitrininde **elma şekeri gibi parlak kırmızı bir traktör** gördüm. Aklım gitti… Günlerdir gidip gidip burnumu vitrin camına yapıştırıyor ve traktörümü seyrediyorum. Şöyle, Levent'teki evin önüne çekeceksin!.. Veya traktöründen inmeden Rumelihisarı'nda bir çay içip patpat evine döneceksin!..

Bankalar krediyi kestiği için son umudum gazeteden borç almakta… Vermezlerse bir televizyon kanalına filan transferi düşünüyorum. Bir traktör

bile alamayacak olduktan sonra onca karikatürü niye çizeyim boşu boşuna… Değil mi ama!..

Efendiler!… Vekil, Başvekil, hatta köşe yazarı olabilirsiniz… Ama marangoz olamazsınız!

Çok ünlü bir köşe yazarı olan arkadaşımı, Silivri'deki eve iftara davet ettim, (iznini almadığım için adını veremeyeceğim.) ikimiz de oruç tutmayız ama iftar sofrasının tadı bir başka oluyor. Marangozluğum kadar olmasa bile, aşçılığım da yedi düvele nam salmıştır. Köşe yazarı arkadaşım, iftar saatinden epeyce erken geldi. Eve girmeden:

"Kapıdaki araba senin mi?" diye sordu.

"Evet, tekrar gazetede çalışmaya başlayınca, araba almak zorunda kaldım."

"Ama yanlış araba seçmişsin. Otomatik vitesli, ABS frenli, emniyet yastıklı bir Honda alacaktın."

"Bu da zaten otomatik vitesli, ABS frenli, emniyet yastıklı bir Honda…"

"Evet ama bu 1600 motor… Sen, pek iyi sürücü olmadığın için, 1300 motorlusunu alacaktın. Daha küçük olduğundan, kullanımı kolaydır." Bahçeden geçerken gözü, miskin miskin uyuklayan Bekir'in itlerine takıldı.

"Hımm… Bunların cinsi Gordon Sater'le Çoban karışımı… Yalnız şu küçük olan Puanter…"

"Ne Puanteri yahu!… Üstünde puan, muan yok…"

"Tabii… O kadar pisler ki, puanlar görünmüyor. Köpeklerine iyi bakmıyorsun. Güller de kötü budanmış!.."

"Ben budamadan anlamam. Ressam Hasan Bey'in bahçevanı kesmişti." Köşe yazarı arkadaşım, paltosunu çıkarırken hafif alaycı:

“Eee!.. iftar için neler döktürdün bakalım?” diye sordu.

“Düğün çorbası, hünkâr beğendi, bademli pilav, zeytinyağlı ayşekadın ve cevizli güllaç… Yani, Ramazan dolayısıyla sırf Osmanlı mutfağı üstüne çalıştım.”

“Bir kere bademli pilav Osmanlı değil İran yemeğidir. Sonra da bademli pilavın yanına bademli kayısı hoşafı gider. Çünkü güllaçtaki ceviz ve pilavdaki badem, protein yapıları nedeniyle arka arkaya yenmez. Allah bilir, patlıcanı da fırında pişirmişsindir!..”

“Olur mu canım!.. Kömür ateşinde közledim.”

“Ezerken belki mikser kullanmışındır…”

“Lif lif olana kadar vallahi çatalla ezdim!”

“Pekii, beğendiye hangi peyniri rendeledin?”

“Eski ve yağlı bir kaşarı tam üç gün açıkta kurutup rendeledimdi…”

“Bekliyordum zaten!.. Kaşar tuzlu olduğundan beğendiye koyduğun sütün doğal şekerini mahveder. Aklında bulunsun, bundan sonra gravyer peyniri rendele… Biz, gravyer diyoruz ama bu peynir İsviçre ve Fransız buluşu olduğundan, aslında adı gruyerdir. Almanlar da keyze gravizert derler.” köşe yazarı arkadaşım, otururken dışalım ve dışsatım arasındaki diferanstan, emisyon hacminden, pariteden, ekonomik trend gibi kafamın oldum olası hiç almadığı bir sürü deyimden söz ettiğin için lafa karışmadım.

“Evin tabanı büyük ama ev küçük… Bizim mimarlar, Osmanlı çadır kültüründen geldikleri için hâlâ ev yapmasını beceremiyorlar… Bu çalan Çaykovski’nin Re Minör Keman Konçertosu… Ama ucuz olsun diye, Bulgar Devlet Orkestrası‘nın çaldığı sidiyi almışsın. Nefesli sazlar çok forte… Ayrıca kemancı ikinci sınıf!.. Viyolonistin iyisi kadans kısmında belli olur. Zaten ekolayzırı yanlış ayarlamışsın ve setinin amplifikatörü cızırtı yapıyor. Bugünkü köşe yazımı okudun mu?”

“Okumaz olur muyum?.. Köşe yazarları da artık ufaktan komikliğe soyundukları için, mesleğim gereği mecburen çoğunuzu okuyorum.”

Biraz buruldıysa da renk vermedi.

“Yazımdaki inceliğin farkına vardın mı?”

“Hangi inceliğin?”

“Çiller’in malvarlığı konusundaki aklanmasıyla, Susurluk skandalının kapatılmak istenmesindeki paralelliğin?”

“Bravo vallahi!.. Benim hiç aklıma gelmemişti…”

“Yalnız senin değil, Türkiye’deki kimsenin aklına gelmemişti… Bugün gazetenin telefonları ve faksları kilitlendi.”

“İdare mi kilitledi?.. Herhalde, uluslararası fazla telefon görüşmesi yapıyordun…”

“Avanaklığı bırak!.. Okurlarım kilitledi… Duvardaki bu resimleri sen mi yaptın?”

“Görmüyor musun, altında nal kadar imzam var!..”

“Görüyorum tabii. Ama sorumdaki inceliği fark edemedin… imza senin olabilir… Ama renkler Van Gogh’un, kompozisyon Rubens’in, fırça işçiliği de Döga’nın… Resim yapmak zor iştir azizim… Öyle, pırt diye karikatür çizmeye benzemez!.. Zaten, son karikatürlerin de eski yırtıcılığını kaybetti… Ama sen de haklısın. Karikatür çizmek için yaşın geçkin sayılır. Mizah da futbol gibi genç adam işidir. Hakan ve Oktay’ın golcülükleri, gençliğin verdiği yırtıcılıktandır.”

“Peki, 32 yaşındaki Haci necilik oluyor?”

“O vurucu bir adam. 90 dakikalık maçın 10 dakikasını oynar. Ama vurdu mu, skoru değiştirir. Ama, Fatih Terim, adamı yanlış yerde oynatıyor. İç kulvarda ve Hakan’ın arkasında değil, sol açıkta ve karşısında oynatmak. Çünkü Hakan, karşıdan gelen ortalara çok iyi yükselip kafa vuran bir

futbolcu… Zaten Fatih, eski bir savunma futbolcusu olduğu için hücum duyusu ve organizasyonu gelişmemiştir…”

Köşe yazarı arkadaşım, sigara paketini ve çakmağını çıkarıp geçen hafta dişbudaktan yaptığım sehpaya koydu.

“Bu sehpa sallanıyor yahu… Bacaklarının boyu eşit değil” dedi. Deyince de benim sağ pazumu bir titreme, kalan mevcut dişlerimi de bir gıcırdama aldı.

“Sen hiç ömründe, bütün bacakları aynı anda yere basabilen sehpa gördün mü?.. Bunların hepsi sallanır be!..”

“Ama eskiden sallanmazlardı… Nerede o eski sanatkâr marangozlar?”

“Bana bak!.. Karikatürcülüğümü beğenmeyebilirsin. Ressamlığımı küçümseyebilirsin. Hatta, aşçılığımla da dalga geçebilirsin… Ama marangozluğuma laf söyletmem arkadaş!..”

“Ay, bunu sen mi yaptın?”

“Köşe yazarı olduğun için, madem her şeyden anlıyorsun… Sıkıysa sallanmayan bir sehpa yap da göreyim. Beceremezsen, iftar, miftar yok!.. Gidip köftecide ziflenirsin!..”

“Yaparım be, ne olmuş yani?.. Ama malzeme yok…”

“Hahhaaayt!… Şimdi ayvayı sap tarafından yedin!” diye bir pehlivan narası koparıp yan odaya koştum. Keyfimden şarkılar söyleyerek elektrikli testere, delgi makinesi, rende, kerpeten, çekiç, çivi, vida ve tahta tüm edevatı önüne yığdım.

“Aklın varsa iftara kadar bitirirsin. Yoksa iftarı tek başıma yapmak zorunda kalacağım!”

Köşe yazarı arkadaşım, ceketini çıkarıp işe girişti. **Sehpayı yapıp iftara yetiştirdi. Üstelik sehpa sallanmıyordu da…**

“Eveet… Fena değil… Ama bakalım sağlam olmuş mu?” dedim ve sehpayı alıp kafasına geçirdim.

“Gördün mü?.. Bak daha ilk vuruşta paralandı. Demek ki sağlam yapamamışsın!..”

“Sehpa sağlamdı… Ama benim kafam, daha sağlamdır!” deyip bayıldı.

Arkadaşım kafası sarılı olarak evinde yattığı için bir haftadır köşe yazılarını yazamıyor. Buna rağmen, yazıları yine de her gün çıkıyor. Eski yazılarını yayınlıyorlarmış. Ama, okurların fark ettiğini sanmıyorum. Çünkü, köşe yazarı arkadaşım evirip çevirip, her gün aynı şeyleri yazıyordu zaten.

BAZI TELEVİZYON KANALLARI **REYTİNG** UĞRUNA KASAP DÜKKANI VE GENEL EVE DÖNDÜ !..

ARTIK HABERLERİ BÖYLE OKUTUYORUZ.. SIKIYSA REYTİNGİMİZİ GEÇSİNLER BAKALIM!..

GÖRÜCEKTİN MISTAA ABİ... KARIDA Bİ REYTİNG VARDI... NAH BÖÖLE !..

PIRAYM TAYMI NASILDI PEKİİ ?..

Tutuklular nasıl intihar ediyor?

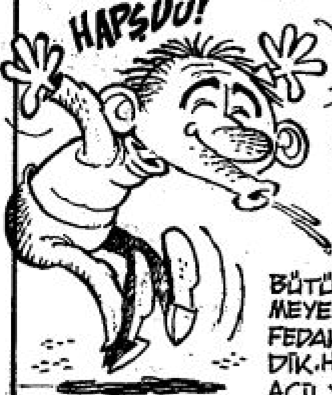

BURUN DELİKLERİNİ TIKAYIP KENDİLERİNİ NEFESSİZ BIRAKIYORLAR..

TAVANI ALÇAK HÜCRELERDE İSE KENDİLERİNİ ASABİLMEK İÇİN POPO VE BACAKLARINI YERDEN KALDIRIYORLAR..

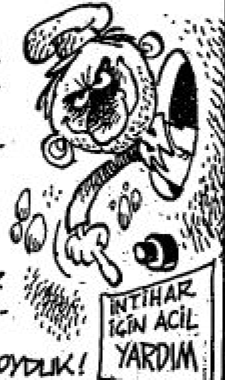

YANLARINDA GİZLİCE GETİRDİKLERİ BİR KESEKAĞIDINI ANİDEN PAAT DİYE PATLATIYORLAR. BÖYLECE ÖDLERİ PATLIYOR VE ÖLÜYORLAR!..

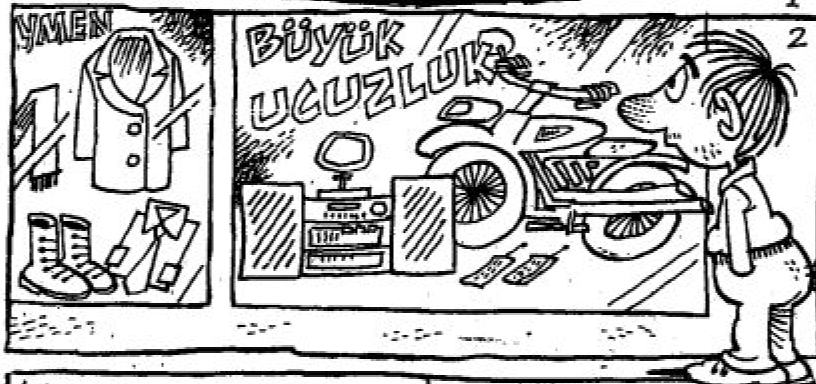

ÜST ÜSTE İKİ, ÜÇ KEZ HAPŞIRIYORLAR. HÜCREDE KİMSE OLMADIĞI İÇİN, TABİİ **ÇOK YAŞA** DİYEN DE OLMUYOR... BÖYLECE ONLAR DA ÇOK YAŞAMIYOR!..

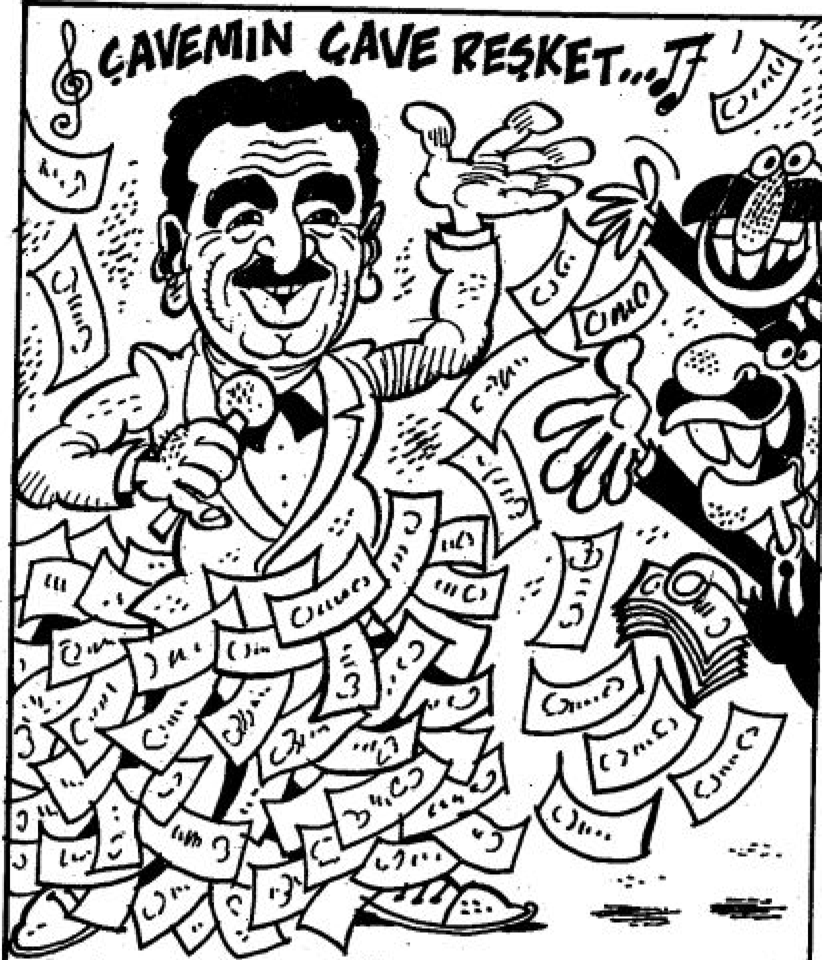
BÜTÜN BUNLARI BECEREMEYENLER İÇİNDE HİÇ BİR FEDAKARLIKTAN ÇEKİNMEDİK. HER HÜCREYE BİR ACİL YARDIM DÜĞMESİ KOYDUK!

Tüketime katılamayan gençlik karikatürleri
BALLY
WOOLVORTH
ÇISTAKA ÇISTAKA!
1

BÜYÜK UCUZLUK
2

ENAYİ, NİŞANTAŞI'NA GİDİNCE HEP Bİ YERLERİ ŞİŞİYOO.. SONRA DA DÖNÜP BENİM ŞE-YİM KOCAMAN DİYE BURDA HAVA ATIYOO!
3

ESKİ VE YENİ ZENGİN KÜRT
AİLELERİ, BÜYÜK ŞEHİRLER-
DE SIK SIK DÜĞÜN YAPARLAR.
DERHAL İBRAHİM TATLISES
ÇAĞIRILIR VE KÜRTÇE ŞAR-
KI SÖYLETİLİR. KÜRTÇE
ŞARKIYI DUYUP MİLLİ HİS-
LERİ KABARAN DÜĞÜNCÜLER,
DOLAR VE MARKLARI HAVAYA
SAVURMAYA BAŞLARLAR...
BU SIRADA MİLYONLARCA
KÜRT ÇOCUĞU ÇÖPLÜK-
LERDE YİYECEK ARAMAK-
TADIR... BAYILIRIM BÖYLE KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNE BEN!

Lütfen, Mustafa’yı elimden almayın!

Erol Usta, bizim köyün cankurtaranıdır. Dam aktarmadan tesisatçılığa, duvarcılıktan elektrikçiliğe kadar elinden her iş gelir. Gerçek bir cankurtaran olduğu için de çağırıldıktan bir yıl sonra gelir. Bizim damı aktarmak için geçen yıl “Pazartesiye başlıyorum” diye verdiği sözü bu pazartesi yerine getirdi. Yani söz verdi mi, bir gün mutlaka yerine getirir.

Tepemde başlayan gümbürtü ve ortaklıktaki toz duman arasında, günlük karikatürümü çizebilmemin pek mümkünü yoktu. Ama alçakgönüllülükle itiraf edeyim, yaşamım imkansızları başarmakla geçti. Evet, çok güzel bir espri bulup, aslan gibi bir karikatür çizebilirdim. Ama Erol Usta, oğlunu da beraberinde getirdi. Babası dama çıkıp çalışmaya başlayınca, Mustafa söze,

“Ben katiyyen kaymaklı bisküvi sevmem!” diye girdi. Odada sinek uçsa, dikkatim dağılır çalışamam. Bu nedenle, sussun diye cevap vermedim. Ama o,

“Ben povtakallı bisküvi sevevim!” diye devam etti.

Mustafa, daha **R** harfleri söyleyemeyecek kadar küçük yaşta, zeytin gözlü, şirin bir oğlan çocuğu. Ben de bütün zararlarını bilmeme rağmen, sigara gibi çocuk sevmeyi de bırakamıyorum.

“Sana kaymaklı bisküvi sevmeyiz dedik!” diye üsteleyince, yer de sesini keser diye, Bakkal Ali’den bir paket portakallı bisküvi alıp geldim. Ama Mustafa, hem yeyip hem konuşabilen bir çocuk…

“Sen şimdi bu kavıtlavı niye kavalıyovsun?”

“Karalamıyorum, karikatür çiziyorum. Daha doğrusu burnunu kağıdımın üstünden çekersen çizeceğim.”

“O, kavikavi dediğin ne?”

“Karikatür, resmin komikçesidir. Yani komik resim yapıyorum.”

“İyi vesim yapamıyovsun da ondan mı komik vesim yapıyovsun?”

“Haydi be! Asıl sen iyi resim yapamıyorsun!”

“Ben çok güzel vesim yapavım!”

Hahhaaay!.. Tuzağıma düşmüştü. Mustafa’dan kurtulmanın heyecanıyla hemen kalem, kağıt ve boyaları terastaki masanın üstüne yığdım.

“Madem öyle, yap da görelim!”

Mustafa, kağıt ve boyaları koltuğunun altına sıkıştırıp bir koşu gitti. Ama sevinmeme kalmadan da bir koşu geri geldi.

“Vesimlevi evde akşama yapıcam. Yavın sana göstevivim. Hem ben kaymaklı Çokopivens sevmem” dedi.

“Başlarım senin Çokoprens’ine!.. Sesini kes de şu karikatürü yetiştireyim.”

“Sen, bunu neveye yetiştivicen?”

“Gazeteye yetiştireceğim.”

“Yetiştivince ne olacak?”

“Para kazanacağım.”

“Yani, vesim yapınca sana pava mı veviyovlav?”

“Tabii, nasıl geçiniyorum sanıyorsun?”

Mustafa, yine bir koşu kopardı. Kağıt ve kalemlerle masaya dönüp harıl harıl çizmeye başladı. İki dakikaya kalmadan da elindeki resimle karşıma dikildi.

“Al bakalım!”

“Bu ne resmi?”

“Gövmüyov musun, bu avı vesmi!”

“Avı da ne be?”

“Sen, avıyı bilmiyov musun? Hani adamı sokav!”

“O arı, inşallah senin dilini sokar!” deyip Mustafa’ya bir 25 bin lira verdim. Mustafa, tekrar masasına dönünce ben de fırsat bu fırsat deyip Erbakan’ımı çizmeye koyuldum. Tam göbeğine sıra gelmişti ki Mustafa, elindeki kağıtla odaya daldı.

“Bu ne?”

“Bu biv deniz vesmi.”

“Pekiyi, balıklar nerede?”

Mustafa acıyan bakışlarla bana baktı:

“Denizde balık oluv mu be!.. Balıkçıda balık oluv.”

“Balıkçı, balığı nereden buluyor?”

“Fabvikasından alıyov. Televizyonda gövmüyov musun, kutulavın içindeki balıklavı?”

Tartışmayla zaman kaybetmenin anlamı yoktu. Mustafa’ya bir 25’lik daha toka ettim.

“Haydi, şimdi yaylan da karikatürümü bitireyim.”

“Bu pava az!”

“Niye az lan?”

“Avı resmi yapınca da aynı pavayı verdin.”

“Eee?..”

“Deniz, avıdan büyüktüv. Onun için daha büyük pava vevicen!”

“Bela mısın be!.. Çek git başımdan artık!..”

“Pavamı vev gideyim!”

“Haydi be, adam mı soyuyorsun?.. Bas git, yoksa bir şaplak çekeceğim haa!..” Mustafa, tabureyi alıp bahçe duvarına dayadı. Sonra duvara

tırmandı. Sonra da etinden et koparıyorlarmış gibi dama doğru ciyak ciyak ağlamaya başadı.

“Babaa!.. Bu adam hem pavamı aldı, hem de bana şaplak çektii!.. Ulan babaa nevdesin?.. Oğlunu buvda dayaktan gebevtiyovlav!..”

Erol Usta’nın ne dediğini duymadım. Ama inanır minanır, damın aktarılması bitmeden adamı kızdırmayayım.

“Gel lan aşağıya!.. Vereceğim paranı!..”

“Kaç pava vevicen?”

“İki tane para vereceğim.”

“İki tane olmaz… Babaa!..”

“Hay babanın şarap çanağına!..”

“Babaa!.. Adam hem beni dövüyov!.. Hem de sana küfüv ediyov billaa!..”

“Tamam lan piçkurusu!.. Üç tane vereceğim!”

“Ben, zati fındıklı çukulata sevmem… Dişimi acıtıyov…”

“Sen, ziftin pekini ye olur mu!.. Tamam fıstıklısını alırız…”

Mustafa, çikolatasını zıkkımlanırken ben, kan ter içinde karikatürü yetiştirmeye çabalıyordum.

“Bana büyüyünce ne olacaksın diye sovmayacak mısın?”

“Büyüyünce senin ne mal olacağın belli!”

“Bütün büyüklev, çocuklava büyüyünce ne olucan diye sovav.”

“Pekiyi, ne olacaksın?”

“Ben büyüyünce, Küçük İbo olucam! İstevsen sana güzel biv şavkı söyleyim.”

“Aman, inandım söyleme!..”

“Bedava be!.. Şavkıya pava istemem.”

“Allahım, sen bana sabır ver. Ömrümün son yıllarını çocuk katili olarak hapislerde geçirmeyeyim!.. ”

“Aaah!.. Keşkem keşkeem!..”

“Tıkan be!.. Tıkan!..” Mustafa benim tepinmeme aldırmayıp Şu Fırat’ın suyu akar… türküsüne geçmişti bile…

“İşte şimdi mahvoldun!.. Şimdi ayvayı yedin Mustafa!.. Bizim evdeki hortlak bu şarkıdan nefret eder… Şimdi aşağı inip önce kulaklarını yiyecek!.. Sonra da burnunuu!..”

“Sizin evde hovtlak mı vav?” Mustafa sararıp şarkıyı kesmişti.

“Var ya!.. Hem de çocuk etine bayılır!.. Kaç kere şu çocukları yeme artık diye yalvardım. Ama beni dinlemedi… Çıkıp yukarıya senin sesini duymuş mu diye bir bakayım.”

Hemen yatak odasına fırladım. Yataktan çarşafı çekip, üstüme geçirdim. “Höögööö!.. Möögöö!.. Karnım acıktı!.. Nerede o zırlayan çocuuuk?” diye nağralar atarak aşağıya indim.

Çarşafın altında önümü göremediğim için, bu iniş yuvarlanmak suretiyle oldu. Ama canımı Mustafa’dan da kurtardım. Oğlan, ciyaklayarak kaçıp gitti.

Karikatürü yürek çarpıtılan içinde zor bela yetiştirdikten sonra, sigara almak için bakkala indim. Bakkal Ali:

“Yahu abi, Mustafa’nın cebinden paralarını almışsın… Karate yapıp karnına tekmeler atmışsın… Çocuğun ağzı, burnu kan içinde kalmış. Halbuki sen çocukları severdin!..” dedi.

“Onlar kan değil, çikolata!.. Nereye gitti o kopuk?..”

“Bilmem… Son gördüğümde komşuları dolaşıp seni anlatıyordu. Güya, sen evde karılar gibi çarşaf giyip dolaşıyormuşsun!.. ”

Yoksa Ben Tembel miyim?

Uykum çok hafiftir. Eve kamyon çarpsa bile hemen uyanırım ve 15 dakikaya kalmaz, gözümün birini derhal açarım. İkincisini de açmak için biraz daha zamana ihtiyacım vardır. Tabii, gözlerimi açarım sözü hemen kalkarım anlamına gelmez. İkisini de tekrar kaparım. Uyanır uyanmaz, hayata karşı derhal ayağa dikilecek kadar enayi değilim. Kalkınca beni hangi belaların beklediği bilinmez. Belki Erbakan, kapının arkasına gizlenmiştir. Çiller şifoniyere saklanmıştır. Ekmekçi, günlük gazeteleri getirmeyi yine unutmuş ya da Cumhuriyet yerine Akit Gazetesi bırakmıştır kapıya… Hatta arabanın sağ arka lastiği yine inmiş olabilir.

Uyanınca maalesef bir daha dalamayanlardanım. Uyanmamla kalkmam arasındaki bir saat zamanı yatakta hayal kurmaca oynayarak geçiririm. Bugünlerde yeni hayal bulamadığım için, dünyayı kurtarmaya ait delikanlılık hayallerimi depodan çıkarıyorum. Moleküllerini değiştirip, suyu petrole çeviriyorum… Afrika'yı açlıktan kurtarmak için kuraklıkta yetişen proteini bol tahıllar icat ediyorum. Arada milliyetçiliğim tutarsa, falsolu şutlarla santradan Almanya'ya dört beş gol atıyorum… Yattığım yerde ıslık çalarak yaptığım bestelerle Berlin Senfoni Orkestrası'nı yönetiyorum… Sonunda da bu kadar başarıdan sıkılıp yataktan çıkıyorum.

Bu sabah da homurtular arasında yataktan çıktım. Sırf bana zulüm olsun diye icat edilmiş binlerce iş beni bekliyordu. Üstelik bugün **"Huysuz İhtiyar"** yazısını yazma günümdü… Bu yazı belasını başıma kim sardı bilmiyorum. Ama bir yakalarsam!.. ^

Islaklıktan nefret etmeme rağmen, yüzümü yıkadım, çişi boşverdim. Gün içinde tuvalete yakın bir yerden geçerken birkaçını bir arada hallederim. Sakallarım, birkaç gün daha idare ederdi. Şu "yüzümü dinlendiriyorum!" lafım icat eden adamdan Allah razı olsun. Neyse, soyunup giyinme derdim

yoktu. Pijamayla ev elbisesi arasında ortalama bir kılık icat etmiştim. Gece gündüz değiştirmeden idare ediyorum.

İki ay önce kütüphane yapmak niyetiyle ortalığa yaydığım alet, edevat ve tahtaların yanından sıyrılıp, üstünden atlayıp sadece iki üç çivi yarası alarak merdiven başına varabildim. Her basamakta kitap, eski gazete, çaydanlık, pantolon gibi ıvır zıvır olduğundan, alt kata inmek için yine trabzanı kullandım. Bu merdiven inişlerine ip, mip bir çare bulmalıyım. Yoksa, kıçımın kökünü kıracağım bir gün!.. Bakkal Ali'ye gitmek için sokak kapısını açınca yine Bekir'in itleriyle burun buruna geldim. Köppoğluları, sanki 10 gündür ağızlarına bir lokma ekmek koymamış gibi mürai ve arabesk bakışlarıyla bakıp acındıracak sesler çıkarıyorlardı her zamanki gibi… Ben, hayatımda böyle dilenci ruhlu itler görmedim… Üstelik, içine yağ sürmezsem kuru ekmek de yemiyorlar…

Bakkal Ali, Ağrı ilinden olduğu için her sabah mecburen çay demler. Tehditkar bakışlarım karşısında üç bardak çay ikram ederek beni sabah çayı hazırlama zahmetinden kurtarır. Raflardaki bisküvilerden de atıştırarak kahvaltı işini hallederim. "Bu çay yine soğuk be Ali.. Senin Ağrılı'lığından şüphe ediyorum artık!.." günlük takazasından sonra, biraz konserve yiyecek ve içecek ve de it maması alıp eve dönerim. Buzdolabı yiyecek ve içecek dolu. Ama buzdolabı mutfakta ve ben de mutfağa üç, dört gündür giremiyorum.

Bu, mutfak ve bulaşık işini halletmek için dün **Tamam**'ı çağırdım… Tamam, boylu boslu hanımefendi ve Tokat'lı bir genç kadın. Allah razı olsun, **Elif**'in olmadığı zamanlarda imdadıma yetişir. (Elif bir destandır. Onu başka bir yazımda anlatırım kısmet olursa…)

Tamam, ailenin sekizinci kızı olarak doğunca babası ismini Tamam koymuş… Koymuş ama, oğlanı bulduruncaya kadar üstüne iki çocuk daha yapmış.

"Onca ittirdim, kaktırdım… Mutfak kapısı açılmıyor Oğuz Bey."

"Tabii, arkasında tencere, tava, tabak yığılı!.. Seni mutfağa camdan sarkıtsam olur mu Tamam?.."

Tamam, “Olur” dedi ama “Önce, gidip çocukları doyurayım. Öyle gelirim.” diyerek gitti. Tabii bir daha görünmedi.

Yazmaya oturacağım ama, Silivri’den ısmarladığım masa hâlâ gelmedi. Gerçi, evde muhtelif çalışma masaları var. Ama üstleri kağıt, kitap, gazete, boya tüpü, boya kavanozu, kalem-fırça vazosu, su kabı, marangozluk aletleri, yemek tabağı, çatal, bıçak, bilgisayarlı satranç takımı, soğan rendesi, sarmısak ezeceği, bağlama, müzik kasetleri, kurumuş çiçekler, gömlek ve çorap gibi öteberiyle dolu. Temizlemeleri için kimseye izin vermiyorum. Çünkü aradığım hiçbir şeyi bulamıyorum sonra… (Gerçi temizlenmeyince de bulamıyorum ya neyse!..)

Masaların üzerinde yazıp çizecek yer kalmayınca, yeni bir masa ısmarlıyorum. Şu anda salon, çalışma masasıyla dolmuş durumda… Bundan sonraki masaları bahçeye koydurmak zorundayım. Önümüz yaz nasıl olsa…

Nasıl ve nerede yazacağımı düşünerek tekerlekli koltuğuma çöktüm. Odada bile olsa, yürümekten nefret ettiğim için koltuklarım daima tekerleklidir. Ayaklarımla ittirerek odada dolaşabiliyorum. Zaten şoförlüğüm de fena değildir. Hatta, televizyona gidip düğmesine basabiliyorum. Çünkü, uzaktan kumanda aleti bir ay önce masalardan birinin üstünde yitip gitmişti.

Bu sırada, şişman ve bariton bir karasinek dazır dazır tepemde dolanmaya başladı. Hatta üstüme konmaya bile tevessül etti. Derhal sinekliğe bakındım. Maalesef kitaplığın en üst rafındaydı nedense… Yani, yerimden kalkıp tabureye çıkarak almak zorundaydım sinekliği… Bunca derdimin arasında, bunca işi nasıl yapacaktım… Evde, benden başka kimse yok. Ama kim koyuyor bu sineklikleri erişilmez yerlere?.. Tabii yine ağzımı bozdum.

Hani gazetelerde kitaplarda hep okuruz. Düşünce gücüyle eşyaları yerlerinden oynatan insanlar vardır. Ben de konsantre olup, bütün telepatik

gücümü bakışlarımda topladım ve sinekliğe bakmaya başladım…

“Haydi!.. İn aşağıyaa!.. Haydi, benim güzel mavi sinekliğim… Bak ne mamalar uçuşuyor!..” İnek sineklik kımıldamadı bile… Bu kez tüm nefretimi bakışlarımda toplayıp tepemde dozurdayan karasineğe çevirdim. Hemen düşüp öldü…

Bu işler olurken, aklıma rahmeti nurdan olsun Orhon Murat Arıburnu düştü. Orhon Murat, ünlü bir sinema oyuncusu ve şairdi ve de bu işlerin piriydi. O benim gibi acemice evin içinde debelenmeyip yataktan hiç çıkmazdı. Gerekli her şeyi iplerle tavana asardı. Şarap istediği zaman ipini yavaş yavaş koyverir, tepesindeki şarabı yatağına alırdı. Aklına bir mısra geldiği zaman kalem, kağıt, cam çekerse sigara, kibrit hatta sineklik bile indirirdi. Kültablasını boşaltmak için bile yatağından kalkmazdı. Borularla icat ettiği bir mekanizma sayesinde çöpler otomatik olarak çöp tenekesine giderdi.

Koltuğumda dört dönüyordum. (Aynı zamanda döner koltuktur.) Zaman daralıyor, yazıyı yetiştirememe korkusundan yine çarpıntılarım tutuyordu… Masa hâlâ ortada yoktu… Masalardan birini temizlemek zorunda kalma korkusu, yazıyı yetiştirememekten daha da beterdi. Sonunda, kordonunu izleyerek telefonu gizlendiği yerden bulup çıkardım. Silivri Belediyesi’nin numarasını çevirdim.

“Size bir **çöp ev** ihbar etmek istiyorum. Ama durum acildir. İçerdeki adam, her an ölebilir!” dedim.

Şimdi, bu yazıyı Silivri Belediyesi Temizlik işleri Müdürü‘nün masasından yazıyorum. Nihayet üstü derli toplu bir masa bulabildim. Ama yazıyı kısa kesmek zorundayım. Arkasına sandalye dayamama rağmen dışardan kapıyı zorluyorlar. Her an odaya girebilirler. Müdür Bey, masasının yeni halini görünce başıma neler gelir bilmiyorum.

Seviyovum İşte!..
Vav mı Diyeceğin?..

Ağrılı Tahir, bir hışım bizim bahçeye daldı. Ağrılı dedimse, herhalde şehrinden değil de dağından olmalı. Selvi ağacı gibi bir boy… Kayın ağacı bir ense… Elleri fırıncı küreği kadar var. Bilekleri bacağımdan kaim.

"Nerde o piç kurusu?"

"Hangi piç kurusu?"

"O, Mıstafa itini arıyorum. Bi tutarsam şart olsun bu sefer geberticem!.. Tövbe!.. Tövbe!.."

"Nedir bu öfke be Tahir?.. Hele biraz nefeslen."

Tahir'in koştuğu, göğsünün şişme deniz yatağı gibi inip kalkmasından belli oluyordu.

"Ah!.. Yakalayamadım ki namussuzu!.. Ulan bir yaştan sonra adımızı gavata çıkaracak it!.."

Tahir, Mavi Yalı Sitesi'nin bekçisiydi. Saf ama babayiğit bir adamdı.

"Mustafa ne yaptı ki?"

"Daha ne yapsın, benim küçük kıza sulanıp duruyor."

"Amma yaptın ha!.. Mustafa, daha parmak kadar bir çocuk. Öyle işlere aklı ermez."

" Aklı ermez de ne diye çokoperens verip sübyanın eteklerinin altına bakmaya çalışıyor?.. Üstlerine varmasam kimbilir başka neler edecek?..

Herbirkesler Mıstafa’nın kayınbabası diye bennen alay geçiyor… Adımızı, siteye türkü etti namert!..” Tahir’i zor bela sakinleştirip yolladım.

“Sıvık hevif gitti mi?” diye arka bahçeden Mustafa’nın sesi geldi.

“Gitti… Çık artık.”

“Beni öldüvtmek için yalan sövlemiyovsun diil mi?”

“Valla gitti yahu!”

Mustafa, üstü başı ot içinde geldi. Belli ki otların arasına tam siper yatmıştı.

“Ayıp değil mi?.. Tahir’in kızına ne haltlar etmişsin?”

Tahir’in kızı lafı geçince Mustafa, elindeki çokoprensten derin bir ısırık çekti ve “Seviyovum işte… Vav mı diyeceğin?..” diye acıklı acıklı bir şarkıya başladı.

“Vaay!.. Sen karasevdaya tutulmuşsun!..”

“Ama kız da beni seviyov. Beni gövünce hep gülüyov. Geçen gün de kafama yumvuklan vuvdu.”

“Ne biçim sevgi bu?”

“Sen anlamazsın. Cilve yapıyov kız bana.”

“Eh, kız da seni seviyosa mesele yok. Beraber gezer, oynarsınız.”

“O Tahiv hevifi bizi nah oynatıv!.. Babasının şavap çanaana çıstımısım hevifini gövmedin mi?.. Tutsaydı beni gebevtecekti!..”

“Tabii, sen zamparalığa kalkmışsın. Namusunla gidip kızı isteseydin kızmazdı.”

“Kızmaz mıydı?”

“Tabii kızmazdı. Kızım büyümüş de talibi çıkmış diye sevinirdi bile!..”

Mustafa, derin düşüncelere daldı.

“Yani, Tahiv’den kızını istesem veviv mi?”

“Niye vermesin yahu? Senden iyisini mi bulacak?.. Daha şimdiden resim yapıp para kazanıyorsun. Sen, şimdi bana sevgilinle babasının resimlerini çiz. Ben de sana para vereyim. O parayla, Bakkal Ali’den şeker alıp kızın evine gidersin. Adet öyledir. Kız istemeye giderken şeker götürülür.”

“Şekev götüvünce vevivlev haa!”

“Şıp diye verirler. Ama Tahir’e, seni benim gönderdiğimi söyleme. Sorarsa, babam Erol Usta gönderdi dersin.”

Erol Usta günlerdir ortalıkta görünmüyor. Bir rivayet, Marmara Ereğlisi’nde inşaat işi almış.

Bugün Dünya Kayınbabalar Günü!

Meselâ dedik!

Kırılan 2 rakı şişesi, bir sandalye, ben ve torunum Aliyeska dışında aşağıdaki olaylar ve adı geçen kişiler tamamen hayal mahsulüdür. Bu açıklamayı, tesadüfen üstüne alınanlar çıkabilir diye yapıyorum.

Osman, öyle bir fırt çekti ki rakıyı içmedi, kadehi adeta camıyla beraber adeta sömürdü.

“Kalas herif?.. Hödük!.. Kıro!.. Maganda!.. diye peş peşe döşenmeye başladı.

Osman aslında sakin adamdır, terbiyelidir. Öyle, kolay kolay ağzını bozmaz. Birçok zeki insan gibi, hızlı düşündüğü için hızlı konuşur. Hızla devam etti:

“Dangıl!.. Yarma!.. Postal!.. Dungul!.. Salatalık!..”

“Hayrola Osman, muhasebeciyle mi takıştın?.. Yoksa yine İstanbul şoförleri mi?” diye biraz dalına bastım.

“Ne muhasebecisi?.. Bizim muhasebeci melektir… Melek!.. İstanbul şoförleri de artık benim canlarım, ciğerlerimdir… Keşke bir iyilik edip beni ezselerdi de, bugünleri görmeseydim!..”

Tarık, kendine pek yakıştırdığı hafif külhanbeyi vurgusuyla sordu:

“Dökül derdini be aslanım… Belki bir çaresini buluruz. Dostlar kötü günler içindir!”

Osman, Tarık ve ben gençlik hayallerimizi ve rakılarımızı paylaşmış üç eski arkadaşız. Ara sıra bir araya gelip iki tek atarak bu dostluğu sürdürmekten keyif duyarız.

“Ne çaresi be!.. Daha kanserin bile çaresi bulunamamışken, benim derdimin çaresini kim bulacak?..”

“Derdin nedir?”

“Derdim, o heriftir!..”

“O herif de kim?”

Osman, yine rakıya hamle etti, içmedi de hürrp diye rakıyı sanki dövdü. Sonra, gözleri meyhanenin duvarlarından çok daha uzaklara daldı. Son nefesini verir gibi hırıldadı.

“O herif, kızımı isteyen herif!..”

Osman’ın derdi anlaşılmıştı. Yani, eskimiş bir kız babası olarak tarafımdan anlaşılmıştı. Tarık’ın bir halt anlayacağı yoktu. Onun sadece oğlu vardı.

“Kısmetse olsun… Ama hayırlı olsun.”

“Bunun hayırı mı olur yahu!.. Herif elifi görse kale direği sanıyor.”

“Yani tahsilsiz mi?”

“Yook!.. Üniversiteyi bitirmiş. Ama şimdiki üniversitelerde bir şey mi öğrenilir?.. Devamsızlıktan kalmazsan, diploma cebinde!.. Daha, ikinci görüşmemizde bacak bacak üstüne attı… Yetmiyormuş gibi bir de kravatını gevşetti zırtapoz!..”

“Artık ne terbiye kaldı, ne de büyüğe saygı!.. Benimkiler mumdur muum… Tabii, vaktiyle şaplağı çekeceksin ki el evinde, kız evinde senin yüzünü kara çıkarmasın!.. Sen de verme kızı be Osman’cığım.”

“Verme demek kolay… Sıkıysa verme!.. Kız “Beni mutsuz etmek için mi doğurdunuz?.. Benim âşık olmaya, sizler gibi bir yuva kurmaya hakkım yok mu?” diye zırıl zırıl zırlamakta… Haydi benim kız, yaşı icabı avanaktır. Ya anasına ne demeli?.. Kızıma ne kadar düşkün olduğumu bile bile verelim diye tutturdu. Tabii, iktidar kavgası!.. Evin tek kadını olacak yine.”

“Damadın hali vakti yerinde mi bari?”

“Pöh!.. Benim kızımın, herifin nasıl kazanıldığı belli olmayan milyarlarına ihtiyacı yok!.. Aslan gibi babası var burada!.. Hatta, geçenlerde odasına ayrı bir radyoteyp bile almıştım…”

“Oğlan yakışıklı mı bari?”

“Ben öyle sırık gibi, atletik yarmalardan hoşlanmam. Hele gök gözlü herifler büsbütün sinirime dokunur.”

“Ama senin gözlerin de açık renk be Osman’cığım!..”

“Sen bana bakma… Her güzelin bir kusuru olur. Zaten herif güzel olmuş da ne olmuş… Güzellik insanın yüreğinde olmalı.”

Osman, sözün burasında göğsüne iki patpat attı… Çatalından kayıp düşen patlıcan kızartmasına ağır hareketlerde bulundu. Rakıyı bir emdi, iki yanağının içi birbirine değdi.

“Hele, kazma dişleriyle ikide bir bal kabağı gibi sırıtması yok mu?.. Şeytan sandalyeyi kap diyor…”

Daha önce uyuz hastalığı geçiren, yeni tutulanlara karşı kıyıcı olur. Ben de alçak duygular içinde suratıma en saf ifademi takındım.

“Hiç olmazsa çocuk güler yüzlüymüş canım!..”

“Ne yüzü be?.. Adam yüzsüz!.. İznim olursaymış, söz kestikten sonra kızımla akşam yemeğine çıkmalarına izin verir miymişim diye şimdiden pazarlık ediyor.”

“İzin verdin mi?”

“Ne halt edeyim?.. Kızın zırıldamasına dayanamıyorum. Akşam üstü saat en geç 6 buçukta evde olmaları şartıyla akşam yemeğine izin verdim, çarnaçar…”

“Bak, benim oğlan öyle izinlere mizinlere gelemez!” diye bu kez de Tarık masayı patpatladı.

“Daha küçükken, annesi kek vermedi diye zırlıyordu bir gün. İki şaplak çektim. Erkek adam yalvarmaz, gider alır dedim. O gün bugündür erkek onuru nedir bilir. Kızı bırakır gider. Dünyada kız mı yok?.. Elini sallasan…”

“Ah be Tarık’çığım… Nerede o günler?.. Çekip gitsin diye neler yapıyorum bilsen!.. Geçen gün, yanında kasten ayak tırnaklarımı kestim. Bilirsin ben mahçup adamım. Yazın bile uzun kollu gömlekle gezerim. Hatta, herifin gözünü korkutmak için kızıma iftira bile attım. Düğmesini dikemez, yumurta dahi pişiremez dedim. Adam bir sevindi görme!.. Yurtdışında doktorasını yaparken bu işlerini hep kendisi görürmüş. Hatta, bu yüzden yemek yapmak hobisi olmuş… Mutfak ona kalacak diye göbek atıyordu neredeyse!”

“Gerçekten de senin damat biraz dingilmiş… Erkek adamın eline tencere, tava yakışır mı?”

“İkide bir damat damat deyip durmayın be!.. Allah’tan umut kesilmez… Her an bir mucize olabilir!”

Lafın burasında ben de hüzünlenip içimi çektim.

“Olmuyor Osman’cığım, mucize filan olmuyor… Nikâh masasına yürürken, ne damadın ayağı kayıp kafası patlıyor, ne nikâh memuru kalp krizi geçiriyor, ne bir deprem oluyor… Hatta küçük bir yangın bile çıkmıyor… Son bir umutla nikâh memurunun, bu evliliğe itirazı olan var mı sorusuna cevap bekliyorsun… O güne dek, dost bilip bağrına bastığın hiçbir alçak gıkını çıkarmıyor. İtirazı olan olmaz olur mu be!.. Ben itiraz ediyorum ulaan diye bağırmaya başlıyorsun. O kızı, hastayken göğsümde sabaha dek ben pışpışladım… Elinden tutup okula ben götürdüm… İlk genç kızlık fırfırlı eteklerini keyifle dönerek bana gösterdi… Kurda kuşa yem olmasın, ama kimseden de geri kalmasın diye ben debelendim. Bu üç günlük elin sap

herifi, kim oluyor da benim kolumu koparıyor, alıp kızımı götürüyor!.. Basbas bağırıyorsun ama sesin çıkmıyor. Gözlerini bir kaşıntı basıyor. Aman ele güne karşı sulanmasın diye EN APTAL VE MUTLU KIZ BABASI SURATINI takınıyorsun. Eşine bakıyorsun o da ağlamakta… Ama üzüntüden mi sevinçten mi belli değil!.. Sanki sırtındaki analık yükünü başkasına devredip biraz nefes almış gibi…”

“Sen de amma hicran yaptın haa!.. Duyan, kızı gelin olmadı da, rahmetli oldu sanacak… Zaten siz gazeteci milleti pireyi deve yaparsınız. Allah’tan benim kayınpeder zamparalık arkadaşımdı da damat olarak böyle sıkıntılarım olmadı…” dedi Tarık. Osman, biraz böbürlendi.

“Benimki pehlivandı. Bir gece, nişanlıyken nasıl oldu bilmiyorum, iki üç kadehten sonra kendimi kayınpederle güreşirken buldum. Tabii, gevşek tutup iltimas geçiyorum. Adam, pehlivanmış ama ahi gitmiş, vahi kalmış. Fakat, baktım ki ihtiyarın niyeti kötü… Sert giriyor, domuzlar gibi saldırıyor. Üstelik bizim hanım da gülerek bizi seyretmekte… Yoo dedim, artık şaka bitti. O sıralar filinta gibi delikanlıyım, bilek gücüm mahalleye nam salmış. Önce sert bir elense çekip, ardından kayınpedere çift daldım.”

“Eee, sonra ne oldu?”

Osman, keyifli bir duman saldı sigarasından.

“Ne olacak, önce bizim hanımı başaşağı gördüm. Sonra da odanın duvarına çarparken kafamdan ve belkemiğimden çatırt diye sesler geldiğini anımsıyorum. Ben ayağa dikilene kadar nikâhı bir hafta ertelettikti… Aynı numarayı benim damada çekmeyi düşündüm. Ama kazık herif, benim ikim gibi… Ben de zurna edip, rezilini çıkarmak için bir gece onu meyhaneye davet ettim.”

“Damat, Leyla gibi oldu mu?”

“Olmuştur herhalde. Ama ben hatırlamıyorum. Yalnız beni sırtına alıp evin merdivenlerinden çıkardığını hatırlıyorum.”

Ben bu kayınpeder muhabbetine katılmadım. Çünkü, benimki ağır makineliyi sırtlayıp hücuma kalkan, istiklal Savaşı gazisi subay-öğretmen

ünlü Deli Arif Bey'di. Her zaman benden gençti. Beni, tavlada yendiği zaman attığı keyifli naralar hâlâ kulağımdadır.

"Artık nerdee bizim gibi damatlar?.. Haydin be kayınpederler içelim!.." dedim. Keyifle içtik. Ama Tarık keyfimize pek katılmadı. Damatlara verip veriştirmemizden pek hoşlanmamıştı anlaşılan.

"Gecenin başından beri haybeye ağlaşıp duruyorsunuz. Sanki haramiler basmış da kızınızı kaçırmış. Aslında kızı verirken göbek bile atıyorsunuz. Ama bu feryatlar erkekliğe sarımsaklı yoğurt sürdürmemek için!.." Ben,

"Hösst!" dedim, Osman, bir şey demedi ama patlıcan tavayı bu kez pilakinin içine düşürdü.

"Kızı, genç yaşta verip derdinden de masrafından da kurtuluyorsunuz. Kız babalığı, aslında yarım babalık. Ama oğlun ne kadar büyürse büyüsün, derdi yine sana düşer. Üstüne bir de gelinin sorumluluğu biner."

"Haydi be!.. Babaları, oğullarını adam edemedikleri için apar topar evlendirirler. Aman oğlum evlenip adam olsun diye elin kızının başını yakarlar!.."

Muhabbetin tadı iyice kaçmıştı. Osman'ın zaten canı burnundaydı. Tarık da fena alınmıştı. Alındı mı laf altında kalmazdı. Ben ise ortalığı sakinleştirmek için deli gibi komik bir fıkra düşünüyor ve her zamanki gibi hatırlayamıyordum.

"Heey babaalar!.. Babalanmayı bırakın da şu kavunun tadına bir bakın… Hormon icat olalı on yıldır böyle bal gibisini yememiştim vallahi!.."

Kavuna kimse yüz vermedi. Uzunca bir sessizlikten sonra Tarık, rakısını dipledi ve ikimize şöyle bir tepeden bakış atıp;

"Ben onu bunu bilmem arkadaş… Zaten erkek adamın erkek evladı olur!" dedi.

Ben iki kişiye karşı tek başıma çok dövüştüm. Ama hayatımda ilk kez, başkasıyla birlik olup tek kişiyi dövüyordum. Çünkü Tarık, ikimizden de

birkaç yaş gençti ve hâlâ halter, malter yapıyordu hıyar.

Ben tutarken, Osman, Tarık'ın ensesine hem şamarı çekiyor, hem de **"Damat aşkına bir de sen patlat!"** diye naralanıp beni aşka getiriyordu.

Dün sabahın köründe, yatak odasının kapısı pat diye açıldı, iki yaşındaki torunum Aliyeska, paytak paytak koşturup odaya daldı. Kızım, Amerika'dan ziyaretimize gelmişti. Torunumu son gördüğümde birkaç aylık bebekti. Şimdi gözlerinden kahkahalar fışkıran, gülünce ağzını kulaklarına değdiren bir afet olmuştu. Yatağa atlayıp **"Dedee!"** diye boynuma bir sarıldı, ben bittim. Gözlerim kaydı. Ağzımdan birkaç damla su kızın sarı saçlarına damladı. Kimselere duyurmadan:

"Kız yelloz!.. Ananı verdim ama seni kimselere vermeyeceğim!.." diye mırıldandım.

Ben Karikatürcü Olacak Adam mıydım!..

Oğlum Seyit Ali, Devlet Konservatuarı‘nın Klasik Gitar Bölümü‘nü 10 yıl okuyup, 2 yıl da müzik besteciliği bölümüne devam ettikten sonra, DALGIÇ HOCASI oldu. Hani, yerin üstünden tüyüp, denizin bilmem kaç metre dibinde hava kabarcıkları çıkararak, balık taklidi yapan insanlar var ya… İşte onları eğitiyor. Onun annesi de öyleydi… Eşim Tolga, 6 yıl konservatuvarda bale eğitimi gördükten sonra, tiyatro oyuncusu olmuştu. Eh, ona da şükür. Allah vermeye, kocaman alto sesiyle operacı da olabilirdi…

Oğlumun dedesi yani babam ut, tambur, keman, ney gibi 45 çalgıyı zahmetsizce çalardı. Hatta, radyoda dinlediği bir şarkıyı anında notaya alırdı. Sonra da siyah cübbesini giyer, mahkeme salonlarında ekmek parası için koşuştururdu. Bizim aile, meslek seçimi konusunda zaten tuhaf bir ailedir.

Teyzemin oğlu Ömer Kaner, Almanya ve İsviçre’de otelcilik tahsil ettikten sonra, gelip Eskişehir ve Fenerbahçe’de santrfor oynamış ve gol kralı olmuştu.

Hele kardeşim Tekin Aral, aynı anda hem karikatürcü hem de zengin olunmayacağını anlayınca, bir artist yarışmasını kazanmıştı. Allah’tan, jön olarak oynadığı film yatmıştı da, tekrar yazı çiziye fit olmuştu.

Ama, en büyük meslek dramını ben yaşadım. Çünkü, ben karikatürcü, yazıcı, gazeteci, yayıncı, çizgi filmci, tiyatrocu, rejisör, hoca vs. değil, POLİS HAFİYESİ olmak istiyordum. Aynı zamanda kovboy da olmak istiyordum. Ama, saka Abdullah’ın gizlice bindiğim eşeğinden üç kez

düşünce, kovboyluk hayatım sona ermişti. Benim zamanımda, yayaları kovboy yapmıyorlardı.

Ne yazık ki İstanbul şehri, o yıllarda hafiye olmaya elverişli değildi. Bir banka soygunu bile olmuyordu. Taa, 1958 yılında Necdet Elmas ilk banka soygununu yapana kadar bankalar, bekaretlerini korumuşlardı.

Kısaca hafiyelik için, altyapı ve tesis yoktu. Örneğin; tramvayla bir casusu takip etmek zordu. Herifin otomobili, tramvay yolundan ayrılırsa vatmana silah çekip “Şu öndeki arabayı takip eti” demek komik olabilirdi. Hafiyelik ciddi iştir, komiklik kaldırmaz!..

Üstelik, hafiye olmayı istediğim yaşlarda maalesef daha sigaraya da başlamamıştım. Yani, “Kocanızı aslında siz öldürdünüz Misis Lana Turner! Sonra da suçu, zavallı sevgiliniz Robert Taylor’un üstüne attınız. Ama, bu arada büyük bir hata yaptınız… Beni kızdırdınız!” dedikten sonra, sigaramdan derin bir nefes çekip, dumanını halka olarak çıkaramayacaktım.

Hafiyeliğimi engelleyen bir başka neden de, bizim evde portatif merdiven olmayışı idi. Portatif merdiven olmayınca, onu yanımda taşıyamıyordum. Bu yüzden de takip ettiğim hiçbir haydutun üstüne atlayıp, onu yakalayamıyordum. Siz de fark etmişsinizdir… Hafiyeler, haydutların üstüne daima yüksek bir yerden atlarlar. Yüksek bir yere çıkıp beklemedim de değil… Ama, benim kem talihim yüzünden aşağıdan tek bir haydut bile geçmedi.

Kısaca Humprey Bogart’taki imkânların hiçbiri bizde yoktu. Örneğin, piyanistine gidip, “Bir daha çal Sam!” diyebileceğim piyanolu bir bar bile yoktu. Ben de mecburen, ramazanı bekleyip, davulcuya pencereden “Bir daha çal Sam!” derdim. O da her seferinde bana, “Hattir lan!.. Benim adım Necati!” derdi. Ne yazık ki, toplumdaki hafıyecilik anlayışı bu düzeydeydi…

Bir gün Süavi Süalp’le beraber, gizlice poğaça yiyen bir Rus casusunun peşine düşmüştük. Allah gani gani rahmet eylesin, Süavi de benim gibi kaşarlanmış gizli bir polis hafiyesiydi. Casusu, Üsküdar Doğancılar Parkı‘na kadar izlemiştik. Herif, poğaçayı sardığı gizli formüllerle dolu kâğıdı yere atıp gitmişti. Biz ağaçları siper edip, formülleri gelip alacak olan casusların şefini, akşama kadar beklemiştik. Ama, kimse gelmeyince kâğıdı biz alıp, formülleri çözmek için sabaha kadar uğraşmıştık. Kâğıt gerçekten formüllerle doluydu ve kötü bir el yazısıyla yazılmıştı. Sabah ezanı okunurken ben bu kâğıdın, orta 2. sınıf Fizik dersinin yazılı sınavı kâğıdı olduğunu açıklamıştım. Çünkü aynı sorular bana da gelmişti. Fotometrenin formülüydü (exl=elxll) gibi bir şeydi sanırım… Süavi de küsüp, benimle bir hafta konuşmamıştı.

Hafiyelik ümitlerim, hâlâ tamamen kırılmış değil… Aydınlatabileceğim son bir cinayet bekliyorum. Birisi, nasıl olsa bir gün Hürriyet’in çaycısını öldürecek… Tabii bulabilirse!..

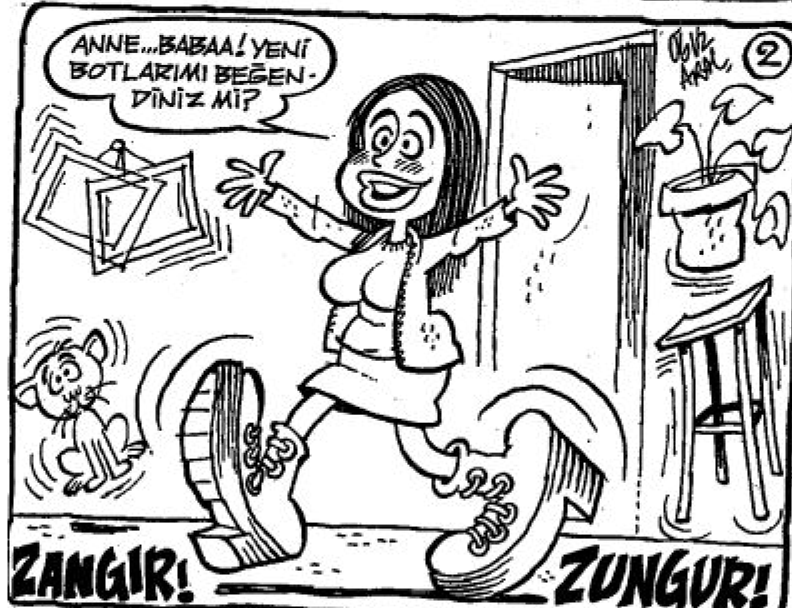
Benimki aşk cinayeti... Seninki ne?
Ah aah! Aşk cinayeti bize bi kerecik bilem kısmet olmadı... Benimki yine namus cinayeti âbicim!..
OĞUZ ARAL
Siz yine cinayetlerinize şükredin be!.. Biz hâlâ yüz elli bin lira için alacak cinayeti işliyoruz!..
Bak elalemin çocukları okuyup lise cinayetleri işliyor... Sen hâlâ ilkokul cinayetlerinde sürünüyorsun tembel herif!..

ah gençler vah gençler...
NE KIZIYORSUN YAV BABA! HA ÜSTTEN ÇIKMIŞ, HA ALTTAN... HEPSİ KIL DİİL Mİ?

DERS-HANE
ERKEN, MERKEN DEĞİL... SEN KAYDET! BENİM YAVRUM KOLEJLER BİTİRİP, KEPLER GİYECEK!..

KAZAĞIM BENETTON, PANTOLONUM LİVAYZ, PABUÇLARIM NAYK... AMA, ADIM ABDÜLREZZAK!.. İNSAN, HİÇ OLMAZSA CORC, MORC KOYAR BE!.. YAKTIN BENİ BABA!..

KIZLAR, HABERİNİZ OLA! SIRF MODA DİYE MİLYONLAR VERİP AYAKLARINA TRAKTÖR GİBİ POSTALLAR GİYEN VE SONUÇTA DEVELER GİBİ YÜRÜYEN HİÇ BİR GENÇ KIZA YÜZ VERMEYECEĞİM!

1
CÜZDANIM.. CÜZDANIM..
YAKALAYIIN
HIRSIZ VAAR!

2

İtlerime Bahar Geldi!..

Bahar, şehir içinden çok bizim Silivri'deki yazlığa geldi. Gül tomurcuklan patır putur patlamaya başladı. Ressam Hasan Bey'in ağaçlarında hâlâ rötar yapmış bahar çiçekleri var. Hilmi Bey'in leylakları tam çalınmalık. Güneş bir vuruyor, denizi yangın yerine çeviriyor. Kuşların çenesi düştü. Havadaki, denizle karışık bahar kokusu ise tam Orhan Veli'lik…

Ama ne yazık ki benim iki satır içki içip, bu güzelliklerin keyfini çıkaracak vaktim yok. Elimdeki iri kıyım sopayla **o zamparadan bu zamparaya koşuşturup duruyorum**. Kız babası olmak ne bela bir iş!.. Bekir Coşkun, sana ne diyeyim bilmem ki… Allah seni bildiği gibi yapsın!.. Başıma bu itleri sen sarmıştın. Senin içli ve hicranlı köpekçil yazıların yüzünden gaza gelip, bir kış gecesi kapımı vuran bir ana, üç yavru iti beslemeye başlamıştım. (Onlar da beni pabuç ve terlik zengini etmişlerdi. Ama çalıp getirdikleri hiçbir pabucu giymek kısmet olmadı. Benim ayaklarım 44 numara… adam, pabucu yürütürken numarasına bir bakar yahu!..)

Hatta, bu kışbaşı yeni doğan yavru için sana, "Dede oldun!" diye müjde bile vermiştim. Ama Bekir'ciğim, sen ne biçim bir Bekir'sin?.. Müjdemi iplemedin bile… insan gelip torununa bir altın takar yahu!..

İşte bu itler, bahar bastırınca kızana geldiler. Hepsi de dişiydi zaten. Üstlerine bir işve, bir naz geldi ki değme taze gelin haltetmiş yanlarında… Durup dururken **"Ciyyuuuk!"** diye iç çekmeler, hülyalı bakışlarla uzun uzun denizi seyretmeler, taşların üzerinde oryantal dansöz figürleriyle serilip yuvarlanmalar ve en önemlisi, artık etsuyuna papara yememeleri.. Ben, bir it cahili olduğum için, amanın bunlar hastalandı diye önceleri telaşlandım. Mamalarına ilaçlar, vitaminler karıştırdım. **Ancak, evin bahçesine zampara sokak itleri doluşmaya başlayınca ayabildim…** İşte

o anda, sopayı kaptığım gibi zamparaları kovalamaya başladım. Bu yaştan sonra, randevuevi işletir duruma düşmek çok ağırıma gitti doğrusu!..

Zamparalar boy boy, çeşit çeşit… Karası, sarısı, kuyruklusu, kuyruksuzu, tüylüsü, uyuzu seç seç al… Hele, zampara kervanına kenardan katılan sesleri daha kalınlaşmamış yeni yetme sümüklü sokak itleri insanı büsbütün zıvanadan çıkarıyor. Çoluk çocuğun maskarası da olmak varmış kaderde. Gerçi, içlerinde yakışıklı olanları da yok değil. Kurttan kırma, geniş göğüslü, heybetli ve bariton seslileri dururken, benim kızlardan sarı gözlü olanı gitti, en çirkin ite âşık oldu. Hiç şaşı köpek görmemiştim. Bu it hem şaşı, hem gözleri sulanıyor, hem de tüyü tüsü dökülmüş bir moruk. Kovalarken de seke seke kaçmasından topal da olduğunu anladım. Ama benimkinin kara sevdadan gözü öyle dönmüş ki herifi kovalayınca o da peşinden seğirtiyor. Sonra, gelip bana en küskün bakışlarıyla bakıp arkasını dönüyor ve iç çekişleri arasında denizi seyretmeye başlıyor. Barışalım diye aldığım tavuk kemiklerinin yüzüne bile bakmadı. Hepsini ötekiler yedi.

Yavaş yavaş kendimi, genç sevdalıların arasına giren karaçalı gibi hissetmeye başladım. Filmlerde kızını sevdiği fakir gence vermeyen, üstüne üstlük delikanlıyı da adamlarına dövdüren kötü kalpli ağa Erol Taş‘a benzetmeye başladım.

Sonunda, çaresiz kızı verdik. Daha doğrusu moruğu içgüveysi aldık. Bir iki gün sevda faslı gırla gitti. Ben, doğacak olan gudubet yavruları ne yapacağımı kara kara düşünmeye başladım. Sonra, bir baktım ki moruk it bütün gün bahçede leş gibi yatıp uyuyor. Ama yemeğe ilk o koşturuyor. Üstelik ötekileri dövüp ağızlarından lokmalarını da alıyor.

Meğer, herifin derdi aşk-meşk değil, yağlı bir kapı bulup yanlamakmış. İt, şaşılığına ve morukluğuna bakmadan jigololuğa soyunmuş.

“Ulan alçak!.. Bende jigolo besleyecek göz var mı?” deyip bastım sopayı… Bastım da ne oldu? Herif iplemez gözlerle yüzüme baktı, sonra da kıçını döndü. Kaçmak şöyle dursun, ayağa bile kalkmak zahmetine katlanmadı. Moruk it kaçın kurrası?.. Canı acır diye hızla vuramayacağımı çoktan çakmış.

Ben de hırsımdan bahçeye gayet bet sesli ve faranjitli bir zampara daha aldım.

Benim kızlardan biri cinsinden mi yoksa arpası fazla geldiğinden mi bilinmez, eşşek kadar büyüdü. Neredeyse üstüne binip gezeceğim. Tabii ona da mahallenin en çurçur iti abayı yaktı. Bizimkini bozdursan, o zampara itten üç tane çıkar, üstüne de çiklet verirler. Kısa, güdük, sıskalıktan karnı sırtına yapışık haline bakmadan tükenmeyen bir tecavüz gayreti içinde helak oluyor fakir. Üstten dolanmaya çalışıyor, boyu yetmiyor.

Yandan çift dalıyor, altta kalıp eziliyor… Sonra da can havliyle ciyak ciyak bağırıyor. Bir keresinde duvara çıkıp üstüne atlamaya kalktı. Bizimkinin üstünde kene gibi yapışık kaldı. Ayakları da yere basmayınca, panikleyip tepe üstü yere düştü. Bir ara, bizim Bekir'in uzun iti bodurum haline acımış olacak ki, bacaklarını büküp boyunu kısalttı. Ama zampara menziline yine erişemeyince, öfkelenip kızın kıçını ısırdı. Kız da onu öyle bir dövdü ki az kaldı, itler arasında da bir aşk cinayeti işleniyordu.

Allah'tan, yazlıktaki bütün evler dolu değil de sadece üç beş aileye rezil olmuş durumdayım. Geçen gün, bizim sarı gözlü kızla boynunda ip olan beyaz bir köpek arka bahçeden çıkıp sokağa indiler. Bu iniş bir hayli uzun sürdü. Çünkü kıç kıça yapışıktılar. Yani tipik bir fuhuş sonrası it pozisyonu…

O sırada 10 yaşlarında bir velet peydah oldu.

"Bu sarı köpek senin mi?" diye sordu.

"Evet benim, ne olacak?" Şu aralar bir Galatasaraylı'nın bir Fenerli'ye baktığı bakışlarla bana baktı. Sonra yalak yalak sırıtıp:

"Bu beyaz erkek köpek de benim" dedi. Sonra da bir sopa bulup iki köpeğin arasına vurdu. Hayvanlar ciyaklayıp ayrıldılar.

“Hayvanların canını niye yakıyorsun lan?” dedim.

Bakışlarındaki küçümseme daha arttı.

“Bunlar, başka türlü ayrılmazlar. Senin dişiye bir iyilik edeyim dedim” diyerek muzaffer bir kumandan edasıyla köpeğini ipinden tutup götürdü.

Birkaç yıl önce, keçisine tecavüz eden ameleyi vurup namusunu temizleyen köylü kadını şimdi daha iyi anlıyorum. Ama ne yazık ki köylü değilim ve bende o yürek yok.

Bakkala gidip gelirken o velede sık sık rastlıyorum. Yine bir damat edasıyla bana pis pis bakıp sırıtıyor. Babasını gözüm kesse ayağımın altına alıp çiğneyeceğim kopuğu!..

Yazı Yazmak, Meğerse Petka İşiymiş!..

Şu anda, cuma sabahının 5 yirmi beşi, iki saattir, kavun yiyip de üstüne buzlu sular içmiş gibi dönenip ve kıvranıp duruyorum. Hürriyet'in Pazar yazısını yazmam gerek. Hiç olmazsa bir ucundan başlamam gerek… Gerek ama kafamın içi bomboş!.. Hayır boş değil de bir ittirik baş ağrısıyla dolu, (İçer misin, patlıcan kızartmasıyla rakıları akşam akşam… Oh olsun bana!..)

Gırgır'ın 20 yılda yapamadığını, bu pazar yazıları yapacak. **Yakında beni öldürecek!..** Ah, bu yazıları durup dururken başıma saranı bir bulabilsem!.. En çok **Ertuğrul Özkök**'ten şüpheleniyorum. Laf olsun diye bir iki yazı yazmıştım. Özkök, o değişmez **"hoş bir şeyi ilk defa gören adamın"** yüz ifadesiyle başladı methü senaya…

"Aman ne güzel yazıyormuşum efendim… Okurken gülmekten hep yere düştüğü için artık yazılarımı oturarak okuyormuş. Gizli kalmış bir yeteneğim daha ortaya çıktığı için ne kadar mutlu olmuş bilemezmişim… Hatta, pazar sabahlan yazımı bir an önce okuyabilmek için saati 6'ya kuruyormuş…" Ben tabii, zevkten güneşte kalmış tereyağı gibi eriyik ve kasım kasım kasılık dolanırken yeni yeni aymaktayım. **Demek ki adamı böyle ketenpereye getiriyorlar.** Ama yine kabahat bende. Bir **"Aferin budalası"** olduğumu çaktırmayacaktım. Oh olsun bana!..

Yaşar Kemal'e ne zaman rastlasam kafasında bir cümle dönenir durur.

"O güzel insanlar, güzel beyaz atlara binip gittiler!" der örneğin. Sonra da bu tek cümleden 400 sayfalık bir roman çıkarır. Oysa ben, hayatımda birtakım olaylar olursa ancak onları yazabilirim. **"Hiçbir şeyin"** yazısını yazabilecek kadar **yazar** değilim ki… Çalışma masamla bahçe arasında geçen miskin yaşantımda ne oluyor ki, neyi yazayım?..

“Olay sana gelmezse, sen olaya git!” diyerek bazen olay çıkarmak için uğraşmıyor da değilim. Geçen gün kamyonlu bir zerzavatçıya bana satmaya çalıştığı patlıcanlar için;

“Bunlara niye prezervatif takmadın” diye sordum.

“Nedenmiş o?”

“Bu buruşuk ve çürük patlıcanla beni şaapmaya kalkıyorsun lan!.. Bunlardan adama AIDS bile geçer!..”

Tabii zerzavatçıyı bu kadarla bırakmadım. Domateslerini, gece yatağına alıp almadığını da sordum. Çünkü, hepsi ezikti. Nihayet herif, bir hışım kamyondan atladı, ‘Tamam, bu haftaki yazı konusu çıkıyor!’ dedim içimden. Ama alçak zerzavatçı, sarkmış koca göbeğime ve şorttan çıkan kürdan gibi bacaklarıma acıyan bakışlarla şöyle bir baktı. Sonra kamyonuna binip bastı gitti. Hazır ettiğim sopa da elimde kaldı.

Artık Mustafa’yı da yazmayacağım. Herif, sonunda benden daha ünlü oldu. Geçenlerde İngiltere’deki bir okurdan mektup ve oyuncak bile geldi Mustafa’ya… Tabii oyuncaklarla önce ben oynadım. Bıktıktan ve biraz da bozduktan sonra verdim oğlana…

Mustafa’nın ağzı son günlerde iyice bozuldu. Ettiği küfürlerin bir kaçını buraya yazsam, Muzır Kurulu gazeteyi süresiz kapatır. Ayrıca sigaraya başladığından da şüphe etmekteyim. Çakmak almak için Bakkal Ali’yle pazarlık yapıp duruyor. Köy halkı, yaşını büyütüp bir an önce okula başlaması için babası Erol Usta’ya üç büyük şişe rakı teklif etti. Erol Usta 5 şişede direniyor.

Mustafa, dün yanında kendinden küçük bir kızla bana geldi:

“Sen ne zaman denize gidicen?” diye sordu.

“Bugün gitmeyeceğim.”

“Ama deniz bugün çok güzel… Hem de sıcak… Biv süvü de mayolu kız vav!..”

“Benim denize gitmemden sana ne?”

“Hiiç!.. Biz bu evde bivaz oyun oynuyacaktık. Hem de ben Zevvin’e vesim yapmasını öğvetecektim.”

“Bas git!.. Başımı yine belaya mı sokacaksın?”

“Kovkma be… Zevvin’in babası, o Ağvılı ayı bekçi değil. Bunun babası, küçük biv adam. Sen bilem dövebilivsin…”

“Götür şu kızı buradan. Zaten, Bekir’in itlerinin zamparaları yüzünden köyde adımız çıktı… Bu yaştan sonra, herif ev işletiyor dedirtmem kendime!.. ”

“Hiç olmazsa üst katta oynayalım. Valla hiç güvültü yapmayız.”

“Yaylanın!..”

“Avka bahçe…”

“Arka bahçede köpek var. Sizi ısırır!”

“Hadi be!.. Ben onun kulağını biv ısıvmıştım! Şimdi beni gövünce kaçıyov.”

“Bela mısın oğlum!.. Çekip gitmezsen, şaplak geliyor haa!..”

“Ulan şavap çanağına çıstumın vesimcisi!.. Senin boklu evine mi kaldık… Hev yevlevin pis zaten… Yüvü kız!..” diye homurdana homurdana Zerrin’i kolundan çekip götürdü Mustafa. Biraz sonra da evinin karşısındaki arsadan ciyak ciyak sesi geldi.

“Ulan annee!.. O koca dötlü misafiv kavılava söyle… Avtık evlevine gitsinler. Zaten kocalavı plajda çıplak kavılava bakıyovlav!.. Nuvhan Teyze’nin kocası yine kaavede gizli gizli kumav oynuyov. Cemile Teyze’ninki demin duvavdan düştü. Kanlav içinde hastaneye götüvdülev.

Adam şimdi ölmüştüv bile… Sen de onlavla git. Sizi evde buluvsam, hevkesleve, kavılav oturmuş ağda yapıyovlav diye anlatıcam. Biv evcilik bilem oynayamıyacak mıyız bu… mına koduuumun dünyasında be!..”

Demin Bekir’in itlerinden söz ederken, unutmayayım diye (*) koymuştum. Eşimin Balgöz dediği iki karış boyundaki yerden bitme it, tam 6 yavru doğurdu. Sarıkız dediği ise 5 tane… Eh, üç adet de eski kuşaktan kalma… Etti mi toplam 14 it… Şimdilik yazlıkçı komşu hanımlar, merhametlerine yenilip boğazlarından keserek itleri doyurmaktalar. Ama yaz bitip de evlerine dönünce 14 itle benim halim ne olacak?.. Bunlar kışın beni yerler yahu!.. Sonra da **“Yaptığı karikatürleri, köpekler bile beğenmedi!..”** diye dedikoduları dinle…

O, Bekir Coşkun denen, **İtsever Partisi** militanı, öyle acıklı ve adamı iğfal eden usta işi yazılar yazmasaydı, benim gibi karnından 20 adet kuduz iğnesi yemiş biri, tongaya basıp altmışından sonra it beslemeye kalkışmazdı. Zaten atalarımız boşuna “Hiçbir iyilik cezasız kalmaz” dememişler!..

Ama bir gün, Bekir Coşkun’un Ankara’daki evinin kapısı, zırrın diye çalınacak. Bekir, kapıyı açınca karşı gelinemeyecek letafette bir genç kız,

“Size İstanbul’dan bir armağan gönderdiler Bekir Bey…” diyecek.

Bekir de armağanın bulunduğu koca sandığı merakla bir açacak ki ne görsün?.. Aaa!.. Birbirinden güzel tam 11 adet yavru köpek!.. Üstelik iki üç tanesinin de gözleri şaşı… (Benim merhum şaşı ve moruk it, giderayak can havliyle fena çalışmamış.) Bekir de itleri görür görmez, bir sevinecek, bir sevinecek…

“Aman, bunlar ne güzel, ne cici, ne bıngıl yavrular!..” diye bir çığlık atıp;

“Hanım, çabuk misafir odasını boşalt! Bu dünya güzellerini yerleştireceğiz!” diyecek… Hanımı da onu kör testereyle kesecek!..

Bekir, şimdi bunları okuyunca, “İhtiyar yine palavra atıyor” diye Urfalı bilgiçliğiyle kıs kıs gülecek. Ama ben, 15 gündür köpek nakli yapabilecek bir nakliyat şirketinin peşindeyim. Ve, nasıl olsa o şirketi bulacağım. Limuzinle bile olsa yavru itleri göndereceğim. **Çünkü sonunda bana daha ucuza gelecek!..**

Acıların Çocuğu Musti

Mustafa bir gün **Bekir**‘in itlerinden yakalayabildiklerini tekmeledi. Yakalayamadıklarına taş attı. Küçük itler, daha tekmeyi bilmediklerinden oyun sanıp Mustafa’nın bacağını dişlediler. Oğlan büsbütün kudurdu. Cebinden eski püskü bir çakı çıkardı… Uzun uzun uğraştı, açamadı.

Söğüt ağacından bir dal koparmaya kalktı beceremedi, sırt üstü yuvarlandı. Sonra ağacın, çakının, itlerin, otomobillerin, kısaca gözüne kim ve ne iliştiyse sülalerine uzun uzun döşendi. Sonra da Ressam Hasan Bey’in duvarına oturup kendi kendine bir on dakika daha küfür etmeyi sürdürdü. Tabii, Bakkal Ali ve adı Vesimci olan ben de bu arada payımızı aldık.

“Yahu Ali ne oluyor bu herife?”

“Sorma abi, durumlar çok acıklı. Bir haftadır hasret başına vurdu.”

“Ne hasreti?”

“Sevgilisinin hasreti!..”

“Bu yıl, okula başlayacağı için babası bir hafta önce kızı alıp İstanbul’a götürdü, bu da iyice dellendi… Geçen gün teselli olsun diye Çokoprens verdim, kafama attı. Rakı istedi ben de kovaladım.”

“Yak bir sigara be Mustafa. Kadın milleti böyledir işte! Büyüyünce alışırsın” deyip bir sigara uzattım.

“Sen küçücük çocuklavı sigavaya alıştıvmaya utanmıyov musun?” dedi ve sigarayı alıp gömlek cebine soktu.

“Çok yüksek midiv?”

“Neresi yüksek midir?”

“Köpvü!.. Hani televizyonda hev gece üstünden bivi atlıyov…”

“Haa, Boğaz Köprüsüü… Tabii çok yüksektir.”

“Yani bu evin iki tanesi kadav mı yüksektiv?”

“Ohooo!.. Bu evin yüz katından yüksektir.”

“Yani düşünce adamın çok canı yanav mı?”

“Parçası bile kalmaz. Niye sordun?”

“Hiiiç!” dedi Mustafa dalgın dalgın.

Dün geceyarısı Erol Usta geldi, içki bile içmemişti. Yani durum vahimdi.

“Mustafa bu gece eve gelmedi… Bütün köyde aramadığımız yer kalmadı… Sen gördün mü?”

“Yoo, dünden beri görmedim.”

Erol Usta gidince şeytan dürttü. Aklıma itlerin merdiven altındaki yuvaları geldi, gidip baktım, gerçekten koyun koyuna oturuyorlardı.

“Burada ne arıyorsun lan? Annen baban çılgına dönmüşler!”

“Dönsünlev, şavap çanaklavına çıstığımın heviflevi! Ben artık eve dönmüücem.”

“Hayrola Mustafa yine ne oldu?”

“Bana Mustafa deme. Ben biv şavkıcı olduğum için Musti de… Sana biv tane çakı, dövt tane lego, azıcık ısıvılmış çokopivens vevsem beni köpvüye götüvüv müsün?”

“Hayrola yine kız hikayesi mi?”

“İttiv et kızı be!.. Annemle babam beni öldüvtmek istiyovlav!..”

“Saçmalama oğlum…”

“Vallaa konuşuvlavken duydum. Beni bu yıl okula göndeveceklevmiş.”

“Eee, ne varmış bunda?”

“Ne vav oluv mu be!.. Öğvetmenlen çocuklav, hev gün beni döveceklev.”

“Ne ödlek herif oldun lan Mustafa!..”

“Musti dedik!”

“Pekâlâ Musti, seni niye dövsünler yahu?”

“Çünkü onlava küfüv edicem.”

“Oğlum, sen manyak mısın?., insanlara durup dururken niye küfür edeceksin?..”

“Duvup duvuvken oluv mu be?.. Nasıl olsa biv gün beni döveceklevi için küfüv edicem!..”

“Yahu insanı çıldırtma!.. Nasıl olsa bir gün seni niye dövsünler?”

“Çünkü, onlara küfüv ediceem için nasıl olsa beni döveceklev.”

“Beni iyice sapıtmadan çık lan o it yuvasından. Haydi doğru evine bakayım.”

“Hastiv lan, vesimci zepevenk!”

Dayanamayıp ensenine bir şaplak çektim.

“Gövdün mü hıyav hevif” deyip gitti.

Bizim İtler Dul Kaldı!..

Bizim **Sarıkız**'ın âşık olup eve içgüveysi olarak getirdiği şaşı jigolo it, sonunda ihtiyarlıktan öldü. Hani "Allah, son gürlüğü versin!" diye bir hayır duası vardır ya… İşte bizim moruk damada Allah son gürlüğünü gürül gürül verdi. Sağında üstü lop lop etli kemikler… Solunda çifter çifter taze gelinler… Bahçedeki denize nazır sarı güllerin altında herif, padişah hayatı yaşayarak gitti. Belki de bugüne dek tadını bile bilmediği etleri yiye yiye fazla kolestrolden ve damar sertliğinden öldü… Belki de yaşına başına bakmadan gösterdiği fuhuşkâr gayretlerden…

Hatta, bir ara benim ergen dişi itlere boş verip sübyancılığa bile sıvandı. Daha aşk yaşı gelmemiş, geçen yılın yavrusu san gözlü kıza hallendi. Sarıgöz de aşna fişnaya akıl erdiremediğinden oyun oynuyoruz sandı. Bir keyif şaşı moruğun üstüne atlayıp güreş tuttu… Sarıgöz, itip kakalarken belki de kalpten götürdü herifi…

Ama arıyorum moruk damadı doğrusu… **Kerahat vaktinde, derin rakı muhabbetlerimiz vardı…**

Son muhabbetimizin sonunda, ona çok kötü sözler söylediğim için, azıcık içim buruk. Kendime doldurduğum rakıdan onun sütüne de biraz koymuştum. Maksat, moruk moruğa denize nazır tatlı muhabbet olsun… Ben "Şerefe damat!" deyince, o da sütten iki şap çekti. Biraz memleketin halini konuştuktan sonra;

"Şöyle yakma gel de sana eski çapkınlıklarımı anlatayım… Seninkiler vızıltı kalır" dedim. Ama herifin değil gelmeye, kuyruğunu sallamaya mecali yok. Kıçı Yeşilköy Havalimanı'na dönmüş. Sineklerin biri konuyor, biri kalkıyor.

"Ulan it!.. Benim koca masayı senin yanına taşıyacak halim yok! Kaldır kıçını da yanaş biraz. Uzaktan muhabbet olmaz!"

Bezgin gözlerinin biriyle bana uzun uzun baktı. Zaten, aynı anda iki gözüyle birden aynı yere bakamıyor. Sonra büyük bir gayret sarfedip kafasını başka yöne çevirdi.

Ben, gerçekten tembel biriyimdir. Yanıbaşımda çalan telefonu bile dört kez çaldırmadan açmam. Bir umut, belki kapatır diye!.. Ama muzırlık ve fesatlık sözkonusu olunca arı kesilirim. Hemen fırlayıp mutfaktan koca bir et parçası aldım ve bir ipe bağladım. Eti de itin erişebileceği yerin dört parmak uzağına koydum. On dakika sonra burnunun titremesi ve nefesinin sıklaşmasından etin kokusunu alabildiğini anladım. Benim taraftaki gözüyle yüzüme melul, mahzun baktı. Ben de moruğu beter etmek için ağzımı şapırdata şapırdata meze yemeğe başladım. Sonunda çaresiz kalıp boynunu uzattı ama, ete erişemedi. Sonra da ıhlaya tıslaya patasını uzattı. Ben, ipi biraz çektim. Köpekçeyi hâlâ sökütemedim. Ama çıkardığı seslerden anladığıma göre, yedi ceddime döşenerek ete doğru biraz süründü. Ben yine usta bir balıkçı edasıyla ipi biraz daha çektim. Ağzından sular akıtarak uflaya sürüne nihayet muhabbet mesafesine geldi. Ben de 4 yaşımdan başlayarak aşklarımı anlatmaya başladım. 16 yaşıma vardığımda o, kendisine sadık kalan son dişleriyle etini öğütmeye çabalıyordu. Üçüncü dubleden sonra 18'ime ve Meral'e geldiğimde üstüme başıma iyice hicran basmıştı.

"Boyamasız sarışındı… Çilleri vardı… Gözleri mavi, yeşil arası menevişliydi… Anlıyor musun moruk?"

"Şapırt!.. Şupurt!.." (Yeme sesleri)

"Gülerken sesi incelirdi. Kuşlar gibi cikciklerdi."

"Şulop!.. Şulup!.."

"Ama ben de tığ gibi delikanlıydım. Yürürken saçlarım burnuma düşerdi… Kızlar pencerelere üşüşürlerdi… Öf len öööf!..

"Gaaark!.."

O efkarla içerden bağlamamı alıp geldim. Denizin üstünden boy atmaya başlayan mehtaba karşı çalıp söylemeye başladım.

Çarşıdan aldırdım yeşil aynayı

Boşa çiğnemişim yalan dünyayı

Ne İstanbul kodum ne de Konyayı

Kendime münasip yar bulamadın.

Benim ile mercimeği taşlı da yar, sen sefa geldin.

Moruk it şapırtıyı kesip bir kulağını dikti… Sonra zıplayıp ayağa dikildi ve yıldırım gibi arka bahçeye kaçtı… Ben de fena halde ağzımı bozdum.

O, Artık Bir Okullu

Geçenlerde, Hasan Bey’in son kalmış eriklerini taşlayıp, düşürmeye çalışan Mustafa’ya:

“Bakkal Ali ‘den bana bir ekmek alıver Mustafa’cığım” dedim.

“Alamam!..”

Okula başlayalı beri lanet herifin biri oldu. Okuldan önce de pek matah biri değildi ya…

“Niye lan?”

“Devsim vav!..”

“Sizin okulda erik taşlama dersi de mi var?”

“Evik götüvmessem beni yanına otuvtmuyov.”

“Kim oturtmuyor?”

“Semva!..”

“Kızları şimdiden rüşvete mi alıştıyorsun lan.”

“Onlav beni alıştıvıyov. Çiklet almadan Neviman ödevimi yapmıyov!..”

“Senin ödevini Neriman mı yapıyor?”

“Yok, ben mi yapacaktım!..”

“Tabii sen yapacaksın. Okulda herkes kendi ödevini kendi yapar!..”

“Nah yapavım!.. İki üç gün yaptım, öğvetmen hiç pava vevmedi.”

“Öğretmen sana niye para versin? O, sana okumayı, yazmayı, hayatı öğretiyor.”

“Bedavaya mı öğvetiyov yani!.. Öğvetmen pava alıyov da öğvenci niye almıyov? Hıyav gibi devs çalışıyovuz!..”

Söyleyecek laf bulamadım. Herif haklıydı… Üstelik çok haklıydı. Beş para ödemeden çalıştıra çalıştıra öğrencinin canını çıkarıyorduk. Üstüne para bile alıyorduk. Bunun adı emek sömürüsü değil de neydi? Acele lafı değiştirdim.

“Yani, sevgilinin Ağrı‘lı bekçi babasına karşı göğsünü siper edip seni saklayan, böylece dayaktan kurtaran, resimlerine tonlarca para ödeyen, Nalan’la evcilik oynaman için seni evine alan ve bakkala gidecek dermanı olmayan bu ihtiyar adama bir ekmek bile almaktan kaçınıyor musun? Yazıklar olsun!.. Ben Mustafa’yı mert bir çocuk bilirdim!… Eh, ne yapalım biz de burada açlıktan ölürüz!..”

Bu arabesk nutuk karşısında oğlanın aklı karıştı.

“Hattiv be!.. Vev şu pavayı da alalım.” deyip gitti. Az sonra elinde iki çokoprensle geldi.

“Ekmek kalmamış, ben de aç kalmayasın diye çokopivens aldım. Ama şimdi aklıma geldi. Çokopivens senin midene dokunuyovdu değil mi? Onun için bunlav ben de kalsın.” deyip evine doğru koşmaya başladı. Koşarken de:

“Ulan babaa!.. Ulan komşulav!.. Bu vesimci hevif sopayla beni dövmek istiyov!.. İmdat!..” diye bağırıyordu.

Vallahi daha yerimden bile kımıldamamıştım.

Geçenlerde, Erol Usta’yı okuldan çağırdılar. Arabası olmadığı için kalkıp beraber gittik. Mustafa’nın öğretmeni hanım alı al, moru mor bir suratla şikayete başladı. Mustafa, çişini ille de kızlar helasına yapmak istiyormuş.

İzin verilmeyince de çok kötü laflar ediyormuş. Bu nedenle öğretmen, geçenlerde biraz kulağını çekecek olmuş, Mustafa da iki gözü iki çeşme karakola gidip:

“Kadının bivi beni dayaktan gebevtti!..” diye okula polis getirmiş. Ama asıl önemlisi, son bir haftadır okula gelmiyormuş. Acaba hasta mıymış, yoksa biz mi göndermiyor muşuz?

Erol Usta’nın her tarafı atmaya başladı. Bir takım homurtusal sesler çıkara çıkara gitti, bir büyük rakı aldı. Mustafa’nın servis arabasını beklemeye başladı. Çünkü, Mustafa her gün giyinip kuşanıp muntazaman okula gidip geliyordu. Ya da biz öyle biliyorduk.

“Bana bak Erol, çocuğa elini sürersen bozuşuruz!.. Okula uyum sağlayana kadar böyle şeyler olur. Birinci sınıflarda öğretmenin çişe götürüp getirdiği yavrular bile var. Ben gelince Mustafa’yla konuşurum. Yıllarca öğretmenlik yaptığım için, bu sorunu şıp diye çözerim.” dedim Erol’a…

Akşam üstü Mustafa servis arabasından güle oynaya indi.

“Bizim evde portakallı bisküvi yok. Maalesef sadece çokoprens var” dedim.

“Eh, ne yapalım!..”

“Ama hepsini bitiremezsin, tam beş tane var!..”

Mustafa, beni dinlemeden bizim evin yolunu tuttu. Ben, yokuşu tırmanıp eve varana kadar iki tanesini haklamıştı bile.

“Seninle şöyle erkek erkeğe bir konuşalım.”

“Ben, kız kıza konuşmayı seviyovum. Babam ne zaman evkek evkeğe konuşalım dese sonunda hep dayak yiyovum.”

“Sen şimdi nereden geliyorsun?”

Öyle bir “Okuldaan!..” dedi ki sanırsın Kuzey Irak’taki harekattan dönüyor.

“Mustafa!.. Bana gerçeği söyleyebilirsin. Ben senin arkadaşınım, okuldan kaçmak kötü bir şeydir. Ama yalan söylemek daha da kötüdür.”

“Ulan, ne zaman doğvuyu söylesem kimse inanmıyov!.. Okuldan geliyovum. Nah, bunlav da bugün yazdığımız yazılav… Öğvetmen yıldız bilem vevdi…”

Mustafa, haksızlığa uğramışların öfkesiyle çantasını masama vurdu.

İçinden defterini çıkarıp yazılarını gösterdi. Öğretmen sahiden yıldız vermişti. Kafam iyice karıştı. Acaba, öğretmen bir yanlışlık mı yapmıştı?

“Ama bugün öğretmenin, senin bir haftadır okula gelmediğini söyledi.”

“Hangi öğvetmen, hangi okula?”

“Senin okulun canım… Hani, seni ilk gün şarkı türkü götürmüştük yaa…”

“Ohhooo!.. Ben, o okulu değiştivdim. Şimdi çınavlavın ovadakine gidiyovum.”

“Nasıl değiştirdin?.. Adam, keyfine göre nasıl okul değiştirmiş?”

“Öbüv okulu sevmedim. Öğvetmen kulağımı çekti. Hem de çok ödev vevdi. Hem de Ayı Rıfkı Bizim sınıftaydı.”

“Eee, Rıfkı sizin sınıftaysa sana ne olmuş?”

“Beni, hev an dövebilivdi.”

“Niye dövsün ki?”

“Hevif ayı gibi!.. Azıcak küfüv edince hemen kızıyov, babasının şavap çanağına çıstığımın zepevenk hıyavı!..”

“Yeni okuldaki öğretmen seni farketmedi mi? Sen bu sınıftan değilsin demedi mi?”

“Yok be, sınıfta biv süvü çok çocuk vav. Kadın daha kimseyi tanımıyov ki… Ben de gittim avka sıvaya otuvdum. Hem bu öğvetmen ötekinden daha güzel. Bize şavkılav söyletiyov. Benim sesime de bayılıyov!..”

“Bu işi baban duymadan derhal eski okuluna dönmelisin.”

“Niye be, hepsi biv değil mi!.. O da okul bu da okul!..”

Mustafa yine çok haklıydı. Demokrasi, seçme hakkı diye kıyameti koparırız. Ama bu hakkı çocuklarımıza vermeyiz.

“Sen şimdi okulu boşvev de bana acele yazmasını öğvet.”

“Okulda öğretiyorlar ya…”

“Okulda çok yavaş öğvetiyovlav. Ben hemen öğvenmek istiyorum*..”

Mustafa’daki bu çalışkanlık ve öğrenme aşkı inanılır gibi değildi. Demek ki okulu ve öğretmeni sevdirmek eğitim politikamızın ilk koşulu olmalıydı. Ben de aşka gelip hemen derse başladım.

“Şimdi bu gördüğün A harfi… yanına T gelince at, bir A daha gelince Ata olur. Yaz bakalım.”

“Ben onlavı biliyovum be. Yani Tüvk gelince de Atatüvk oluyor… Sen bana Ceyda yazmasını öğvet.”

“İşte yazdım, sen de aynını baka baka yaz. Hayır efendim Y harfi D harfinden önce gelecek. Aferiin…”

“Şimdi de yazdıv bakalım… Sen okulun en güzel kızısın. Dün bana güldün, demek ki beni seviyovsun.”

“Hop hoop ne oluyor!.. Aşk mektubu mu yazıyoruz?”

“Evet!.. Yazı ne işe yavav ki?”

“Öğretmen mektubu yakalarsa canına okur.”

“Ben de gene başka okula gidevim.”

“Pekiyi, Ceyda bu mektubu okuyabilecek mi bakalım?”

“Tabii, o okumasını çoktan öğvenmiş.”

“Demek ki çok çalışkan bir kız.”

“Yok be Ceyda beşinci sınıfta okuyov!..”

Denize Adam Düştü

Deniz kıyısındaki bankta gazetemi okuyordum. Bankın öbür ucundaki yaşlı adam, gözlerini uzaklara daldırmış kıpırtısız oturuyordu. Ortalık sessizdi. Okullar açılınca yazlıkçıların neredeyse tümü dönmüştü. Tam Sedat Ergin'in yazısına daldırmıştım ki **"Cullump!"** diye bir ses duyuldu. Ardından **"Guruluk!.. Guruluk!.."** gibisinden su içme sesleri geldi. Hemen önümüzde denize biri düşmüştü. Herhalde ayağı kaymıştı. Yüzemediğine göre, her yıl yüzlercesinin Bizimköy'e akın ettiği "Ne iş olsa yaparım beyimcilerden" bir Ağrılı veya Tokatlı olsa gerekti. Aslında, düştüğü yer, benim göğsüme geliyordu. Ama adam, suda zıpladıkça başı zar zor görünüyordu. Gazeteyi bırakıp, gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım. Ayağımda zaten şort vardı. Yanımdaki yaşlı adam gözlerini ufuk çizgisinden ayırmadan sordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Adamı kurtaracağım."

"Adamın canı belki de yüzmek istemiştir."

Rıhtımın kenarına yürüyüp sudaki adamı dikkatle izledim. Debelenmesi, yüzmekte olan birinden çok boğulmakta olan birini andırıyordu.

"Hayır, bu adam yüzme bilmiyor."

"Belki de yüzme öğreniyordur."

"Bence bu zavallının yüzme öğrenmeye ömrü vefa etmez. Kafasından çok, kıçı suyun üstünde duruyor. Gerisiyle nefes alamaz. Bunu hemen kurtarmak gerek!"

"Pekiyi adam kurtarmayı biliyor musunuz?"

“Ohhooo!.. Ben Boğaz çocuğuyum. Bugüne kadar en az on kişiyi kurtarmışımdır.”

“İyi ama, adam kurtulmak istiyor mu bakalım?”

Sahi yahu!.. Hiç aklıma gelmemişti. Bu garip, intihar ediyor da olabilirdi. Ölmek isteyen birini kurtarmak belalı iştir. Sizi de beraberinde götürebilir. Rıhtıma eğilip sordum.

“Kurtulmak istiyor musun?”

“Luguluk!.. Gurk!..” gibi anlamsız bir cevap verdi ama, adamın gözlerinde bir an önce kurtarılmak isteyen bir ifade vardı.

“Pekiyi, bu adamı ne şekilde kurtarmayı düşünüyorsunuz?”

“Suya atlayıp kurtaracağım…”

“Yaşınız biraz geçkince… Ama kalbiniz sağlam demek ki, aniden buz gibi suya atlayıp koca bir adamla suyun içinde boğuşmayı göze alabiliyorsunuz.”

“Açıkçası kalbim pek sağlam değil. Bundan 15 yıl önce beni Amerika’daki ünlü Metodist Hastanesi’ne yatırmışlardı. Hani, Turgut Özal’ın kalp ameliyatı geçirdiği, Profesör Debeki’nin Hastanesi… Bir sürü testten sonra kateter bile yapmışlardı bana.”

“Kateter nedir?”

“Anjiyo yani… Kalp damarlarınıza oluklu bir tel sokuyorlar sonra, telin içinden renkli bir ilaç püskürtüp hangi damarınızın tıkalı olduğunu anlıyorlar; Siz de kalbinizdeki telin seyahatini o sırada bir monitörden dizi film izler gibi seyrediyorsunuz.”

“Eee… Ne buldular?”

“Bir miktar damar tıkanıklığı, bir kalp kapakçığının yapışıp zor açılması ve Volf Parkinson Vayt Sendromu dedikleri bir elektriklenme bozukluğu…

Kısaca içki, sigara, çalışma ve sinirlenmeyi yasak ettirecek bir alay ıvır zıvır!”

“Demek ki on beş yıldır çalışmıyor ve sigara içmiyorsunuz?”

“Kiim, ben mii? Dört kişilik çalıştım. Hâlâ, günde dört pakete sigara demiyorum. Hatta, o günden sonra içkiye de başladım. Ama şimdi azalttım. Günde bir ufak içiyorum artık.”

“Ya sinir?”

“Türkiye’de yaşıyorum!..”

“Eh, artık denize atlayabilirsiniz. Aslında geç bile kalmışsınız… Hepimizin bir vadesi vardır, sebep bahane!..”

Yaşlı adam gerçekten haklıydı. İyilik yapayım derken suyun içinde hık diye kalpten gitmek de vardı. Ama sudaki adamı da göz göre göre boğulmaya bırakamazdım.

“Eee, pekiyi ne yapacağız?”

“Bir sopa bulursanız, uzatıp adamcağızı çekebiliriz.”

Helal olsun, yaşlı adamın kafası çalışıyordu. Deli gibi sopa aramaya başladım. Ama bu konuda çok kısmetsizimdir. Ne zaman bir şey arasam, asla bulamam. Sonunda, sahildeki evlerin kapılarını çalmaya başladım. Nihayet biri açıldı.

“Sizde bir sopa var mı?”

“Nasıl bir sopa?”

“Şöyle uzunca bir sopa canım… Hangi süpürge sopası gibi!”

“Ne yapacaksınız?”

“Adamı kurtaracağım.”

Kapıyı açan hanım yüzüme tuhaf tuhaf baktıktan sonra içeriye seslendi.

“Hamdiii, biraz gelsene!”

“Ne var?”

“Kapıda biri var, sopa istiyor.”

İri yarı bir adam elinde kalınca bir sopayla koşup geldi.

“Bir terbiyesizlik filan mı yaptı?”

“Yok canım, sopayla adam kurtaracakmış!”

Adam şaşkın şaşkın bakınırken elindeki sopayı kapıp deniz kıyısına koştum. Çok şükür, sudaki adam hâlâ zıplayıp debeleniyordu. Sopayı hemen uzattım.

“Tut şunun ucunu!”

“Aagh!..”

“Ne oldu be?.. Tut şunu!”

“Ah gözüm!.. Luk luk!..”

“Zıplayıp durma da sopayı yakala!”

Adam, can havliyle öyle bir yapışıp asıldı ki, sopayı bırakmasam tepe üstü ben de denize yuvarlanacaktım.

O, yine suda hoplayıp zıplıyor, elindeki sopayla da dayak atar gibi denize vuruyordu.

“Tüh!.. Şimdi ne yapacağız?”

O sırada gözüm açıktan geçen bir sandala ilişti. Avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Yaşlı adam o sakin haliyle:

“Boşuna bağırmayın, sizi duyamaz. Rüzgâr karşıdan esiyor” dedi. Kollarımı sallayıp zıplamaya başladım. Adamcağız denizde zıplarken ben de karada zıplıyordum. Biz karşılıklı zıplaşıp dururken sandal geçip gitti. Hırsımdan çatlamak üzereydim.

“Yahu gözümüzün önünde bir vatandaş boğuluyor. Biz de seyrediyoruz… Yuh olsun bize!..”

“Kendinize haksızlık etmeyin. Biz elimizden geleni yaptık. Zaten benim hayatım vatandaşlarımı kurtarmak için didinmekle geçti.”

“Yaa, doktor musunuz?”

“Hayır efendim, altı dönem milletvekilliği yaptım. Ama prostatım yüzünden son seçimlere katılamadım… Neyse, ben eve gidip itfaiyeye telefon edeyim bari… Gelip kurtarsınlar.”

Yaşlı adam, ağır ağır bank’tan kalktı ve sakin adımlarla telefon etmeye gitti. Tam o sırada da kafama sopayı yedim. Denizdeki adam nasıl becermişse becermiş rıhtıma çıkmıştı. Bir taraftan bağırıyor, bir taraftan da elindeki sopayla bana vuruyordu.

“Ulan siz ne biçim Müslümansınız!.. Bir saattir burada boğulup duruyoruz… Siz oturmuş seyrediyorsunuz! Bir de üstüne boğulan adamın sopayla kafasına vuruyorsunuz… Elinden sopayı çekip almasam gözümü çıkaracaktın namussuz!..”

Herif ufak tefek biriydi ama, elindeki sopayla kudurmuş gibi saldırıyordu. Zaten, insanoğluna iyilik yaramazdı. Ben de adamı tutup tekrar denize attım. Boğuşurken elinden düşürdüğü sopasını da uzatıp eline tutuşturdum.

Eve dönerken Bakkal Ali sordu.

“Bizim Ziya’yı gördün mü? Ekmek alayım diye bir saat önce sofradan kalkmış hâlâ dönmemiş, karısı merak içinde.”

“Ziya da kim?”

“Bizim Ağrı‘nın köyünden… Buraya yeni geldi.”

“Şöyle kara kuru, sarkık bıyıklı, tepesi kel birisi mi?”

“Tamam, o işte!”

“Görmedim!..” deyip eve döndüm.

Benim Hayvanlarım..

şimşek

Şimşek adlı kaplumbağa, koşarak geldi ve ağzını pabuç kadar açıp bana;

“Kıhh!” dedi. Ben de ona:

“Artık kıh, mıh yok!.. Bugün, üç koca domates yedin. Ortalık kaplumbağa kakasından geçilmiyor!” dedim. Ben, kaplumbağaların böyle kallavi kaka ettiklerini bilmezdim. Bekir’in itlerinin gühahını alıyordum hep. Gizlice bahçeye girip intikam olsun diye ortalık yere ettikten sonra kaçtıklarını sanıyordum. Özellikle Kılkuyruk, Şimşek’e çok bozuluyor. Koklayıp koklayıp en öftekâr sesiyle başucunda yarım saat havlıyor. Şimşek, kafasını içeri çektiğinden bazen şaşırıyor, baş deliği niyetine kuyruk deliğinden içeri bağırıyor. Kaplumbağayı aldığım için itler kendilerini ön bahçeden attığımı sanıyorlar.

Muhabbeti tatlı olduğundan, Şimşek’i birkaç gece eve aldım. Tam aradığım muhabbet ehli… Sözümü hiç kesmeden kafasını sallayarak saatlerce beni dinliyor. Ama uykumun en tatlı yerinde “Amanın, eve yine hırsız girdi!” diye birkaç kez hoplayıp kalkınca, muhabbeti tekrar bahçede yapmaya karar verdim. Herif, tahta takunya giymiş, 120 kiloluk biri kadar takırtı çıkarıyor. Yan komşum, hafta sonu geldiğinde,

“Yine, marangozluk damarlarınız kabardı galiba Oğuz Bey!” dediydi imalı imalı… Şimşek, adamcağızı sabaha kadar uyutmamış.

Şimşek’le rakı masasında kumar oynadığımız da oluyor. Kendi önüme ve onun önüne para koyuyorum. Sonra Şimşek’i paraların ortasına yerleştirip ters çeviriyorum. Ondan sonra hızla döndürüyorum. Sırtüstü çok güzel dönüyor. Daha önce, kırmızıya boyadığım ayağı kimin önünde durursa, paraları o kazanıyor. Bir nevi rulet yani. Geçen akşam, dört kilo domates parası üttü benden.

Nedense herkes, kaplumbağaları ağır aksak mahluklar olarak bilir. Hatta, bizim devlet işleri için, “Kaplumbağa hızıyla yürür” diye bir deyim yakıştırılmıştır. Yavaşlıkları üstüne bir alay da fıkra icat edilmiştir. Örneğin;

Kaplumbağalar, pikniğe çıkmışlar. Yiyeceklerini serip, şaraplarını çıkarmışlar. Ama bir de bakmışlar ki, şarap açacağını evde unutmuşlar.

“En gencimiz sensin. Bir koşu kap gel!..” demişler bir tanesine… O, bir tanesi de;

“Giderim ama ben gelmeden yemeklere dokunmayacaksınız!” demiş.

“Söz mü?”

“Söz!”

Genç kaplumbağa, bir koşu gitmiş, gözden kaybolmuş. Bir yıl yok… Beş yıl yok… Yirmi beş yıl yok… Elli yıl sonra millet iyice açıkmış.

“Bu herifin kolay kolay geleceği yok! Bir şeyler atıştıralım da, midemizi bastıralım” deyip yiyeceklerden birkaç lokma almışlar. Tam ağızlarına atarken, genç kaplumbağa saklandığı çalıların arasından çıkmış. Öfkeyle;

“Gitmiyorum işte!” demiş!

Şimşek’le memleket ahvali üstüne güzel güzel sohbet ederken, bir çatal meze almak için masaya dönüyorum. Sonra, başımı bir çeviriyorum ki, “Aaa! Herif peçetesinin üstünde yok, sırolmuş. (Onun için yere peçete yayıp domateslerini üstüne koyuyorum.) Bre, neredesin?.. Geh bili bili!.. Fiyuvvt!.. Fiyuvvt!..” Hay Allah, kaplumbağalar nasıl çağrılır, bileniniz var mı?.. Sonunda kıçı yukarıda, baş aşağı uyurken merdivenin üçüncü basamağında buluyorum. Yarım dakika içinde nasıl gitti, nasıl tırmandı?.. Akıl erdirmek mümkün değil. Üstelik ayaklarının değil, balerinler gibi tırnaklarının üstünde yürüyor. Adını bu yüzden Şimşek koydum. Merdivene nasıl tırmanıyor diye sormayın, ben onu zaten damda bulmuştum.

Kaplumbağaları aşk yaparken göreniniz var mı?.. **Dubleks ev gibi…** Gerçek aşk dediğin de zaten böyle **takır tukur olmalı!..**

bir gün serçeli pilav pişireceğim!..

Serçelerle üç gündür küsüz. Onlar benim kuşluğa artık gelip konmuyorlar. Ben de onlara yüz vermeyip görmezden geliyorum.

Geçen öğlen, bahçe masasında biraz pilav atıştırıyordum. Karşımdaki bahçe parmaklığına dizilip mazlum mazlum bakıp ciklemeye başladılar. Pirinç taneleri boğazıma dizildi. Bir tabak fıstıklı ve üzümlü pilavı götürüp yemliklerine boşalttım. Üstelik o pilav, tencerede kalan son pilavımdı. Elime sağlık, kulaklı pirinç bulup üzümleri de sıcak suda iyice şişirdiğim için çok güzel olmuştu… Aşçının iyisi zaten pilav pişirmesinden belli olmaz mı canım?..

Pilavım gitti ama, içimi iyilik uğruna son lokmasını feda eden kişilerin huzuru kapladı. Sanki ciğerlerim gül kokularıyla doldu. Serçeler, pilavın üstünde uçuşurlarken bir baba şefkati ve mutlulukla gülümsedim onlara…

Ama garip bir şey oldu. İki tanesi, pilava birkaç gaga attıktan sonra, **“Cik… Vik!..”** dediler. Sonra hep birlikte uçuşup gözden kayboldular. Herhalde, benden ürküp kaçtılar diye düşündüm. Eve girip pencereden gözlemeye başladım. Akşama kadar tek bir serçe bile görünmedi… Ve hâlâ da yoklar!..

Demek ki bu serçe milleti de nankörmüş!.. Sen merhametinden ötürü götürüp son lokmanı bu kuş beyinlilere ver… Onlar burun kıvırsın!.. Lan alçaklar!.. Benim pişirdiğim pilavı beğenmeyecek adam daha anasından doğmadı… Yani, yumurtasından çıkmadı.

Şu elimdeki sapanı yapmayı bir bitireyim, görüşeceğiz sizinle!..

fanatik karafatma!..

Evimiz, bahçeli olduğu için haşaratımız boldur. Yılanımız, çiyanımız da eksik olmaz. Bütün pencerelerde sinek teli olmasına rağmen nasıl girerler,

tünel mi kazarlar bilinmez, evde hep sefer halinde sinek bulunur. Fakat, bu El Nino havalarının ani sıcak ve soğukları, sinekleri de duman etti. Sivrisineklerin hepsi nezle oldu. Eskiden Yılmaz Morgül gibi şarkı söyleyenler, şimdi Metin Milli gibi ses çıkarıyor.

Çarşamba gecesi, başparmağım iriliğinde bir karafatma, beni hiç takmadan çalışma masamın üstünde dolaşmaya başladı. Belki, kâğıtların altında kalan tabaklardaki yiyecek kırıntıları, belki de karikatür aşkı uğruna gelmişti. Tam, terliğimi çıkarıp karafatmayı telef etmek üzereydim ki Oktay, televizyonda Sen Jermen'e ikinci golü attı. Terlik elimde havalara uçtum. O keyifle, karafatmanın canını bağışladım. Fücceten Beşiktaşlı olmuştum. Böceğe baktım, simsiyah… O ani Beşiktaşlılık coşkusuyla fırçayı beyaz guvaj boyaya bandım. Karafatmanın üstüne beyaz çubuklar çizdim. Böylece, karafatma da o gecenin şerefine Beşiktaş forması giymiş oldu. Sonra, hayvanı götürüp bahçeye saldım.

Ertesi sabah, **Semiha Arayıcı** güzel kızım beni ziyarete geldi. Semiha, kimya profesörüdür ve üniversite hocasıdır. Bir kibrit kutusunun kapağını aralayıp;

“Sizin kapının önünde bak ne buldum?.. Kabuğu beyaz çizgili bir… (Latince bir isim söyledi) Yani bir karafatma. Bu hayvan dejenere olmuş. Ozon tabakasının delinmesi, asit yağmurları, yani doğanın kirlenmesi nedeniyle olabilir. Oysa bu, nükleer kirlenmeye karşı bile en dayanıklı mahluktur. Atom bombası atıldıktan sonra, yerkürede kalacak ender canlılardandır. Bu dejenerasyon, müthiş bilimsel bulguların habercisi olabilir!..” dedi.

Semiha, yıllardır beni ciddi ve aklı başında bir adam olarak bildiği için sesimi çıkaramadım. Benim Beşiktaş formalı karafatma, şimdi üniversite laboratuvarında tahlilde. Bir süre Semiha'ya görünmesem iyi olacak!..

son dakika haberi!..

Bu sabah yataktan deli gibi fırladım. Bizim ev taşlanıyordu. Hoparlörlü zerzavatçılar için hazırladığım sopalardan en babayiğidini kapıp don paça bahçeye fırladım. Mustafa, sokaktan hemen evi taşlıyor, hem de ağzına ne

gelirse veryansın ediyordu. Mustafa tarafından cinsel tacize uğramayan bir yanım kalmamıştı.

“Delirdin mi lan?.. Ne halt ediyorsun kopuk!”

“…minin vesimcisi!.. Senin yüzünden dayak yedik zepevenk!”

“Kimden”

“Sevgilimden!”

“O sıska küçük kızdan sopa mı yedin?.. Tüh senin kalıbına!..”

“Ondan değil be, beşinci sınıftakinden… Hani mektup yazmıştın hıyav!” deyince anımsadım. Geçen hafta, yeni başladığı ilkokulda hemen âşık olduğu beşinci sınıftaki kıza Mustafa’nın ağzından aşk mektubu yazmıştım. Mustafa da harflere baka baka anlamını bilmeden yazdıklarımı kopya etmişti.

“Kıza ne yazdın lan adi vesimcf?”

“Hiiç!.. Ne kadar güzel olduğunu, hülyalı gözlerinin denizler gibi mavi olduğunu filan… Sen dedindi ya!..

“O zaman, beni niye tokatlan suvatımdan dövdü bu kavı?”

“Kadın milleti anlayışsızdır. Büyüyünce bunu daha iyi öğreneceksin. Şimdi git, Ali’den bir çokoprens al. Benim hesabıma yazdır. Üzüntün hafiflesin!” deyip içeri girdim. Tabii mektupta kendi ağzından kıza neler yazdığımı Mustafa’ya söylemedim. **Size de söylemeyeceğim!..**

